

DEMASCAT

IMAD AWDE

Traducător Vlad Ardeiaș

Secțiunea 1

Prefață.	1
Capitolul 1: De ce să-ți bați capul?.....	3
Capitolul 2: Trinitatea.....	6
Capitolul 3: Adevăr versus mister.....	14
Capitolul 4: Monoteism Biblic.....	17
Capitolul 5: Un Fiu ni S-a dat.....	23
Capitolul 6: Un alt Isus.....	29
Capitolul 7: Spiritul sfânt.....	35
Capitolul 8: Un singur duh.....	42
Capitolul 9: Un alt spirit.....	47
Capitolul 10: Cum influențează Dumnezeuirea neprihănirea prin credință.....	50
Capitolul 11: Cum mi-a schimbat viața.....	56
Capitolul 12: Realități demne de considerat.....	61
Capitolul 13: Și acum ce?.....	67

Secțiunea 2

Studii Biblice

Lecția 1: Este important și putem înțelege?.....	73
Lecția 2: Cine este Dumnezeuul Bibliei?.....	76
Lecția 3: Suveranitatea lui Dumnezeu Tatăl.....	79
Lecția 4: Cine este Isus?.....	83
Lecția 5: Egalitatea Tatălui și a Fiului.....	87
Lecția 6: Spiritul sfânt - partea 1.....	90
Lecția 7: Spiritul sfânt - partea 2.....	94
Lecția 8: Tatăl și Fiul în sanctuar.....	98
Lecția 9: Un alt spirit.....	47
Lecția 10: Cum influențează Dumnezeirea neprihănirea prin credință.....	50
Lecția 11: Cum mi-a schimbat viața.....	56
Lecția 12: Realități demne de considerat.....	61
Lecția 13: Și acum ce?.....	67

Răspunsuri la obiecții

Obiecția 1: Geneza 1:2.....	103
Obiecția 2: Geneza 1:26.....	104
Obiecția 3: Isaia 9:6.....	105
Obiecția 4: Isaia 44:6.....	107
Obiecția 5: Matei 12:31, 32.....	109
Obiecția 6: Matei 3:16, 17.....	111
Obiecția 7: Matei 28:19.....	113
Obiecția 8: Ioan 1:1.....	115
Obiecția 9: Ioan 14:16.....	117
Obiecția 10: 1 Ioan 5:7.....	120

PREFAȚĂ

Când m-am alăturat cercurilor Creștine, fie că a fost vorba despre o denominațiune, o misiune sau un grup de credincioși, am descoperit că diferențele de înțelegere pot deveni provocatoare pentru un credincios la începutul căii.

În cazul meu, subiectul Dumnezeirii a jucat un rol major în formarea experienței Creștine. După numai câteva luni de când am devenit Creștin și m-am alăturat unei biserici, m-am lovit de una dintre cele mai mari controverse care au provocat „biserica” timp de secole. Acum urma să mă provoace pe mine.

Câteva luni mai târziu am fost învățat despre trinitate. Nu am înțeles pe deplin, căci nu mulți o pot înțelege de vreme ce este numită o „taină”, dar am acceptat-o ca adevăr prin credință și am fost botezat ca membru în acea denominațiune. Însă când mi s-a prezentat alternativa de a înțelege Cine este Dumnezeu, am decis să studiez acest subiect mai în profunzime.

Am început să mă întreb: ce este de fapt trinitatea? Înțeleg ceea ce cred? Ce spune Biblia despre Dumnezeu? Cine este Isus? Cine este spiritul sfânt? Este identitatea lui Dumnezeu cu adevărat o taină? Există dovezi clare din Scriptură care să răspundă la întrebările mele?

Studiul meu m-a condus la ceea ce cred că este adevărul. Mi-a oferit o apreciere mai profundă a dragostei lui Dumnezeu și a ceea ce El a făcut pentru mine. Mi-a oferit o înțelegere mai clară a uneia dintre cele mai îndrăgite doctrine, „neprihănirea prin credință”, și a transformat-o dintr-o idee teologică într-o realitate practică. M-a eliberat de amăgire care, potrivit Bibliei, va face ca întreaga omenire să se mire de fiară (Apocalipsa 13:3, 4).

Datorită bucuriei pe care am experimentat-o studiind acest subiect, am decis să scriu această carte gândindu-mă la tine. Scopul meu în scrierea acestei cărți este nu numai acela de a împărtăși cu tine ceea ce am înțeles referitor la acest subiect, dar să-ți și spun cum mi-a schimbat acest adevăr în mod practic viața spirituală și, de asemenea, să te ajut să-l împărtășești și altora.

La finalul acestei cărți, am inclus o serie de studii Biblice pe care le poți folosi pentru a împărtăși acest adevăr și altora.

SECȚIUNEA 1

DE CE SĂ-ȚI BAȚI CAPUL?

De când am auzit pentru prima oară despre și am decis să studiez subiectul trinității, mi s-a spus de repetate ori într-un mod sau altul: „De ce să-ți bați capul? De ce să-ți omori timpul cu acest subiect? De ce să generezi probleme studiind un subiect controversat? De ce să încerci să-L înțelegi pe Dumnezeu în condițiile în care El este o taină?”

Dacă nu mi-a fost adresat sub forma unei întrebări, gândul mi-a fost prezentat sub forma unei afirmații: „Acest subiect nu este important pentru mântuire; vom afla cu toții răspunsul într-o zi, așa că ar trebui să renunți acum.” Ai afirmat sau vi s-au adresat aceste gânduri vreodată? Sunt sigur că da.

Așadar, de ce să studiem acest subiect și să generăm probleme pe care le putem evita cu ușurință prin acceptarea învățăturilor bisericii sau grupului de care aparținem? Isus a fost o dată provocat de farisei care L-au întrebat care este motivul pentru care ucenicii Săi mâncau cu mâinile nespălate. Vedeți, la vremea aceea evreii aveau o tradiție care le cerea tuturor să-și spele mâinile într-o manieră ceremonială, chiar dacă nu aveau apă la îndemână. Făceau un ritual pentru a împlini o tradiție omenească.

Provocării adresate de ei, Isus le-a răspuns: „*Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni, precum spălarea urcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea. ... Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!*” (Marcu 7:6, 7, 13).

Acest pasaj vorbește direct situației cu care ne confruntăm azi. Isus spune că atunci când oamenii înlocuiesc învățăturile lui Dumnezeu cu tradițiile oamenilor, închinarea lor devine lipsită de sens, inutilă și goală. Și nu numai asta, dar El ne oferă și motivul: datorită faptului că ei „Mă slăvesc cu gura, dar inima le este departe de Mine.”

Vorbind contextual, aceasta era condiția unui evreu care I se închina lui Dumnezeu în exterior, însă în lăuntrul său nu era dispus să-L accepte pe Mesia și să renunțe la tradițiile omenești, cunoscute ca „porunci omenești.” Corespondentul acestei stări este Creștinismul modern care Îl mărturisește pe Dumnezeu în exterior, dar în lăuntru nu este dispus să renunțe la tradițiile, învățăturile și doctrinele omenești.

Răspunsul lui Isus la dilema noastră este foarte clar. Căutați Cuvântul lui Dumnezeu, învățăturile Sale; renunțați la tradițiile omenești, căci alminterea închinarea voastră va lipsi de sens. Fără îndoială, cel care

respinge învățăturile omenești, va fi respins de organizațiile denominaționale de azi, la fel cum Isus a fost respins de denomi-națiunea din zilele Sale.

Dumnezeu dorește să-L cunoaștem deoarece vrea să dezvolte o relație cu noi. Cu cât Îl cunoaștem mai bine, cu atât legătura noastră cu El va fi mai strânsă. Acesta este motivul pentru care, asemenea lui Osea, trebuie să dorim „cunoașterea de Dumnezeu” mai mult decât orice altceva (Osea 6:6). În această lumină, observați cuvintele lui Isus:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

Prin verbul „a cunoaște” Isus nu a indicat numai către aflarea identității lui Dumnezeu, dar și către o relație intimă și personală. Însă această relație trebuie să urmeze înțelegerii identității Sale. Acest lucru însă neagă ideea că Dumnezeu este o taină și că nu-L putem cunoaște. Cum poate fi viața mea veșnică să fie bazată pe o relație cu o taină? Acest lucru nu are niciun sens.

Vă rog să observați că nu sugerez că putem cunoaște natura lui Dumnezeu. Desigur că nu. Natura lui Dumnezeu este cu mult peste capacitatea noastră de înțelegere. Această serie de articole nu constituie o încercare de a explica natura lui Dumnezeu, ci se limitează la identitatea lui Dumnezeu. Identitatea Sa nu este o taină.

De fapt, Biblia afirmă că prin lucrarea de creație, Dumnezeu ne-a făcut cunoscut „puterea Sa veșnică și Dumnezeirea Sa” (Romani 1:20). Și nu numai atât, însă datorită faptului că Dumnezeu ne-a iubit atât de mult și a dorit să aibă o relație cu noi, L-a trimis pe Fiul Său pentru a ni-L descoperi pe Tatăl. Observați ce a spus Ioan:

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” (Ioan 1:18).

Isus, Fiul lui Dumnezeu, ni L-a descoperit și ni L-a făcut cunoscut pe „Dumnezeu”. Atunci când Creștinii spun că „Dumnezeu este o taină” și că „nu-L putem cunoaște”, ei afirmă cu alte cuvinte că Isus a eșuat în misiunea Lui. Observați următoarele cuvinte:

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.” (1 Ioan 5:20).

Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne-a oferit cunoașterea de Dumnezeu. Nu avem nicio scuză. Dumnezeu ni S-a descoperit prin creație și din nou prin Fiul Său Isus.

A rămâne lângă tradiția și învățăturile scornite de oameni în loc de a studia Scripturile în căutarea răspunsului la subiectul în discuție, este echivalent cu a-L onora pe Dumnezeu cu buzele, dar a-L nega cu inima.

În conversația Sa cu fariseii despre subiectul mâinilor nespălate și tradiția oamenilor, Isus a continuat prin a spune că datorită comportamentului lor, ei desființau „Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră.” (Marcu 7:13). Este interesant de observat, pe măsură ce veți citi aceste articole, că în încercarea de a apăra doctrinele oamenilor referitoare la trinitate, teologii și învățătorii au desființat Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu, asemenea multor alora, am studiat acest subiect din Scripturi cu multă rugăciune, și am găsit răspunsul. Dumnezeu nu este o taină; Îl putem cunoaște. De fapt, este crucial să știm cine este El.

Ce ar putea fi mai important în relația noastră cu Dumnezeu decât să știm cine este El? Supunerea și dragostea noastră pentru Dumnezeu ar trebui să fie rezultatul cunoașterii, a înțelegerii dragostei Sale pentru noi și a relației noastre cu El.

TRINITATEA

Atunci când am auzit pentru prima oară adevărul despre Dumnezeu și Fiul Său, nu i-am înțeles importanța pentru că nu am văzut nicio diferență între trinitate și ceea ce învățasem. De când fusese m botezat, am crezut în trinitate. Însă nu am înțeles niciodată ce era trinitatea. Tot timpul am avut impresia că trinitatea este un cuvânt pe care-l folosim pentru a ne referi la Dumnezeu Tatăl, la Fiul Său Isus și la spiritul Lor, spiritul sfânt. În mod naiv, am crezut că toți Creștinii înțeleg trinitatea ca mine.

Însă, de când am fost confruntat cu această controversă, a trebuit să înțeleg ce este trinitatea pentru a o compara cu ceea ce auzeam. Cum aș fi putut să determin dacă trinitatea era adevăr sau fals, decât dacă o înțelegeam? Mai mult, pentru a complica situația și mai mult, cu cât discutam mai mult la biserică (fie că era vorba despre membrii laici, prezbiteri, pastori sau teologi), cu atât explicațiile variau mai mult.

Acesta este motivul pentru care m-am gândit că ar fi benefic pentru cititor să știe exact ce este doctrina trinității înainte de a parcurge dovezile biblice. Atunci când trinitarienii spun „un Dumnezeu”, „Fiul lui Dumnezeu”, „spiritul lui Dumnezeu” și „trinitate”, ce înțeleg exact prin toate acestea?

Simplu spus, doctrina trinității afirmă că Dumnezeu este format din trei persoane divine. Dar ce înseamnă asta? Ei bine, iată ce afirmă crezul Atanasian:

„Iar credința creștină universală este aceasta, ca noi ne închinăm unui (singur) Dumnezeu în Trinitate, iar Trinității în unitate; fără a confunda Persoanele și fără a diviza făptura (Dumnezeirii). Căci exista o singură Persoana a Tatălui, o alta a Fiului, și o alta a Duhului Sfânt. Insa Dumnezeirea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt este într-un tot una: egala în glorie, co-eterna în mărire. La fel cum este Tatăl, este și Fiul, și la fel este și Duhul Sfânt. Tatăl necreat, Fiul necreat, și Duhul Sfânt necreat. Tatăl infinit, Fiul infinit, și Duhul Sfânt infinit. Tatăl etern, Fiul etern, și Duhul Sfânt etern. Si totuși Ei nu sunt trei Eterni, ci un singur Etern. La fel cum nu sunt trei Infiniți, nici trei Necreați, ci unul singur Necreat, și unul singur Infinit. În același fel, Tatăl este atotputernic, Fiul este atotputernic, și Duhul Sfânt, atotputernic. Totuși, nu sunt trei Atotputernici, ci Unul Singur. Cum Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, și Duhul Sfânt este Dumnezeu. Și totuși nu sunt trei Dumnezei, ci Un Singur Dumnezeu. Cum Tatăl este Domn, Fiul este Domn și Duhul Sfânt este Domn. Si totuși nu sunt trei Domni, ci Un Singur Domn. Căci astfel suntem obligați de

către adevărul creștin să recunoaștem fiecare Persoana ca fiind ea însăși Dumnezeu și Domn. Astfel ne este interzis de către credința creștină universală să spunem că există trei dumnezei, sau trei domni.

Tatăl nu este făcut din nimic: nici creat, nici născut. Fiul este doar al Tatălui: nu este nici făcut (conceput), nici creat, ci născut. Duhul Sfânt este al Tatălui și al Fiului: nu este nici făcut, nici creat, nici născut, ci purcede. Astfel, există un singur Tata, nu trei tați; un Fiu, nu trei fii, un Duh Sfânt, nu trei duhuri sfinte.

În această Trinitate nici o Persoană nu este înaintea celeilalte, sau după cealaltă; nici una nu este mai mare sau mai mică decât cealaltă. Ci toate trei Persoanele sunt împreună co-eternă și co-egale.

Astfel ca în toate lucrurile, cum este spus mai înainte, să se aducă închinare Unității în treime și Treimii în unitate.

Astfel trebuie să creadă despre Trinitate cel ce vrea să fie mântuit.” (Crezul Atanasian, așa cum este citat în „Istoria Bisericii Creștine” volumul 3, secția 132, pag. 690-693 scrisă de Philip Schaff).

Complicat? Da, într-adevăr.

În crezul de mai sus ne este oferită multă informație motiv pentru care am putea petrece mult timp analizându-l și studiindu-l și, fără îndoială, conține mult adevăr. Însă titlul și expresiile nebiblice sunt suficiente pentru a strica tot pasajul. Voi sublinia câteva din cele afirmate:

„Căci este o persoană a Tatălui; o alta a Fiului; o alta a duhului sfânt. Însă Dumnezeirea Tatălui, și a Fiului și a duhului sfânt este una: slava este egală, maiestatea coeternă.”

Această frază ne spune că există trei persoane (Tatăl, Fiul și duhul sfânt). Aceste trei persoane posedă aceeași dumnezeire.

„Așadar, Tatăl este Dumnezeu; Fiul este Dumnezeu și Duhul Sfânt este Dumnezeu. Și totuși nu sunt trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu.”

Tatăl, Fiul și duhul sfânt sunt în mod individual Dumnezeu fiecare având în mod personal acest drept, dar ei trei formează un singur Dumnezeu.

„Iar în această trinitate niciunul nu este înainte sau după altul, niciunul nu este mai mare sau mai mic decât celălalt. Însă toate cele trei Persoane sunt împreună coeternă și coegale.”

Tatăl nu este înaintea Fiului și așa mai departe. Toți sunt coeterni.

„Fiul este numai al Tatălui; nu este făcut sau creat, ci născut.”

Aici devine mai complicat și misterios. Ceva mai devreme am citit că „niciunul nu este înainte sau după altul ... coeterni împreună.” Dar în același crez citim că Isus este „născut”. Aici se contrazice. Iar modul în care

această contradicție este explicată, este prin afirmația că Isus este veșnic născut:

„Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, veșnic născut din Tatăl, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut și nu creat, cosubstanțial cu Tatăl.” (Crezul Niceo-Constantinopolitan, cf. DS 150).

Învățătura „veșnic născut” este uneori numită „generarea veșnică a Fiului.” Iată cum o explică teologul Louis Berkhof:

„Este acel act etern și necesar al primei persoane a trinității, prin care El, în Ființa divină, este temelia unei a doua subsistență personală asemenea Sieși, și așează această a doua persoană în posesia întregii esențe divine, fără nicio despărțire, alienare sau schimbare.” („Berkhof despre Veșnica Generare a Fiului”, Louis Berkhof, Teologie Sistematică, pag. 94.).

Nu vreau să ne împotmolim în aceste definiții misterioase, însă pentru clarificare, vă voi împărtăși modul în care înțeleg aceste termen bazat pe cercetarea pe care am întreprins-o.

Generarea veșnică a Fiului înseamnă că prima persoană a trinității, Tatăl, îl naște veșnic și continuu (din veșnicie fără încetare) pe cea de-a doua persoană a trinității, Fiul lui Dumnezeu, dar fără a produce doi dumnezei. Termenul „veșnic” înlătură această legătură de Tată-Fiu din limitările timpului și spațiului; nu a fost niciun început și nici nu va exista vreun sfârșit al generării Fiului de către Tatăl. Termenul „necesar” înlătură orice dependență dintre Tatăl și Fiul în legătură cu existența lor; Fiul trebuie să fie generat din Tatăl, iar Tatăl trebuie să-L genereze pe Fiul. Așa a trebuit să fie. Noi nu putem înțelege asta pe deplin pentru că este o taină pentru întreaga omenire.

Clarificând acest aspect, aș dori să subliniez faptul că rezultatul final este un argument misterios și filozofic pentru a menține ideea că Tatăl, Fiul și spiritul sfânt sunt coeterni așa cum a afirmat crezul Atanasian. De aceea, Tatăl și Fiul nu exprimă o legătură reală. Tatăl nu a existat înaintea Fiului și nici existența Fiului nu depinde de Tatăl. Da, argumentul folosește o terminologie corectă, însă teologia din spatele acestei terminologii este distructivă și greșită.

Trebuie să recunosc că doctrina generării veșnice, chiar dacă este misterioasă și neînțeleasă, este cea mai apropiată de adevărul Biblic. Însă, nu toți trinitarienii aderă la această învățătură a generării veșnice. Unii, în mod deosebit protestanții, au observat lipsa ei de logică și lipsa dovezilor scripturale, și au adoptat alte crezuri:

1. Unii cred că cea de-a doua persoană a trinității a devenit Fiul lui Dumnezeu la întrupare. El nu era Fiul lui Dumnezeu înainte de întrupare. Iată câteva exemple:

„Dake's Annotated Reference Bible” în comentariul de la Fapte 13:33, respinge cu tărie doctrina eternei generări afirmând următoarele:

„Ca Dumnezeu, persoana pe care o cunoaștem ca fiind Isus Hristos nu are început, nu a fost născut, nu a fost Fiu și nici nu a venit la ființă ... dar ca om și ca Fiul lui Dumnezeu, El nu a fost veșnic, nu a avut un început, ci a fost născut atunci când Maria a avut un Fiu. De aceea, doctrina veșnicei generări a lui Isus Hristos este cu neputință de reconciliat cu rațiunea, este nescripturistică și contrară sieși.” (Finis Jennings Dake, Dake's Annotated Reference Bible (Lawrenceville, GA: Dake Bible Sales, 1963) 139 (N.T.).

Dr. Walter Martic, un teolog de renume și autorul unei recunoscute lucrări despre culte, a respins de asemenea doctrina eternei generări:

„Scriptura nu-L numește nicăieri pe Isus Hristos Fiul veșnic al lui Dumnezeu și El nu este niciodată numit Fiu înainte de întrupare, cu excepția pasajelor profetice din Vechiul Testament. Termenul ‚Fiu’ este unul funcțional asemenea termenului ‚Tată’ și nu are niciun înțeles în afara timpului... Multe erezii sunt responsabile de confuzia creată de teoria illogică a eternei generări din teologia romano-catolică și care, din nefericire, au pătruns și în teologia protestantă. În final, nu poate exista așa ceva ca eterna generare ... Cuvântul ‚Fiu’ sugerează în mod categoric inferioritate.” (Walter Martin, The Kingdom of the Cults [Minneapolis: Bethany House, 1985) 117-118.).

Așa cum puteți vedea, autorii citați mai sus și mulți alții, nu numai că au respins teoria eternei generări ca și mine, dar au mai făcut un pas negând calitatea de Fiu a lui Isus dinainte de întrupare.

2. Alții cred că cea de-a doua persoană a trinității a fost din veșnicie Fiul lui Dumnezeu, dar ei adaugă faptul că relația Tată-Fiul ar trebui înțeleasă în sens metaforic, nu în unul literal. Iată câteva exemple:

„În al patrulea rând, un copil provine din părinții naturali prin naștere. Însă în cazul Dumnezeirii, Fiul a ieșit din Tatăl nu ca o emanație divină prin naștere naturală, ci pentru a face o lucrare de creație și răscumpărare (Ioan 8:42; 16:28). Nu există niciun suport biblic pentru ideea eternei generări a Fiului din Tatăl. Fiul a venit din Dumnezeu dar nu a fost generat de El. În al cincilea rând, imaginea tată-fiul nu poate fi aplicată literal relației divine dintre Tatăl și Fiul în cadrul Dumnezeirii. Fiul nu este Fiul literal, natural al Tatălui. Un copil natural are un început în timp ce în cadrul Dumnezeirii, Fiul este veșnic. Termenul ‚Fiu’ este folosit metaforic atunci când este aplicat Dumnezeirii. El poartă ideile deosebirii persoanelor din Dumnezeire și a egalității naturii în contextul legăturii de dragoste veșnice.” (Adventist World, November 2015 (“What does the Bible mean when it refers to Jesus as ‘the Son of God’”) also published on the Biblical Research Institute website <https://www.adventistbiblicalresearch.org/es/node/1185>).

„Relația Tată-Fiu în Dumnezeire ar trebui înțeleasă în sens metaforic, nu într-unul literal.” (Max Hatton, *Understanding the Trinity*, p. 97).

Ceea ce au în comun toate aceste variații ale doctrinei trinității este negarea consecventă a legăturii reale de Tată-Fiu.

Așadar, întorcându-ne la ideea principală, pentru a păstra totul simplu, termenul „trinitate” se referă la un Dumnezeu în trei persoane. Așa cum a definit-o Papa Ioan Paul al doilea: „Singurul Dumnezeu Căruia noi ne închinăm este o unitate de Trei Persoane Divine, egale în maiestate, nedivizate în splendoare, dar un Domnu, un Dumnezeu care trebuie adorat pentru totdeauna.” (Praefatio de SS.ma Trinitate).

Această definiție s-a răspândit pretutindeni în Creștinism. Catolicii și majoritatea protestanților au acceptat-o. Iată câteva exemple din bisericile protestante:

Biserica Anglicană și Biserica Metodistă

Următorul citat este listat ca fiind numărul unu în „Articole de Credință” în ambele biserici:

„Nu există decât un singur Dumnezeu viu și adevărat, veșnic, fără trup, membre sau emoții; de o putere, înțelepciune și bunătate infinite; Făcătorul, Păstrătorul tuturor lucrurilor, vizibile și invizibile. Iar în unitatea acestei Dumnezeiri sunt trei Persoane de o singură substanță, putere și veșnicie: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.” (Anglican Church (http://www.churchsociety.org/issues_new/doctrine/39a/iss_doctrine_39A_Arts01-05.asp) and the Methodist church states the same creed (<http://www.umc.org/what-we-believe/the-articles-of-religion-of-the-methodist-church>).

Biserica Presbiteriană

„În unitatea Dumnezeirii sunt trei Persoane de o singură substanță, putere și veșnicie: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, și Dumnezeu Duhul Sfânt. Tatăl nu este născut sau cu început; Fiul este veșnic născut din Tatăl; Duhul Sfânt provine veșnic din Tatăl și Fiul.” (<http://www.presbyterian.org.au/index.php/index-for-wcf/chapter-2-god-and-the-holy-trinity>)

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

„Există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt, o unitate a trei Persoane coetern.” (Crezul Fundamental AZS).

„Noi nu credem în trei Dumnezei, ci într-un singur Dumnezeu în trei persoane. Aceste trei personalități participă într-o singură substanță. În unitatea divină sunt trei coetern și coegale persoane care, cu toate că sunt distincte, sunt un singur Dumnezeu nedivizat.” (Reflections, page 9, the Biblical Research Institute for July, 2008. Seventh Day Adventist Church.).

Există și multe altele.

Este de asemenea important să înțelegem că în mentalitatea trinitariană cuvântul „persoană” nu înseamnă o „ființă”. Trei persoane nu înseamnă trei ființe; acesta este motivul pentru care ei cred că este un singur Dumnezeu, nu trei. Majoritatea teologilor preferă termenul „hypostasis” mai degrabă decât „persoană” pentru că este un cuvânt care se referă la conceptul teologic de persoană care este între simpla personalitate și o ființă individuală. Acest concept este explicat astfel:

„Doctrina unei subzistențe în substanța Dumnezeirii ne prezintă o specie care este atât de anormală și unică, încât mintea omenească nu poate înțelege mai nimic din aceste analogii care o însoțesc pretutindeni. Ipoteza este o subzistență reală, o formă solidă esențială de existență și nu o simplă emanare sau energie sau manifestare, ci este intermediar între substanță și atribute. Nu este identică cu substanța căci nu sunt trei substanțe sau ființe. Nu este identică cu atributele, căci fiecare dintre cele trei Persoane posedă în mod egal toate atributele divine ... De vreme ce mintea umană este chemată să cuprindă noțiunea unei specii care este în mod absolut sui generis și nu este capabilă de a fi ilustrată prin nicio comparație ordinară sau analogie.” (Dr. Shedd, History of Christian Doctrine, vol. i. p. 365 as quoted in Philip Schaff's History of the Christian Church, Volume 3, Section 130, pages 676, 677).

Această idee ciudată despre Dumnezeu este atât de dificil de înțeles încât chiar nici Augustin nu a înțeles-o. Augustin a fost cel mai influent scriitor bisericesc în definirea trinității și este în mod general respectat ca o autoritate printre trinitarieni. Despre el, Philip Schaff a scris:

„Dintre toți părinții, alături de Atanasie, August a adus cel mai mare serviciu acestei dogme (a trinității).” (Philip Schaff, History of the Christian Church, Volume 3, Section 131, page 684.).

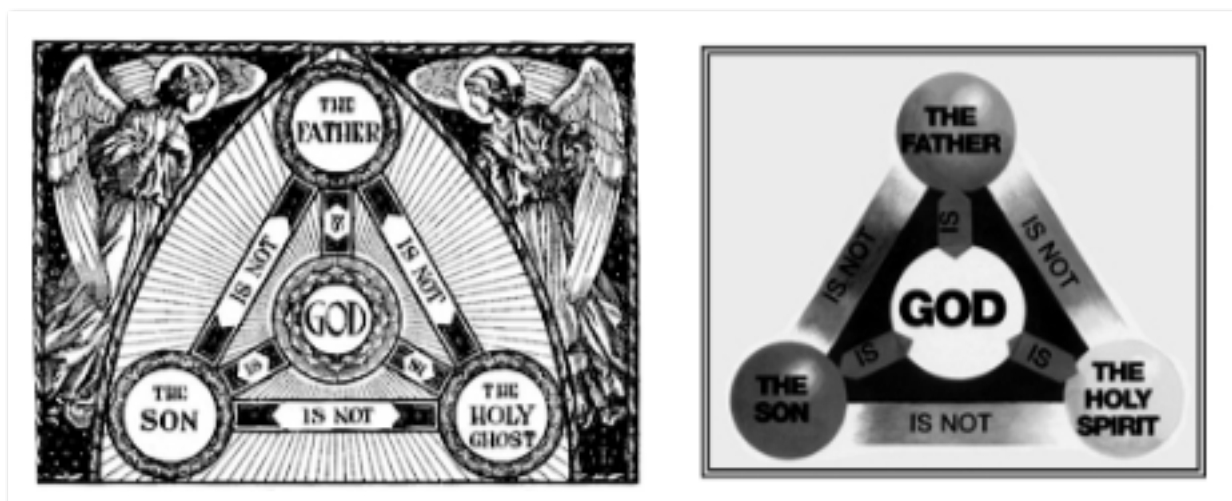
Augustin a spus: „Dacă ni se cere să definim trinitatea, nu putem spune decât că nu este asta sau cealaltă.” (Augustine, as quoted in Philip Schaff's History of the Christian Church, Volume 3, Section 130, page 672).

Atanasie, unul dintre cei primii și cei mai influenți propagandiști ai trinității, „a mărturisit cu sinceritate că ori de câte ori și-a forțat mintea să mediteze asupra divinității Logosului, eforturile anevoioase și zadarnice au fost fără rezultat; că cu cât s-a gândit mai mult, cu atât mai puțin a înțeles; și că cu cât a scris mai mult, cu atât mai puțin capabil a fost în a-și exprima gândurile.” (Gibbon, The Decline and Fall of the Roman Empire,

Chapter 5, paragraph 1, as quoted in Alonzo T. Jones' *The Two Republics*, page 334.).

Atanasie și Augustin, cei doi care au făcut cel mai mult pentru a formula doctrina trinității decât oricine altcineva, recunosc că nu au înțeles-o și că nu au putut s-o definească. Acest concept al lui Dumnezeu, așa confuz și misterios cum este, reprezintă cel mai răspândit punct de vedere printre Creștini.

Iată cum este ilustrată trinitatea în diferite biserici:

Din cartea „Credința mea Catolică”

„O nouă imagine pentru studiu
Biblic”, pag. 75 AZȘ

Triteism

O altă variantă care nu este atât de răspândită ca și trinitatea este cea numită „triteism”.

Triteismul este conceptul că Dumnezeirea din Biblie este compusă din trei ființe / dumnezei separați, dar care sunt una în natură, scopuri, planuri și intenții. Acest concept nu afirmă existența unui Dumnezeu, ci mai degrabă a unei Dumnezeiri care este compusă din trei dumnezei.

Observați punctul numărul 4 din Crezul Atanasian. El afirmă că „fără a face confuzie între persoane, nici divizând substanța.” Termenul „nici divizând substanța” face directă referire la ceea ce este numit „triteism”. Potrivit trinitarienilor ortodocși, triteismul împarte substanța lui Dumnezeu în trei ființe separate care ar fi trei dumnezei, motiv pentru care este numită tri-teism. Observați următoarea definiție a „trinității ortodoxe” în care este amintită definiția triteismului:

„... Termenul persoană (hypostasis) nu trebuie aici înțeles în sensul primar, ca și când ar exista trei persoane sau trei indivizi diferiți sau trei ființe conștiente de sine care acționează separat. Ideea trinitariană a

personalității este între aceea a unei simple forme de manifestare sau a unei identități care ar putea conduce la triteism, și ideea unei personalități omenești, independente și limitate care ar rezulta în triteism. Cu alte cuvinte, evită ... Trinitatea unitariană a concepției întreite și aspectul unei aceeași ființe, și ... Trinitatea triteistă a trei ființe distincte și separate.” (Philip Schaff, History of the Christian Church, Volume 3, Section 130, pages 676, 677).

Observați aici că tri-teismul este definit ca ideea că Dumnezeu există în trei persoane care sunt „trei indivizi diferiți sau trei ființe conștiente de sine care acționează separat.” Pe scurt, trinitatea afirmă „un Dumnezeu format din trei persoane” în timp ce triteismul afirmă „o Dumnezeire formată din trei ființe”, deci trei dumnezei.

Modalismul

O altă variantă care nu este atât de răspândită este „Numai Isus” sau Modalismul. Acest crez afirmă că există un singur Dumnezeu, un spirit sau o ființă singulară, care se manifestă în trei moduri: Tată, Fiu și spirit sfânt.

Fundamentul acestei doctrine este că Isus este Tatăl și Isus este spiritul. Un Dumnezeu Se revelează în diferite „moduri”. Nu există trei persoane sau ființe; numai o singură persoană sau ființă cu trei forme de manifestare.

ADEVĂR VERSUS MISTER

„Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri, dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.” (2 Timotei 1:12).

Pavel știa în cine a crezut, căci a spus că „știu în cine am crezut.” El era sigur de Dumnezeu său și de Hristos. El avea o relație personală cu Hristos și, ca rezultat, era sigur că Hristos avea un viitor pentru el.

Pavel cunoștea identitatea Dumnezeului lui. Tu o cunoști?

„De ce îmi adresezi mie o asemenea întrebare?” te-ai putea gândi. „Sigur că știu. Sunt Creștin. Sunt un urmaș al lui Hristos.”

Dacă întrebarea mea te surprinde, atunci îngăduie-mi să-ți explic. Identitatea lui Dumnezeu a fost pervertită în zilele noastre. Cu câțiva ani în urmă am mers într-o anume biserică și am adresat câtorva persoane această întrebare: mai jos este întrebarea; mi-ar plăcea să o consideri și tu:

„Biblia spune că în zilele din urmă solia celor trei îngeri va fi proclamată omenirii. Prima solie spune *„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”* (Apocalipsa 14:7). Cine este Dumnezeu?”

Dacă trebuie să-i invităm pe oameni la adevăratul Dumnezeu al Bibliei, nu este cunoașterea de Dumnezeu esențială acestei misiuni? Cum pot spune omenirii despre Dumnezeul meu dacă nu știu cine este El? Pentru a complica și mai mult situația, cum pot să-i spun unui Creștin care deja are o concepție greșită despre adevăratul Dumnezeu al Bibliei, când eu însumi nu sunt sigur cine este El?

Biblia afirmă că această solie trebuie să fie dusă *„locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.”* (Apocalipsa 14:6). Trebuie dusă în lungul și latul pământului. Scopul acestei solii este de a-i îndemna pe oameni să I se închina adevăratului Dumnezeu: *„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă.”*

Spre uimirea mea, am primit răspunsuri diferite. Cu toate că toți cei pe care i-am întrebat aparțineau aceleiași denominațiuni, se închinau în aceeași biserică, avea același pastor și citeau aceeași Biblie. Nu aș fi surprins dacă răspunsul tău diferă de cel al prietenului sau fratelui tău. De ce? Pentru că dușmanul a reușit să-i convingă pe Creștini că identitatea lui Dumnezeu este o taină sau, cel puțin, este prea complicat și dincolo de capacitatea omului de înțelegere.

Atunci când eu am decis să-I dau viața lui Isus și să mă alătur unei biserici, am fost învățat trinitatea și mi s-a spus s-o accept prin credință pentru că omenirea nu poate înțelege cine este Dumnezeu. Mi s-a dat un material tipărit despre trinitate care s-a dovedit a fi peste puterea mea de înțelegere. Asemenea lui Atanasie, cu cât citeam mai mult, cu atât mai puțin înțelegeam.

Însă nu asta este ce citim în Biblie și asta nu a fost nici experiența apostolilor. Într-una dintre epistolele sale, Pavel i-a lăudat pe Creștinii din Tesalonic datorită veștilor pe care el și alți apostoli le-au primit despre ei:

„Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum de la idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți: pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare.” (1 Tesaloniceni 1:9, 10).

Când păgânii au decis să I se închine lui Dumnezeu ca rezultat al predicării lui Pavel, ei au înțeles cine era Dumnezeul Bibliei. Ei Îl cunoșteau pe Dumnezeul Bibliei, pe Dumnezeul Cel viu și adevărat care avea un Fiul numit Isus iar ei Îl așteptau. De aceea, ei au înțeles că Dumnezeul Bibliei este Tatăl.

Contextual, Pavel a spus că cei din Tesalonic predica cu cuvântul altora în multe locuri (1 Tesaloniceni 1:8). Ideea este că aceștia auzeau Evanghelia de la Pavel și o împărtășeau multor altora. Acest lucru a ajuns ulterior la urechile lui Pavel. Pe baza rapoartelor pe care le-a primit de la alții despre cei din Tesalonic, el le-a scris prima epistolă.

Cu alte cuvinte, cei care au auzit ceea ce tesalonicenii predica, au înțeles că Dumnezeu la Care trebuiau să se întoarcă și pe care trebuia să-L venereze, este Tatăl. Ei au înțeles de asemenea că Isus este Fiul Acestui Dumnezeu.

Această solie a fost primită de Pavel de la Isus (Galateni 1:12), apoi de la Pavel la tesaloniceni, de la tesaloniceni în Macedonia, Ahaia și pretutindeni. În final, acest lucru a fost aflat de Pavel. Pe tot acest parcurs, solia și-a menținut precizia și unicitatea. Un aspect crucial al acestei solii a fost identitatea lui Dumnezeu. De fapt, asta este ceea ce a subliniat Pavel în ceea ce privește rapoartele pe care le-a auzit.

Sunt sigur că dacă aș fi adresat întrebarea mea oricărui Creștin care a auzit solia lui Pavel în urmă cu 2000 de ani, indiferent dacă era din Macedonia, Ahaia sau din altă parte, răspunsul lor ar fi fost același: „Singurul Dumnezeu al Biblie este Tatăl. Isus Hristos este Fiul Dumnezeului Celui viu și adevărat.” Pentru că asta este ceea ce au fost învățați.

Pavel și toți cei care au fost învățați de el, L-au cunoscut pe Dumnezeul Bibliei. Ei nu erau confuzi; ei nu se închinau unei taine.

În lumina acestor fapte, este foarte interesant modul în care Apocalipsa, ultima carte a Bibliei, vorbește despre două femei: una curată (Apocalipsa 12) și cealaltă strică (Apocalipsa 17). Desigur, femeia curată reprezintă copiii credincioși ai lui Dumnezeu, în timp ce prostituata strică reprezintă poporul apostaziat sau Creștinii decăzuți.

În Apocalipsa 7 citim despre copiii credincioși ai lui Dumnezeu din ultimele zile ca fiind cei 144.000. În capitolul 14 este afirmat ceva interesant despre aceștia:

„Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.” (Apocalipsa 14:1).

Fruntea adăpostește lobul frontal, partea creierului cu care gândim și luăm decizii, deci locul în care luăm deciziile în ceea ce-L privește pe Dumnezeu și închinarea. Copiii lui Dumnezeu din ultimele zile vor avea numele Tatălui și numele lui Isus scrise pe frunți ceea ce simbolizează loialitatea și închinarea Tatălui și Fiului. Ei știu Cui Î se închină, știu în cine au crezut.

Pe de altă parte, observați ce este scris pe fruntea femeii stricate:

„Pe frunte purta scris un nume: ,Taină, Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului”. (Apocalipsa 17:5 KJV).

Această femeie, care simbolizează Creștinismul apostaziat, se închină și crede într-o taină. În mintea ea, cuvântul „taină” este scris în locul numelui Tatălui și al Fiului Său.

Acest detaliu este interesant în lumina evenimentelor care se derulează astăzi. Pavel și toți care au crezut Evanghelia știau cine este Dumnezeul lor. Ei credeau în Dumnezeu și Îl așteptau pe Fiul Său din cer. Creștinii de astăzi sunt în confuzie în ceea ce privește persoana căreia i se închină. Dumnezeul pe care-l venerază este înconjurat de un mister pe care nimeni nu-l poate pătrunde sau înțelege.

Dragă cititorule, dacă crezi că trăim în ultimele zile, atunci aceste lucruri ar trebui să te îngrijoreze. Dumnezeu ți le-a descoperit prin Ioan cu un motiv. El nu dorește ca cineva să piară. El dorește să aibă o relație apropiată și reală cu tine. El te rodește și vrea că tu să-L cunoști de aici și revelația Lui din Scripturi. Te rog să-ți amintești că aici nu discutăm despre natura lui Dumnezeu, ci numai despre identitatea Sa. Ceea ce urmărim prin acest material este să aflăm răspunsul la întrebarea „Cine este Dumnezeu?”, nu „Ce este Dumnezeu?”.

MONOTEISM BIBLIC

Pentru a ajunge la înțelegerea corectă a identității lui Dumnezeu, trebuie să studiem Biblia și nu tradițiile și ideile filosofice ale oamenilor. Primul și cel mai fundamental fapt pe care trebuie să-l stabilim pentru a continua acest studiu, este că există un singur Dumnezeu.

Învățătura monoteistă reprezintă punctul de vedere cel mai răspândit nu numai în Creștinism, dar și în alte religii ca Islam și Iudaism. Însă nu toți credincioșii monoteiști se închină aceluiași Dumnezeu.

Islamul afirmă că există o singură Dietate sau un singur Dumnezeu. El este Creatorul cerurilor și al pământului. Cuvântul „Allah” folosit pentru a se referi la Dumnezeu în Quran, este cuvântul arab „Dumnezeu”. Cartea Islamică folosește același cuvânt atunci când se referă la Dumnezeu în Ioan 3:16. Însă iată ce scrie în Quran despre Allah:

„El este Dumnezeu (care este) Unul. Dumnezeu, Refugiul veșnic. El nu dă naștere și nici nu este născut și nici nu are vreun echivalent.” (Surat 112 Al-‘Ikhlās).

Acest un singur verset din multe altele, afirmă în mod clar că Dumnezeu este unul și că El nu are niciun Fiu. Acesta nu poate fi același cu Cel menționat în Biblie. Dumnezeul Bibliei a născut un Fiu (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9, etc.).

Iudaismul din zilele noastre afirmă că există un singur Dumnezeu, dar ei nu cred că acest un Dumnezeu este format din trei persoane și nici nu cred că acest Dumnezeu are un Fiu, sau că Isus a fost Mesia. Dumnezeu este o Ființă individuală care Îl va trimite într-o zi pe Mesia. Cel mai important text pentru un evreu este numit „Shema”: „Ascultă, O Israel: Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn.” (Deuteronomul 6:4).

În Creștinism, credința monoteistă nu este aceeași peste tot. Unii cred în trinitate care afirmă că unicul Dumnezeu este format din trei Persoane: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu spiritul sfânt. Alții cred în varianta „Numai Isus” care afirmă că unicul Dumnezeu al Bibliei S-a manifestat ca Tată în Vechiul Testament, ca Isus în Noul Testament și ca spirit sfânt de atunci până acum. Cu alte cuvinte, Isus este Tatăl, El este Fiul și El este spiritul sfânt. Unicul Dumnezeu cu trei manifestări. Alții, ca mine, cred într-Un Dumnezeu, Tatăl, în Fiul Său Isus Hristos și în spiritul Lor, adică spiritul Tatălui și al Fiului: două Ființe Divine, și totuși un singur Dumnezeu, o Sursă și Tată a tuturor care este deasupra tuturor și prin toți și în toți (1 Corinteni 8:6; Efeseni 4:4-6). Voi reveni la aceasta.

Revenind, Biblia afirmă în mod clar că există un singur Dumnezeu. Atât Vechiul cât și Noul Testament mărturisesc că „Dumnezeu este unul” (Galateni 3:20). Iată câteva versete:

„Ascultă, O Israel: Domnul Dumnezeul nostru este un singur Domn.” (Deuteronomul 6:4).

„Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic și că nu este decât un singur Dumnezeu.” (1 Corinteni 8:4).

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:6).

„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2:5).

„Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară!” (Iacov 2:19).

Acest adevăr este în general afirmat și crezut de către Isus, apostoli și de către toți iudeii de pe vremea lui Isus. Într-o ocazie, un erudit L-a întrebat pe Isus: *„Care este cea mai mare poruncă dintre toate?”* (Marcu 12:28). Răspunsul lui Isus a început cu cuvintele *„Cea mai mare poruncă este Ascultă, o Israel: Domnul Dumnezeul nostru este un Domn.”* (Marcu 12:29).

Pentru un evreu, acesta era cel mai important verset pentru a fi memorat. Fiecare evreu îl știa pe dinafară. Observați cu a răspuns eruditul lui Isus:

„Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea și a iubi pe aproapele ca pe sine este mai mult decât toate arderile-de-tot și decât toate jertfele.” (Marcu 12:32, 33).

Aceasta era mărturisirea unei credințe monoteiste: *„Este un singur Dumnezeu ... Și niciun altul decât El.”*

Vă rog să rețineți faptul că acest erudit nu era un Creștin trinitarian din secolul 21. El era un evreu din primul secol. Isus, Cel care discuta cu el, știa lucrul acesta. Isus a fost de asemenea un evreu din primul secol. Înainte de a citi replica lui Isus, trebuie să înțelegem ceea ce credea acest erudit și ceea ce a vrut să spună prin aceste cuvinte.

Cine credeau evreii din primul secol că era Dumnezeu? Observați:

„Dacă Mă slăvesc Eu Însumi, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeul vostru” (Ioan 8:54).

Vă rog să nu ratați ideea principală. Isus le-a spus evreilor că *„Dumnezeul vostru este Tatăl Meu. Dumnezeul vostru mă slăvește pe Mine.”* Aceasta era credința evreilor din primul secol. Isus știa ce credeau ei.

O altă întâmplare o reprezintă discuția din Isus și femeia de la fântână. Aceasta L-a întrebat pe Isus:

„Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.” (Ioan 4:20).

În vremurile acelea, evreii și samaritenii credeau diferit despre locul de închinare și persoana căreia trebuiau să I se închine, de aceea femeia a ridicat această problemă. Acum observați ce îi răspunde Isus:

„Voi vă închinați la ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (Ioan 4:22, 23).

Isus i-a spus în mod clar femeii două lucruri: în primul rând că evreii aveau adevărul despre Dumnezeu. În cel de-al doilea rând Isus i-a spus Cui să I se închine sau, cine era Dumnezeul evreilor. El a spus „adevărații închinători se vor închina Tatălui.”

Scriptura este clară în ceea ce privește identitatea Celui pe care Îl venerau evreii în primul secol. Ei I se închinau lui Dumnezeu Tatăl. Așadar, revenind la ideea principală, atunci când eruditul i-a spus lui Isus „Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El”, la cine se referea el?

Este clar că se referea la Dumnezeu Tatăl, nu la o unitate de trei persoane. Aceasta era ocazie perfectă pentru ca Isus să clarifice tuturor faptul că Dumnezeul Bibliei este o unitate de trei persoane. Însă, în loc de a găsi o clarificare sau o corectare, citim o afirmare. Observați modul în care Isus a răspuns:

„Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.” Și nimeni nu îndrăznește să-I mai pună întrebări.” (Marcu 12:34).

Bazându-Se pe răspunsul eruditului, Isus a spus: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.” Aceste cuvinte nu sună ca o încercare de a schimba modul în care eruditul înțelegea identitatea lui Dumnezeu. Isus a afirmat credința eruditului și l-a încurajat să o mențină. Mai mult decât atât, observați cum comentează Marcu: „Isus a văzut că a răspuns cu pricepere...” Asta este ceea ce a fost învățat Marcu. Marcu a crezut că eruditul a răspuns cu înțelepciune, în mod corect. Și nu numai atât, dar el a crezut că Isus gândea că răspunsul acestuia a fost corect.

Vă rog să nu pierdeți punctul central: Marcu, autorul acestei Evanghelii, a fost cel care a scris ceea ce s-a întâmplat. Fără nicio îndoială, el a scris lucrurile așa cum le-a înțeles și cum le-a auzit. Isus nu a spus „De vreme ce ai răspuns cu înțelepciune, hai să-ți spun ce cred Eu.” Marcu a crezut că Isus a fost mulțumit de răspunsul cărturarului sau, cel puțin, a crezut că Isus a gândit că răspunsul a fost înțelept.

Cu toate că unii teologi nu sunt de acord, marea majoritate a cercetătorilor cred că Marcu a fost primul care a scris Evanghelia, cândva în jurul anului 70. Asta înseamnă cam la 36 de ani distanță de moartea și învierea lui Isus. Dacă autorul acestei Evanghelii a fost un trinitarian, nu ar fi crezut că răspunsul eruditului a fost înțelept. Acest detaliu ne arată că Marcu nu a fost trinitarian, nici eruditul și, cu siguranță, nici Isus.

Numai acest pasaj singur ne arată că Dumnezeu Bibliei la care s-a referit Marcu, eruditul și Isus, nu este nimeni altul decât Dumnezeu Tatăl. Este această concluzie corectă? Sau este bazată numai pe un pasaj izolat și scos din context? Nu, desigur că nu. Iată alte pasaje:

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

„Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl nostru și tot cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.” (Iacov 3:9).

„pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.” (Romani 15:6).

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:6).

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos...” (2 Corinteni 1:3).

Aș vrea să evidențiez numai un singur verset din cele menționate mai sus. Pentru mine, pasajul din 1 Corinteni 8:6 reprezintă unul dintre cele mai clare versete ale Scripturii la acest subiect. Pavel spune că nu există decât un singur Dumnezeu (1 Corinteni 8:4). El afirmă foarte clar care este identitatea Acestui Dumnezeu: Tatăl. Apoi adaugă „din care sunt toate lucrurile.” Tatăl este Sursa tuturor lucrurilor. El este Singurul Dumnezeu al Bibliei. (vezi de asemenea și 2 Corinteni 5:18; Romani 11:36; Efeseni 3:14, 15).

La aceasta, el adaugă „și un singur Domn, Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile.” După ce clarifică identitatea unicului Dumnezeu, el spune că există și un singur Domn, anume Isus. Apoi adaugă: „prin care sunt toate lucrurile.” Tatăl este Sursa tuturor lucrurilor în timp ce Isus este Făcătorul tuturor lucrurilor. Dacă nu este clar, observați ce afirmă Pavel într-un alt loc:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.” (Evrei 1:1, 2).

„și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile” (Efeseni 3:9).

Dumnezeu Tatăl a creat toate lucrurile prin Isus Hristos, Fiul Său. Tatăl este Sursa tuturor lucrurilor iar Hristos este Făcătorul tuturor lucrurilor. De aceea, atunci când Biblia afirmă că există un singur Dumnezeu, se referă la Sursa tuturor lucrurilor. Potrivit Scripturii, există o Singură Sursă a tuturor lucrurilor nu trei, și anume Tatăl.

Este important să înțelegem pentru că Biblia se referă la Isus ca fiind Dumnezeu. Isus este divin și vrednic de închinare. El este născut, nu creat. Dacă nu înțelegem principiul fundamental afirmat de Scriptură, și anume că singura Sursă a tuturor lucrurilor este unicul Dumnezeu al Bibliei, vom ajunge într-o mare confuzie.

Isus Însuși a spus că sursa propriei Sale vieți este Tatăl: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.” (Ioan 5:26). În capitolul următor vom studia mai detaliat ce afirmă Scriptura despre Isus. Biblia afirmă monoteismul, dar nu orice fel de monoteism. Scriptura subliniază foarte clar faptul că unicul Dumnezeu este o Ființă pe care o numește „Dumnezeu Tatăl”.

Păstrând acest gând în minte, cine este „Dumnezeu”-ul la care se referă cele trei solii îngerești?

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

Nu este nimeni altul decât unicul Dumnezeu al Bibliei, Dumnezeu Tatăl. Pentru a confirma această concluzie, observă că Ioan, scriitorul Apocalipsei, după ce a fost amenințat și eliberat împreună cu Petru de către preoți și conducători, a revenit la ai lui și li s-a alătura în rugăciune către Dumnezeu; observați cum s-au rugat:

„Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele! ... În adevăr, împotriva Copilului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont...” (Fapte 4:24, 27 - KJV).

Din această exprimare este clar faptul că Ioan credea că „Dumnezeu” care a „făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele” nu este nimeni Altul decât Dumnezeu Tatăl. Isus este „Copilul sfânt” al Dumnezeului la care s-a referit în Apocalipsa 14:7.

UN FIU NI S-A DAT

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 9:6)

Cu aproximativ 700 de ani înainte de venirea lui Hristos pe pământ, Isaia a scris profeția de mai sus. El a spus „un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat”. Majoritatea celor ce citează acest verset, ratează acuratețea cuvintelor „un Copil ni S-a născut” care afirmă în mod clar că un copil S-a născut pentru noi. Îngerul a anunțat împlinirea acestei profeții când a spus *„astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.”* (Luca 2:11).

Nașterea copilului Isus a împlinit prima parte a acestei profeții. Însă prima parte este bazată pe care o urmează: *„un Fiu ni s-a dat”*.

Ambele se împlinesc într-o singură Persoană, Isus Hristos Domnul nostru. Fiecare subliniază un aspect diferit: prima nașterea lui Isus a copil, iar cea de-a doua jertfa făcută de Dumnezeu.

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat.” Un Copil a fost născut, dar un Fiu a fost dat. Pentru ca Copilul Isus să fie născut ca Mântuitor al omenirii, Dumnezeu a trebuit să-L dea pe Fiul Său rasei umane. Înțelegerea acestui aspect este crucială. Ratarea acestui aspect atrage după sine subminarea dragostei lui Dumnezeu.

Pavel și alți scriitori au subliniat împlinirea celei de-a doua părți:

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege.” (Galateni 4:4. Vezi de asemenea și Romani 8:32).

Exprimarea lui este foarte clară: *„Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie.”* Dumnezeu a avut inițial un Fiu și, pentru că ne iubește, a trimis în lume pe Fiul pe care-L avea deja. Când acest eveniment a avut loc, un Copil ni S-a născut.

Calitatea de Fiu a lui Isus nu este dependentă de întruparea Sa. Calitatea Sa de Fiu se extinde până în zilele veșniciei, înainte ca ceva să fi fost creat. Ioan subliniază același aspect:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16).

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în

faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:9, 10).

„Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii.” (1 Ioan 4:14).

Dumnezeu a ales să-Și manifeste dragostea față de noi prin faptul că L-a dat pe Fiul Lui (1 Ioan 4:9, 10). A crede că calitatea de Fiu a lui Isus se bazează pe întrupare, presupune distrugerea dragostei lui Dumnezeu. Fiecare părinte înțelege dragostea pe care o are pentru copilul său. Ca ființe umane care avem capacitatea de a procrea, noi putem înțelege la un nivel mai profund dragostea și sacrificiul lui Dumnezeu. Ce lecție credeți că a dorit Dumnezeu să învățăm din istoria lui Avraam care a renunțat la fiul lui Isaac?

Calitatea de Fiu a lui Isus reprezintă fundamentul pentru înțelegerea dragostei lui Dumnezeu. În definitiv, asta este ceea ce pretinde Isus a fi. El Și-a afirmat identitatea în mod clar:

„cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: ‘Sunt Fiul lui Dumnezeu!’” (Ioan 10:36).

Isus nu a pretins niciodată a fi Dumnezeul Bibliei sau Dumnezeu Tatăl. Da, El a pretins a fi egal cu Dumnezeu și a luat asupra-Și numele lui Tatălui (Eu Sunt); dar El Și-a afirmat în mod clar identitatea. Nu este bine să citim Biblia cu idei preconceptionale. Atunci când procedăm astfel, tindem să vedem ceea ce dorim și să ignorăm restul.

Spre exemplu, mulți citează cuvintele lui Hristos *„Eu și Tatăl una suntem”* (Ioan 10:30), dar ignoră cuvintele Sale *„Tatăl Meu este mai mare decât Mine.”* (Ioan 14:28). De asemenea citează *„Înainte de Avraam, Eu sunt”* (Ioan 8:58), dar ignoră cuvintele *„Eu sunt Fiul lui Dumnezeu”* (Ioan 10:36) sau *„Dumnezeul lui Avraam ... L-a proslăvit pe Fiul Lui Isus.”* (Fapte 3:13).

Dacă dorim să cunoaștem adevărul, trebuie să renunțăm la ideile preconceptionale și să-i îngăduim Scripturii să vorbească. Biblia mărturisește în mod clar și apăsător faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Iată o listă scurtă: Pavel a predicat asta (Fapte 9:20), apostolii (Fapte 5:42), Isus i-a spus lui Nicodim (Ioan 3:16), Isus a fost răstignit din această cauză (Marcu 14:62), Tatăl i-a descoperit lui Petru (Matei 16:16) și a proclamat de două ori din cer (Matei 3:17; 17:5), soldatul de sub cruce a spus (Matei 27:54), demonii au crezut și afirmat (Luca 8:28) și Isus Însuși a afirmat (Ioan 10:36; 5:18).

Nicăieri în Scriptură nu găsim expresia „Dumnezeu Fiul” ci mereu „Fiul lui Dumnezeu.” Nicăieri în Scriptură nu citim că Dumnezeu este trei persoane, ci mereu că există un singur Dumnezeu. Și dacă te gândești la Matei 28:19 și la 1 Ioan 5:7, vom discuta despre acestea în capitolul 14 al acestei lucrări.

Trebuie să recunosc că atunci când am auzit pentru prima dată acest adevăr, l-am respins pe loc. Din punctul meu de vedere, submina divinitatea lui Isus, făcându-L fie o ființă creată, fie un Dumnezeu mai mic. Dacă și tu simți asta, lasă-mă să-ți spun că nu are nicio legătură cu adevărul. Isus nu este ființă creată și nici nu este mai puțin divin decât Dumnezeu Tatăl. După ce am studiat acest subiect din Scriptură, am înțeles că dacă nu voi accepta ceea ce pretinde Isus a fi (Fiul lui Dumnezeu), în realitate Îl dezonorez și Îi atac în mod indirect divinitatea. La finalul acestui capitol vă voi împărtăși o analogie pentru a ilustra că prin negarea calității de Fiu a lui Isus, trinitatea reprezintă un atac indirect asupra adevăratei divinități și autorități a lui Isus.

Din punct de vedere biblic, calitatea de Fiu a lui Isus reprezintă fundamentul divinității Sale. Isus este divin pentru că este Fiul unei Ființe divine. Isus este Dumnezeu (posedă natura lui Dumnezeu) pentru că este Fiul lui Dumnezeu. Isus este vrednic de închinare pentru că este Fiul unei Ființe care este vrednică de închinarea noastră (Ioan 5:18, 23, 26; Evrei 1:4, 6).

Acesta este motivul pentru care, cu toate că Isus este Dumnezeu, deseori citim că Tatăl este Dumnezeul lui Isus (Matei 27:46; Ioan 20:17) și că Tatăl este capul lui Hristos (1 Corinteni 11:3). Aceste versete nu subminează divinitatea lui Isus și nici nu-I înlătură slava. Dacă-i vom crede pe apostoli că Isus este Fiul lui Dumnezeu, nu vom avea nicio problemă să înțelegem aceste versete și nici nu va trebui să sucim contextul pentru a limita aplicarea lor numai la întrupare.

Cu mult înainte de actul creației, Dumnezeu a născut un Fiu: asta este ce spune Biblia. Nu ni se spune cum s-a întâmplat asta, dar cu siguranță ni se spune că s-a întâmplat:

„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu erau încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâma din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului, când a pironit norii sus și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui.” (Proverbe 8:22-30).

Unii aplică acest pasaj „înțelepciunii” lui Dumnezeu de vreme ce, contextual vorbind, despre asta se vorbește. Însă, dacă aplicăm cele de mai sus atributului înțelepciunii, ne lovim de probleme uriase. Pasajul spune în mod clar că „înțelepciunea” a fost „avută” sau „născută” de la un anumit „punct” în zilele veșniciei, înainte ca orice să fi fost creat. Dacă pasajul se referă la atributul înțelepciunii, asta implică faptul că înainte de

acel „punct”, Dumnezeu nu a fost înțelept sau nu a avut atributul înțelepciunii.

Mai mult, exprimarea autorului nu se potrivește unui atribut ci mai degrabă unei persoane sau ființe. Observați următoarele exprimări: „am fost așezată”, „am fost născută”, „în toate zilele eram desfătarea Lui”, „bucurându-Mă mereu înaintea Lui”.

Acum observați cum este descrisă Înțelepciunea: Dătătorul vieții și al morții (Proverbe 8:35, 36), al bogăției (8:18-21) și al siguranței (1:33), Sursa înțelepciunii, sfatului, înțelegerii și tăriei (8:14), Sursa guvernării, conducerii și autorității (8:15), a fericirii (3:13, 18), a revelației (8:6-10, 32, 34), Cel care trebuie căutat, găsit și chemat (1:28; 8:17), Cel care iubește și trebuie iubit (8:17), Cel care-i cheamă pe oameni și care-i caută (8:4), Cel care ne conduce (3:17; 8:20, 32).

Această exprimare nu se potrivește cu un atribut, ci se referă la o persoană, la Isus Hristos. Din Proverbe 8:22 până în capitolul 9, totul se aplică lui Isus. Isus este „înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:24, 30; Matei 23:34; Luca 11:49).

Mai departe, citim următoarele: „eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui.” (Proverbe 8:30).

Contextual, acest pasaj se referă la momentul creației. Ideea textului este că în timpul creației, Înțelepciunea era asemenea unui „meșter” sau „arhitect”. Având acest lucru în minte, observați ce citim în capitolul 30:

„Cine s-a suit la ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și cum îl cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” (Proverbe 30:4).

Din nou, făcând referire la lucrarea de creație, autorul o atribuie la Două Peroane și Le identifică ca având o relație de Tată și Fiul. Fiul lui Dumnezeu, Înțelepciunea, era împreună cu Tatăl în timpul procesului de creație.

În capitolul 8 din cartea Proverbelor, Isus este identificat cu Înțelepciunea:

„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile...” (Proverbe 8:22-15).

Asta este exact ceea ce a afirmat Pavel:

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea.” (Coloseni 1:15).

El este Întâiul născut din toată creația. Isus a fost născut din zilele veșniciei. Referindu-se la Isus, Mica a scris:

„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” (Mica 5:2).

Observați și alte traduceri:

*„... A cărui **linie genealogică** merge până în vremuri străvechi.”* (GNB).

*„**Originea** Lui merge până în trecutul îndepărtat, în zile îndepărtate.”* (GW).

*„**Începuturile** Lui sunt din vremuri străvechi, cu mult, mult timp în urmă.”* (ERV).

*„... Cineva a Cărui **familie** este din vremuri străvechi.”* (CEV).

Aceste exprimări sunt în desăvârșită armonie cu Proverbe 8. Originea, începuturile sau linia genealogică a lui Isus merg înapoi în zilele veșniciei. În zilele veșniciei, dacă putem folosi termenul „zile”, Isus a fost născut din Tatăl. Nu mă refer la teoria „generării veșnice”. A fost un „eveniment” unic; Dumnezeu a născut un Fiu. Nu ni se spune cum, dar ni se spune că s-a întâmplat. Ceea ce trebuie noi să facem, este să credem Cuvântul.

Scriitorii Noului Testament, inclusiv Isus, mărturisesc despre faptul că Isus a fost născut din Tatăl (1 Ioan 4:9; Ioan 3:16; 8:42; 16:27). Chiar și scriitorii ai Vechiului Testament au făcut referire la Dumnezeu și la Fiul Său (Proverbe 30:4; Psalmul 2:12; Daniel 3:25).

Scriitorul acestui text atribuie lucrarea creației la Două Persoane și Îi identifică ca fiind Tatăl și Fiul. Calitatea de Fiu divin a lui Isus nu ar trebui contestată de niciun cercetător la Bibliei. Aceasta este prezentată în mod clar atât în Vechiul cât și în Noul Testament. (Puteți găsi mai multe trimiteri în Biblie în cadrul studiilor Biblice de la finalul acestei cărți).

Dragă cititorule, sunt conștient de faptul că acest subiect este provocator pentru fundamentul majoritatea bisericilor și denominațiunilor Creștine. Însă aș vrea să-ți abată atenția de la aceste cuvinte pe care le-am scris și de la ceea ce ai fost învățat de biserică, și să o direcționezi către următoarele cuvinte ale lui Hristos:

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru¹, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16:15-18).

Isus Și-a construit biserica pe adevărul pe care Dumnezeu i l-a revelat lui Petru. Acest adevăr a fost și a rămas: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Majoritatea bisericilor de azi luptă împotriva acestui adevăr. Ele nu sunt clădite pe adevărul calității de Fiu a lui Isus. Dacă te întrebi cum am ajuns la această concluzie, aş vrea să-ți explic.

Doctrina trinității afirmă că Acel Un Dumnezeu al Bibliei este format din trei persoane care sunt co-etern. Nici una dintre ele nu este înaintea celeilalte. În acest caz, cum este Isus Fiul lui Dumnezeu?

Așa cum am văzut în capitolul 2, unii au concluzionat că calitatea de Fiu a lui Isus este limitată la întrupare; alții cred că este o generare veșnică; iar alții spun că în realitate El nu este Fiu, ci aceasta este o metaforă.

Dacă ai ratat ideea, iată care este aceasta: învățătura trinității distruge calitatea de Fiu a lui Isus. O transformă într-un teatru, motiv pentru care Tatăl nu este cu adevărat Tatăl lui Hristos și nici Hristos nu este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Atunci când Biblia spune că „atât a iubit Dumnezeu lumea încât L-a dar pe Singurul Lui Fiu născut,” doctrina trinității mă forțează să nu înțeleg aceste cuvinte în mod literal pentru că Isus nu este Fiul literal al lui Dumnezeu. De aceea, dacă faptul că Tatăl L-a trimis pe Fiul Lui nu este o realitate, de ce aş crede că dragostea Lui pentru mine ar fi reală? Cum aş putea să cred că El m-a iubit atât de mult încât L-a trimis pe Fiul Lui, de vreme ce El n-a avut un Fiu pe care să-L trimită?

Așa cum puteți vedea, doctrina trinității contrazice în mod flagrant calitatea de Fiu a lui Isus. Ea distruge baza pe care Isus Și-a construit biserica. Este de mirare faptul că bisericile de azi sunt bolnave, slăbite și pe moarte, pline de persoane cărora le lipsește puterea și adevărata convertire?

„Și când se surpă temeliile, ce ar putea să mai facă cel neprihănit?” (Psalmul 11:3)

Rețineți că triteismul și credința în „Unicul” prezintă aceeași problemă. Asemenea trinității, ambele aceste doctrine neagă legătura de Tată-Fiu. Triteismul afirmă trei ființe co-egale, în timp ce doctrina „Unicul” afirmă că există o singură Ființă/Spirit veșnică, negând pe deplin existența celei de-a doua Persoane. Asta echivalează cu negarea calității de Fiu a lui Isus.

Iată o analogie pentru a ilustra cum, prin negarea calității de Fiu a lui Isus, doctrina trinității reprezintă un atac direct la divinitatea și autoritatea Sa:

În Anglia nu există decât un singur „rege” (regină, la momentul acesta). Imaginați-vă că ar exista o lege care spune că „în Anglia nu există decât un singur rege: Regele James; oricine altcineva care pretinde că este Regele Angliei, va fi vinovat de trădare și va fi executat.”

În timp, Regele James a avut un fiu (Artur) care a fost în mod automat considerat ca fiind de sânge regal. Lui i se conferă privilegii regale pentru că este fiul regelui. Oriunde merge Artur, este tratat ca fiind de viță regală iar cuvântul lui este executat fără nicio ezitare.

Într-o zi, Regele James și fiul lui Arthur decid să înființeze o colonie în Australia. Trimit oameni acolo și, cu timpul, aceștia se înmulțesc. Arthur, ca reprezentant și fiu al regelui, vizitează Australia spunând că dorește să dezvolte o relație cu localnicii.

Australienii știu că regele și fiul lui sunt de viță regală și că merită respect. Niciun cetățean nu este acuzat de trădare pentru că-i oferă prințului Arthur privilegiile regale. Cu toții înțeleg că James este regele la care se refer legea, dar mai înțeleg și că lui Arthur i se cuvinte aceeași onoare regală datorită faptului că este fiul regelui. Este de viță regală. Este regal prin natură. I s-a oferit toată autoritatea prin moștenire.

Imaginați-vă un scenariu în care prietenii lui Arthur din Australia vor să-l onoreze din ce în ce mai mult până la punctul în care să spună că „Arthur este regele nostru.” În loc să spună „Arthur, fiul regelui”, ei încep să spună „Arthur nu este fiul regelui, ci este Regele Arthur. El a fost născut din regele James. Arthur a existat mereu împreună cu James și a fost mereu rege cu toate drepturile tot atât timp cât și James a fost rege.”

Ar fi această atitudine considerată trădare? Potrivit legii, ar fi pentru că legea spune că James este singurul rege al Angliei.

De unde a primit Arthur privilegiile regale? Le-a moștenit pentru că este fiul regelui James. Fără această legătură, el nu este de spiță regală. Prin proclamarea lui Arthur ca rege lângă regele James, i-am distrage regalitatea pentru că-i distrugem calitatea de fiu. Regalitatea și autoritatea lui Arthur sunt bazate pe calitatea lui de fiu. Un atac asupra calității sale de fiu reprezintă un atac asupra regalității și autorității sale.

UN ALT ISUS

„Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credințioșia care este față de Hristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă evanghelie, pe care n-ați primit-o, o, cum îl îngăduiți de bine!” (2 Corinteni 11:3, 4).

Pavel, fiind inspirat, i-a avertizat pe corinteni despre amăgirea care urma să prezinte un alt Isus, un alt duh și o altă evanghelia. Ce legătură are asta cu ceea ce am prezentat până acum? Este vreo legătură între doctrina trinității și amăgirea menționată aici de Pavel?

Pentru a adăuga, Ioan a văzut că în zilele de pe urmă „toată lumea se mira de fiară. Și s-au închinat balaurului” care este „numit diavolul și Satan.” (Apocalipsa 13:3, 4; 12:9). Acesta este un avertisment serios la care copiii lui Dumnezeu ar trebui să ia aminte. Pavel a avertizat despre o amăgire care va aduce un alt Isus și un alt duh, iar Ioan ne-a avertizat că în zilele din urmă „toată lumea” se va închina diavolului.

Desigur, suntem conștienți de faptul că Satan va realiza acest lucru prin amăgire, de vreme ce Biblia spune că Satan „va amăgi întreaga omenire.” (Apocalipsa 12:9). Cu alte cuvinte, Satan va introduce o învățătură, o doctrină sau o filosofie care-i va determina pe oameni să i se închine, crezând că este Dumnezeu.

Cum putem ști dacă am fost sau nu amăgiți? Oricărei persoane care studiază Biblia, răspunsul ar trebuie să-i fie clar: „La lege și la mărturie!” Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.” (Isaia 8:20).

Biblia ne sfătuiește să „cercetăm toate lucrurile” (1 Tesaloniceni 5:21), și ascultăm cu o minte deschisă și să testăm totul prin Cuvântul lui Dumnezeu pentru a vedea dacă este adevăr (Fapte 17:11). Asta este ce mi-am propus pe parcursul acestui capitol.

Având aceste lucruri în minte, să revenim la avertismentul lui Pavel pentru a vedea care este testul pe care el ni-l oferă. Observați ce spune el:

„un alt Isus, pe care noi nu l-am predicat”. Asta înseamnă că Pavel l-a predicat pe Isus Cel real corintenilor. Dacă vom descoperi pe care Isus l-a predicat Pavel, vom ști care este cel fals.

„un alt duh pe care nu l-ați primit.” Asta înseamnă că corintenii au primit duhul cel de la Dumnezeu. Din nou, dorința noastră este de a afla care este duhul pe care l-au primit.

„o altă evanghelia, pe care nu ați acceptat-o.” Asta înseamnă că ei au primit adevărata Evangheliie. Și aici se aplică același principiu.

Pe parcursul acestui capitol mă voi concentra asupra adevăratului Isus pentru a-l putea identifica pe acel „un alt Isus”. De vreme ce acest avertisment a fost dat de Pavel corintenilor, îmi voi limita aria de studiu la cele două scrisori ale sale către corinteni, cu toate că poate voi folosi unul sau două citate și din alte scrieri de-ale lui Pavel.

Pe care Isus L-a predicat Pavel?

„Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu.” (Fapte 9:20).

„Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.” (1 Corinteni 1:9).

„Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan și prin Timotei, n-a fost „Da” și „Nu”, ci în El nu este decât „Da”.” (2 Corinteni 1:19).

Pave L-a predicat pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, nu Dumnezeu Fiul. El nu a predicat un Isus care este o parte din Dumnezeu sau care este Dumnezeul Bibliei. Nu; Pavel a predicat în mod clar corintenilor că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Observați ce le spune corintenilor:

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

Nu este decât un singur Dumnezeu, și anume Tatăl, de la care sunt toate lucrurile. El este Sursa tuturor lucrurilor. Și există un singur Domn, Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile.

Pavel i-a învățat pe corinteni că singurul Dumnezeu nu este Isus Hristos, ci că Isus Hristos este Fiul Acestui un Dumnezeu.

Observați ce a mai spus el:

„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos.” (1 Corinteni 11:3).

Capul lui Hristos este Dumnezeu. Din nou, Pavel a predicat că Dumnezeul Biblie este capul lui Hristos.

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1:3).

În repetate rânduri Pavel i-a învățat pe corinteni că Dumnezeuul Bibliei este Tatăl lui Isus Hristos. De aceea, adevăratul Isus predicat de Pavel a fost Fiul lui Dumnezeu, nu Dumnezeu Fiul.

Vă rog să rețineți că corintenii cărora le-a scris Pavel aceste scrisori nu erau membrii unei denominațiuni dintre cele pe care le cunoaștem azi. Ei erau pur și simplu persoane care urmau Calea sau Îl urmau pe Isus. Scripturile pe care le aveau ei atunci sunt cele pe care noi le numim „Vechiul Testament”. Pe lângă acesta, ei mai aveau aceste două scrisori de la Pavel și, desigur, ceea ce Pavel și ceilalți misionari i-au învățat atunci când s-au întâlnit cu ei.

Reținând care este identitatea adevăratului Isus, să punem la probă pe Isus cel de astăzi față de Cel pe care L-a predicat Pavel.

Observați ce este afirmat azi despre Isus:

Islamul afirmă că Isus a fost un profet asemenea lui Mohamed. El nu a fost Fiul lui Dumnezeu: „Cel preamilosiv a recurs la un fiu!” Cu adevărat, Tu ai respins ceva atât de monstruos! La auzul lui, cerurile sunt pe punctul de a exploda, pământul de a se crăpa iar munții de a se prăbuși în ruină totală, pentru că ei I-au atribuit un fiu Celui Premilosiv, căci nu este potrivit Maiestății Celui Preamilosiv să nască un fiu.” (Coranul, 19:88-92).

Credința Bahai afirmă că Isus nu a fost decât un simplu om. El a fost una dintre manifestările lui Dumnezeu asemenea lui Moise, Buda, Mohamed și Bahau'llah.

Budismul crede în Isus, dar nu ca Fiu al lui Dumnezeu. Ei afirmă că Isus un om a fost înțelept, sfânt și luminat care a predicat lucruri similare cu cele pe care le-a afirmat Buda.

Hinduismul crede că Isus este unul dintre mii de dumnezei în care ei cred. El nu este Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu așa cum pretinde a fi.

Iudaismul, așa cum bine știm, L-a respins pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și L-a omorât. L-au privit ca pe un simplu om.

Cum putem ști care Isus pe care-l au ei este cel fals sau Cel adevărat? „La lege și la mărturie.” Testăm ceea ce cred ei prin ceea ce a predicat Pavel. Religiile menționate mai sus nu-L acceptă pe Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu. Ei au un alt Isus.

Dar Creștinii? Avertismentul lui Pavel a fost în mod deosebit adresat Creștinilor. A fost un alt Isus introdus în Creștinism, un Isus pe care Pavel nu l-a predicat? Este corect să aplicăm același test și pentru Isus pe care-l predică Creștinismul de azi.

Credința mea este că majoritatea Creștinilor cred în și se închină unui alt Isus. Așa cum am văzut deja, trinitatea afirmă că Singurul Dumnezeu al Bibliei este format din trei persoane sau hipotaze, toate fiind de o singură

substanță. Toate trei sunt co-eterne. Potrivit trinității, Isus este a doua persoană a trinității sau dumnezeirii. De aceea Isus nu poate fi Fiul lui Dumnezeu. El nu a putut fi născut din Tatăl în zilele veșniciei deoarece Tatăl nu a existat înaintea Fiului. Am văzut deja în capitolul 2 modul în care unii limitează calitatea de Fiu a lui Isus la întruparea Sa, iar alții afirmă că relația de Tată-Fiu nu este una literală, ci mai degrabă o metaforă.

Dacă vrem să fim consecvenți și corecți, trebuie să aplicăm religiei noastre același test pe care l-am folosit în cazul celorlalte religii. Afirmă Creștinismul același Isus pe care l-a predicat Pavel, sau avem „un alt Isus?”

Din păcate, amăgirea s-a infiltrat în Creștinism sub numele de trinitate și a prezentat copiilor lui Dumnezeu un alt Isus. Iată câteva exemple care arată că această concluzie nu este lipsită de dovezi:

„Nu ne mai rămâne nicio altă alternativă decât aceea de a accepta că Isus nu a putut deveni Fiul literal al lui Dumnezeu în veșnicie - nu putea fi propriul Său Fiu. În mod clar El a acceptat rolul acesta pentru realizarea Planului de Mântuire.” (Câteva comentarii de Max Hatton despre cartea Trinitatea: Ce a Revelat Dumnezeu, pag. 4). (Predicator Adventist).

Într-o altă scrisoare, același pastor a afirmat:

„Aș vrea să reiterez învățătura Scripturii - Isus este Iehova motiv pentru care nu poate fi fiul literal al lui Iehova.” (Pag. 6).

Max Hatton nu este singurul care a concluzionat astfel. Iată gândurile unui alt pastor:

„Hristos a fost mereu Fiul lui Dumnezeu; și nu a existat niciun timp în care El a ieșit din Tatăl. Această afirmație pare că soluționează toate problemele despre calitatea de fiu a lui Hristos.” (Apărând Dumnezeirea, Vance Ferrel, pag. 17 - un predicator / autor independent).

În aceeași carte, el a mai spus:

„Problema aivi este că aceste nume (Tatăl, Fiul sau Hristos și Spiritul Sfânt) identifică lucrarea Lor, nu natura Lor.” (Pag. 7).

Dacă relația Tată-Fiu este numai despre lucrarea lor, atunci este un titlu, o metaforă, o slujbă, dar nu o legătură reală de Tată și Fiu.

Un alt exemplu este F.E. Raven, un profesor influent de la Plymouth Brethren Assemblies. În anul 1895 el a afirmat:

„Acum, înțeleg că ‘Fiul lui Dumnezeu’ este un titlu a lui Hristos Cel întrupat; nu aș folosi ‘Fiul lui Dumnezeu’ se referă la Persoana Lui veșnică.”

Iată câteva afirmații din capitolul 2:

„Ca Dumnezeu, persoana pe care o cunoaștem ca fiind Ius Hristos nu are început, nu a fost născut, nu a fost un Fiu și nu Și-a început existența ... dar ca om și ca Fiu al lui Dumnezeu nu a fost veșnic, a avut un început, a fost născut, fiind în același timp fiul lui Maria. De aceea, doctrina veșniciei calități de fiu a lui Isus Hristos nu se poate reconcilia cu rațiunea, este nescripturală și se contrazice cu sine.” (Finis Jennings Dake, Dake’s Annotated Bible, (Lawrenceville, GA: Dake Bible Sales, 1963) 139 (N.T.).

„Scriptura nu-L numește nicăieri pe Isus Hristos Fiul veșnic al lui Dumnezeu și nu este numit Fiu deloc înainte de întrupare, cu excepția pasajelor profetice din Vechiul Testament. Termenul Fiu este în sine unul funcțional, așa cum este și termenul Tată și nu are niciun înțeles în afara timpului. ... Multe erezii s-au născut din confuzia creată de teoria eternei relații filiale sau a eternei generări din teologia Romano Catolică, și din păcate au fost importante în teologia protestantă. În final, nu poate exista o filiație eternă ... Cuvântul ‚Fiu’ sugerează în mod clar inferioritate.” (Walter Martin, The Kingdom of the Cults Minneapolis: Bethany House, 1985. 117-118).

„În al patrulea rând, un copil uman vine din părinții săi prin nașterea naturală. În cazul Dumnezeirii însă, Fiul a venit din Tatăl, nu ca o emanare divină sau prin nașterea divină, dar pentru a făuri creația și răscumpărarea (Ioan 8:42; 16:28). Nu există nicio dovadă biblică pentru teoria eternei generări a Fiului din Tatăl. Fiul a venit din Tatăl, dar nu a fost generat de El. În al cincilea rând, imaginea tată-fiu nu poate fi literal aplicată relației divine dintre Tatăl și Fiul din cadrul dumnezeirii. Fiul nu este Fiul natural, literal al Tatălui. Un copil natural are un început, în timp ce în cadrul dumnezeirii Fiul este veșnic. Termenul ‚Fiu’ este folosit în mod metaforic atunci când este aplicat dumnezeirii. El poartă ideile distincției persoanelor în cadrul dumnezeirii și a egalității în natură în contextul unei relații veșnice, de dragoste.” (Adventist World, November 2015 (What does the Bible mean when it refers to Jesus as “the Son of God”) also published on the Biblical Research Institute website <https://www.adventistbiblicalresearch.org/es/node/1185>).

„Relația Tată-Fiu în dumnezeire ar trebui înțeleasă în sens metaforic, nu în sens literal.” (Max Hatton, Understanding the Trinity, p. 97).

Satan a avut un mare succes în efortul de a aduce un alt Isus în Creștinism. Așa cum vedeți, teologii și pastorii din diferite denominațiuni au concluzionat că Isus nu este și nu poate fi Fiul literal al lui Dumnezeu. Motivul acestei concluzii este credința lor în trinitate care îi împiedică să accepte relația literală de Fiu a lui Isus. Astfel, prin doctrina trinității Satan a introdus un alt Isus pe care Pavel nu L-a predicat.

Este de mirat faptul că unul dintre semnele de identificare a anticristului este faptul că neagă relația de Tată-Fiu?

„Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.” (1 Ioan 2:22).

Întrebarea test este aceasta: este Isus Fiul literal al lui Dumnezeu sau nu? Pavel spune că este, corintenii au crezut că este, Dumnezeu Tatăl a spus că este și Isus Însuși a spus că este (Ioan 10:36).

Tu ce crezi?

SPIRITUL SFÂNT

Dacă ar trebui să alegem din Noul Testament o altă figură proeminentă decât Isus, atunci ar trebui să fie spiritul sfânt. S-a scris mult despre spiritul sfânt atât în Scriptură cât și în afara ei. În mod deosebit după Cincizecime, era Noului Testament a fost numită „era spiritului sfânt”. Cartea Faptelor Apostolilor a fost în mod corect numită de mulți autori „Faptele spiritului sfânt”.

Spiritul sfânt este prezentat în Noul Testament ca o persoană tot așa cum Tatăl și Fiul sunt prezentați ca fiind persoane. Multe pasaje din Scriptură sprijină această concluzie. Citim că spiritul a inspirat scriitorii Scripturii (2 Petru 1:21), a umplut viața lui Hristos (Luca 4:18), convinge omenirea de păcat (Ioan 16:8), mărturisește despre Hristos (Ioan 15:26), călăuzește și vorbește (2 Samuel 23:2; Luca 4:1; Fapte 13:2), poate fi întristat (Efeseni 4:30), poate fi mințit (Fapte 5:3).

Așa cum puteți vedea, Biblia nu prezintă spiritul sfânt ca fiind numai o forță sau numai o influență de la Dumnezeu. A crede asta este contrar Scripturii. Ceva și mai rău este a crede că spiritul sfânt nu există. Eu nu am întâlnit pe nimeni care să creadă așa ceva, dar am auzit pe alții care au făcut-o, motiv pentru care am amintit aceste idei.

Spiritul sfânt este o Persoană; aceasta este ceea ce afirmă Scriptura. Însă, datorită acestor texte și a altora, unii au făcut un pas mai departe și au concluzionat că spiritul trebuie să fie o persoană diferită de Tatăl și de Fiul. Prin „diferit” înțeleg că spiritul sfânt nu este Tatăl și Fiul.

Aceasta este ceea ce afirmă doctrina trinității. Iată câteva exemple:

După ce citează o parte din Crezul Atanasian, autorii unui articol intitulat „Înțelegând trinitatea” au scris:

„Acest pasaj oferă o paradigmă a înțelegerii ortodoxe a trinității. Așa cum afirmă, doctrina necesită nu numai ca Dumnezeu să existe în trei persoane, dar și fiecare dintre ele să împlinească următoarele:

Nu este decât exact un singur Dumnezeu.

Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, spiritul sfânt este Dumnezeu.

Tatăl nu este Fiul iar spiritul sfânt nu este Tatăl sau Fiul.

Dar acestea sunt în mod evident în contradicție. Prima insistă că doctrina trebuie interpretată în contextul monoteismului care afirmă că nu există decât un singur Dumnezeu. Dar cea de-a doua insistă că fiecare

dintre Persoane este divină în timp ce cea de-a treia ne spune că sunt trei Persoane. Astfel, aparent doctrina afirmă atât faptul că există cât și faptul că nu există un singur Dumnezeu.” (“Understanding the Trinity” by Jeffrey E. Brower and Michael C. Rea, University of Notre Dame, p.2 (<http://www.andrewmbailey.com/trinity/Understanding%20the%20Trinity.pdf>).

Un alt autor dintr-o denominațiune protestantă scrie:

„Însă conceptul trinității s-a dovedit a fi cel mai adecvat mod de a afirma toate dovezile Biblice despre Dumnezeu:

Există un singur Dumnezeu.

Tatăl este Dumnezeu, Fiul este Dumnezeu, spiritul sfânt este Dumnezeu.

Toți sunt egali și interdependenți.

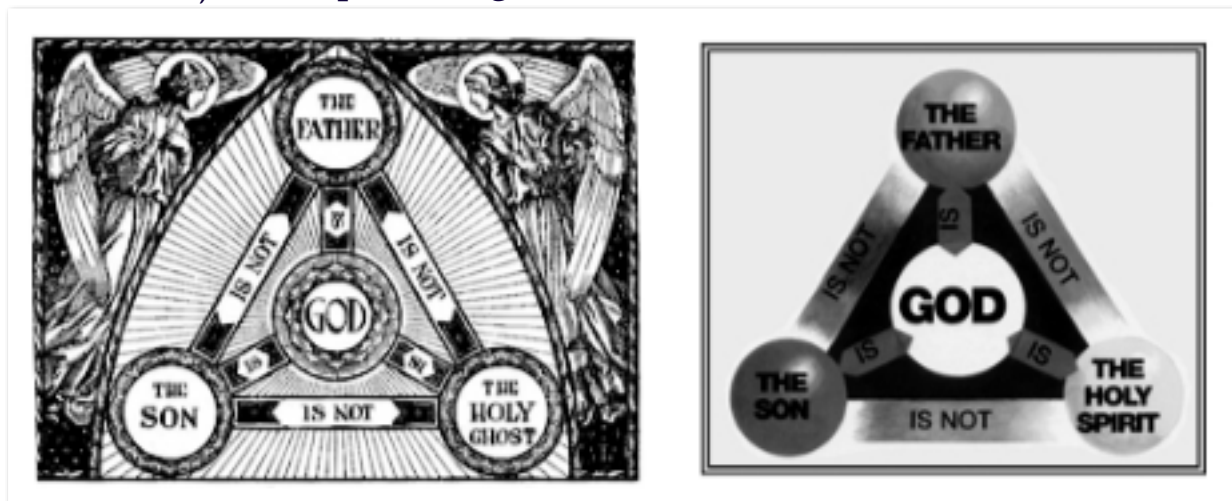
Tatăl nu este Fiul; Fiul nu este spiritul; spiritul nu este Tatăl, etc.

Tatăl, Fiul și spiritul sunt toate ființe personale, nu forțe impersonale.

Isus a devenit atât uman cât și divin.

Dumnezeu poate fi cunoscut prin toate cele trei ființe.” (Bible Studies for Youth—Edited by Pastor Damien Rice for Youth Ministries Department of Seventh-day Adventist Church (North NSW) Ltd. (http://aucyouth.adventist.org.au/uploaded_assets/361517).

Și iată același concept în diagrame:

Din cartea „Credința mea Catolică”

„O nouă imagine pentru studiu
Biblic”, pag. 75 AZȘ

Aș vrea să reiterez ceva ce am afirmat mai devreme: necesită un salt al credinței pentru a spune că spiritul sfânt este o persoană diferită de Tatăl și de Fiul. Da, spiritul sfânt este o persoană la fel ca Tatăl și ca Fiul, dar asta nu înseamnă automat că este o persoană diferită de ei. Aș vrea să vă explic.

Primul lucru pe care trebuie să-l clarific, dragă cititorule, este că niciun om nu înțelege natura spiritului sfânt. Acesta nu este un studiu despre natura spiritului sfânt, ci despre identitatea spiritului sfânt.

Dacă ne întoarcem la începuturile omenirii, citim următoarele cuvinte:

„Apoi Dumnezeu a zis: ‚Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.‘ Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.” (Geneza 1:26, 27).

Am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Nu suntem întipărirea Ființei lui Dumnezeu; numai despre o singură Ființă, despre Isus, este „întipărirea Ființei Lui” Dumnezeu (Evrei 1:3; Coloseni 1:15; 2 Corinteni 4:4). Însă, noi suntem făcuți după chipul Lui; de aceea putem învăța ceva despre Dumnezeu uitându-ne la noi înșine. (Dacă crezi că cuvântul „noastră” înseamnă trinitatea, te rog să citești Obiecția 2 din capitolul 15 unde am scris despre aceasta).

Pe măsură ce continuăm descrierea creației, descoperim că omul este compus din nouă: o formă trupească și spirit.

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2:7).

Trup omenesc + spirit uman = O ființă umană vie.

Spiritul meu nu este o persoană diferită de mine însumi. Este propria mea persoană lăuntrică. Spre exemplu, Biblia spune următoarele despre Nebucadnețar care se gândea la un vis:

„În al doilea an al domniei lui Nebucadnețar, Nebucadnețar a avut niște vise. Duhul îi era tulburat și i-a pierit somnul.” (Daniel 2:1).

Nimeni din cei care citesc versetul de mai sus nu crede că „duhul lui” se referă la o altă persoană. În mod instinctiv înțelegem că se referă la Nebucadnețar însuși. Regele însuși era tulburat; el era cel care nu putea să doarmă.

Rețineți că am fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dacă spiritul meu sunt eu însumi iar spiritul lui Nabucadnețar este regele însuși, putem aplica același principiu la Cel după al Cărui chip am fost făcuți? În definitiv, Biblia spune că *„În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.”* (1 Corinteni 2:11).

Pasajul de mai sus aseamănă relația dintre om și spiritul său cu relația dintre Dumnezeu și spiritul Său. Și totuși textul afirmă o diferență foarte importantă. În timp ce spiritul omului este „în el”, spiritul lui Dumnezeu

nu este limitat la forma Lui fizică. (Pentru mai multe informații despre forma fizică a lui Dumnezeu, verifică Lecția 6 din cadrul studiilor biblice de la finalul cărții.)

Revenind la întrebarea noastră, putem spune că spiritul lui Dumnezeu se referă la Dumnezeu Însuși? Se aplică același principiu logic pe care l-am văzut în om și la Dumnezeu și la Fiul Său? Să vedem ce are Biblia de spus despre asta:

„Îndată, Isus a cunoscut, prin duhul Său, că ei gândeau astfel în ei și le-a zis: „Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre?” (Marcu 2:8).

Poate veți găsi următoarea întrebare naivă, dar trebuie s-o ridic pentru a sublinia un aspect important. Cine „a cunoscut” din versetul de mai sus? A fost Isus sau o altă persoană numită „spiritul său”? Sunt convins că veți răspunde la fel ca și mine; desigur, Isus a fost Cel care a cunoscut. El a cunoscut în spiritul Său sau mintea Sa sau lăuntrul Său. Iată un alt exemplu:

„Isus a suspinat adânc în duhul Său și a zis: „Pentru ce cere neamul acesta un semn? Adevărat vă spun că neamului acestuia nu i se va da deloc un semn.” (Marcu 8:12).

Din nou: cine a fost Cel care a suspinat? A fost Isus sau o altă persoană numită „spiritul său”? Înțelegeți ce vreau să spun? Simplu? Naiv? Poate. Dar este crucial, după cum veți vedea mai departe. Iată un alt exemplu:

„Isus a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul.” (Luca 23:46).

Ultimele cuvinte ale lui Isus au fost: „Tată , în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” Ce a încredințat Isus în mâinile Tatălui Său? S-a încredințat pe Sine, propria Lui viață, sau o altă persoană numită „spiritul meu”? Sunt sigur că la acest moment veți spune: „În regulă, am înțeles, dar ce vrei să spui cu asta?”.

Iată care este ideea: atunci când Biblia spune „spiritul lui” referindu-se la Isus, trebuie să înțelegem că se referă la Isus Însuși, nu la o altă persoană numită „Dumnezeu spiritul sfânt.” Atunci când Isus spune „duhul meu”, trebuie să înțelegem că se referă la spiritul sau viața Lui Însuși, nu la o altă persoană numită „Dumnezeu spiritul sfânt.” Foarte simple, fundamental, și totuși neagă doctrina trinității.

Iată de ce vă încurajez să considerați următorul pasaj:

„Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava!”, adică „Tată!” (Galateni 4:6).

Dragă cititorule, onestitatea intelectuală și spirituală necesită consecvență. Iar consecvența necesită un anumit mod de a înțelege acest pasaj. Am văzut mai devreme că Biblia spune că „spiritul lui” și „spiritul

meu” referindu-se la Isus, este Isus Însuși, propria Sa viață și Persoană, nu o altă viață și Persoană.

Aici se vorbește despre același „spirit”. Pavel le-a spus galatenilor: „Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava!”, adică „Tată!”.

Atunci când Pavel spune „duhul Fiului Său” adică „duhul lui Isus”, la ce se referă? Se referă la viața și Persoana lui Isus, sau la o altă persoană numită „Dumnezeu spiritul sfânt”?

Nu poți fi sincer cu tine însuși și cu Dumnezeu decât dacă înțelegi Biblia așa cum este scrisă. Consecvența, onestitatea, Scriptura și logica ne pretind să înțelegem acest lucru într-un singur mod, și anume că este vorba despre viața și Persoana lui Isus Hristos Însuși, nu despre altcineva.

După ce am înțeles asta, cineva o obiectat la un moment dat că spiritul lui Isus este diferit de spiritul sfânt. Aceasta a fost singura cale prin care această persoană a putut reconcilia ceea ce Scriptura afirmă în mod clar cu ceea ce biserica l-a învățat, și anume doctrina trinității. Pentru a răspunde la această obiecție, l-am rugat să compare următoarele două pasaje:

„Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate.” (1 Petru 1:10, 11).

„Fiindcă, mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” (2 Petru 1:20, 21).

Ambele pasaje au fost scrise de același apostol și se referă la același subiect. Ambele vorbesc despre profeții din vechime care au profetizat cele ce urmau să se întâmple. Însă, în prima sa epistolă, Petru spune că „duhul lui Hristos” a fost cel care i-a inspirat pe profeți, în timp ce în cea de-a doua sa epistolă spune că a fost „spiritul sfânt”.

Spiritul sfânt = spiritul lui Hristos.

Revenind la subiectul principal, spiritul sfânt este prezent în Biblia ca o persoană, persoana lui Hristos, nu o altă persoană numită „Dumnezeu spiritul sfânt”. Această sintagmă nu este menționată niciodată în Scriptură. Vă voi mai împărtăși mai multe despre aceasta în următorul capitol.

Pe de altă parte, uneori spiritul sfânt este numit spiritul lui Dumnezeu sau spiritul Tatălui. Din nou, aceasta se referă la Persoana lui Dumnezeu Tatăl sau se referă la o altă persoană numită „Dumnezeu spiritul sfânt”? Observați modul în care scriitorii Bibliei au folosit „spiritul sfânt” și „spiritul Tatălui” ca sinonime.

„Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela, căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt.” (Marcu 13:11).

Matei a transcris aceleași cuvinte astfel:

„Dar , când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.” (Matei 10:19, 20).

Spiritul sfânt = spiritul Tatălui.

Spiritul sfânt nu este o altă persoană decât Tatăl Însuși. Observați următoarele versete:

„Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și, înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. ... Dar, pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.” (Matei 1:18, 20).

Biblia afirmă în mod clar că „Duhul sfânt a venit asupra” Mariei. „ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt.” „ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.”

Dacă crezul trinitarian este corect iar „... Duhul nu este Tatăl”, așa cum „Studiile Biblice pentru Tineri” și alte articole și crezuri afirmă, atunci vă rog să-mi spuneți cine este Tatăl lui Isus?

Vă rog să considerați următoarele pasaje:

„Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.” (Geneza 1:2).

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El.” (Matei 3:16).

„Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.” (Efeseni 4:30).

Dacă nu ai fi auzit niciodată despre doctrina Trinității și ai citi aceste versete pentru prima oară în viața ta, cum ai înțelege expresia „spiritul lui Dumnezeu”? Ai înțelege că înseamnă „spiritul care aparține lui Dumnezeu” sau „cea de-a treia persoană a trinității numită Dumnezeu spiritul sfânt”? Fii sincer cu tine însuși!

Același principiu se aplică și la termenul „spiritul sfânt”. Acest termen nu este un nume, ci o descriere; se referă la un spirit care este sfânt. Biblia folosește diferite descrieri pentru diferite spirite:

„Voi ieși, a răspuns el, și voi fi un duh de minciună în gura tuturor prorocilor lui.’ Domnul a zis: ‘Îl vei amăgi și vei izbuti; ieși și fă așa.’” (2 Cronici 18:21).

„Și duhul necurat a ieșit din el, scuturându-l cu putere și scoțând un strigăt mare.” (Marcu 1:26).

Pentru a sumariza ceea ce am descoperit până acum, spiritul sfânt este o Persoană, dar, potrivit Bibliei, nu este o persoană diferită de Tatăl și de Fiul Său. Uneori ni se spune că spiritul sfânt este spiritul lui Isus Însuși, iar în alte circumstanțe ni se spune că este spiritul Tatălui. Însă nu ni se spune niciodată că spiritul sfânt este o persoană / ființă diferită de Tatăl și de Fiul și nu găsim niciodată în Biblie expresia „Dumnezeu spiritul sfânt.”

La fel cum spiritul meu este propria mea ființă, persoana și viața mea, nu altcineva, tot așa spiritul lui Dumnezeu este identitatea lui Dumnezeu, chiar Persoana Lui și propria Lui viață, nu altcineva. Atunci când Biblia spune „spiritul lui Hristos” sau „spiritul Tatălui tău”, se referă la Hristos sau la Tatăl Însuși, nu la o altă persoană numită „Dumnezeu spiritul sfânt.”

În următorul capitol voi armoniza aparenta problemă generată de întrebarea „cui aparține spiritul sfânt?”.

UN SINGUR DUH

„Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:4-6).

În lumina celor discutate în capitolul anterior, expresia „un duh” pare ciudată. Am descoperit în Scriptură că spiritul se referă la spiritul lui Isus, spiritul Tatălui și spiritul sfânt. Și totuși, aceeași Biblie spune că există „un singur duh” (vezi și 1 Corinteni 12:13; Efeseni 2:18). Cum se poate așa ceva?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să înțelegem ce vrea Biblia să spună prin cuvântul „spirit”. Spiritul înseamnă viață și, uneori înseamnă minte. Observați următoarele pasaje:

Minte: comparați Isaia 40:13 cu locul în care Pavel îl citează în Romani:

„Cine a cercetat Duhul Domnului și cine L-a luminat cu sfaturile lui?” (Isaia 40:13).

„Și în adevăr, „cine a cunoscut mintea Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?” (Romani 11:34 - KJV. Vezi de asemenea și 1 Corinteni 2:16).

Viața:

„Dar El, după ce i-a scos pe toți afară, a apucat-o de mână și a strigat cu glas tare: „Fetițo, scoală-te !” Și duhul ei s-a întors în ea, iar fata s-a sculat numaidecât. Isus a poruncit să-i dea să mănânce.” (Luca 8:54, 55. Vezi de asemenea și Fapte 7:49 și Luca 23:46).

„Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.” (Ioan 6:63).

„Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii.” (Romani 8:10).

După cum puteți vedea, termenul „spirit” înseamnă viață atunci când se aplică la om sau la Dumnezeu. La fel ca relația dintre om și spiritul său, tot așa este și relația dintre Dumnezeu și spiritul Său (1 Corinteni 2:11). Spiritul lui Dumnezeu este propria Lui personalitate, caracter, viață și gândurile Sale. Este Persoana Sa. Este Cel care este. De aceea spiritul este o persoană în aceeași măsură în care Dumnezeu și Hristos

sunt persoane pentru că spiritul este identitatea Lor, propria Lor prezență personală, nu numai puterea sau influența Lor.

Însă dilema rămâne. De ce spune Biblia că este numai un singur duh când citim despre spiritul Tatălui și spiritul Fiului? Observați următorul text:

„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii. Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.” (Romani 8:9-11).

În timp ce vorbește despre același spirit, Pavel folosește următoarea terminologie: spirit, spiritul lui Dumnezeu, spiritul lui Hristos, Hristos, spiritul Celui ce L-a înviat pe Hristos.

În mintea lui Pavel, toate aceste cuvinte se referă la același spirit care locuiește în credincios. Este interesant faptul că el numește spiritul „Hristos” în același pasaj. De ce a ajuns Pavel la această concluzie?

Observați despre cine spune Isus că va locui în noi atunci când primim Mângâietorul (spiritul sfânt):

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:23).

Atunci când primit spiritul sfânt, Îl primim atât pe Tatăl cât și pe Isus. Cum se poate asta?

În primul rând, am descoperit din Galateni 4:6 că Pavel a spus că „Dumnezeu a trimis duhul Fiului Său în inimile noastre” și am înțeles că asta se referă la viața sau persoana lui Isus Hristos Însuși.

În al doilea rând, observați următoarele versete:

„că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” (2 Corinteni 5:19).

„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine, ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.” (Ioan 14:10, 11).

Dumnezeu Tatăl a fost în Hristos. Cum a fost asta posibil? Biblia ne oferă răspunsul:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să

propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați...” (Luca 4:18. Vezi și Isaia 61:1).

„Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.” (Isaia 11:2. Vezi și Isaia 42:1; Matei 3:16).

Dumnezeu a spus: *„Îmi voi pune duhul în El”* (Isaia 42:1). Descoperim acest lucru împlinindu-se la întrupare când spiritul sfânt a venit asupra Mariei și a fost din nou confirmat la botezul lui Isus. Toate aceste ocazii vorbesc în mod clar despre „spiritul LUI Dumnezeu”, nu despre „Dumnezeu spiritul”.

Tatăl are un spirit; așa spune Biblia. Fiul are de asemenea un spirit; Biblia spune și acest lucru de asemenea. Și totuși ceva s-a întâmplat la întrupare și la înviere care i-a determinat pe scriitorii Scripturii să spună că este un singur spirit. Isus S-a referit la acest un spirit ca fiind Mângâietorul sau duhul adevărului (Ioan 14:16, 17). De asemenea a mai spus că dacă nu pleacă, acest Mângâietor nu va veni (Ioan 16:7). Iată de ce a trebuit ca Isus să plece pentru ca Mângâietorul să vină:

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.” (Ioan 7:38, 39).

Probabil că acesta este cel mai important text din tot acest capitol. Ioan a fost foarte clar. El a spus că acest Mângâietor nu a putut fi oferit înainte de proslăvirea lui Hristos care, desigur, a avut loc la învierea Lui. Isus a trebuit să fie proslăvit pentru ca „spiritul”, „duhul adevărului” sau „Mângâietorul” să poată veni.

De ce? Dacă spiritul sfânt este o altă persoană decât Isus, așa cum afirmă trinitatea, de ce nu a putut fi oferit înainte de proslăvire? Vedeți, spiritul lui Hristos a fost în profeții din vechime. Spiritul Tatălui a fost turnat pe Isus la întruparea Sa. Însă, este important să înțelegem că Mângâietorul pe care Isus a promis că-l va trimite nu este exact ca spiritul lui Hristos care a fost în profeții din vechime.

Prin întrupare, Isus a intrat într-o experiență pe care nu a avut-o niciodată înainte. El a devenit om. A luat asupra Sa natura umană pe care n-a avut-o niciodată înainte. Însă Isus, Dumnezeul-om, a locuit Dumnezeu Tatăl. În El, natura umană și cea divină au fost unite. El a fost născut din femeie (Galateni 4:4), și totuși în El a locuit plinătatea dumnezeirii (Coloseni 2:9).

Ca Ființă divino-umană, Isus l-a biruit pe Satan și mormântul. El a câștigat o experiență pe care n-a avut-o înainte. El a creat o credință care nu a existat înainte. Isus este capabil de a-i mângâia pe cei ispitiți

și încercați pentru că El Însuși a fost odată ispitit (Evrei 2:18) și încercat. El este Mângâietorul nostru (Ioan 14:18; 1 Ioan 2:1. Rețineți că termenul tradus prin „mângâietor” în Ioan 14 este același tradus prin „mijlocitor” în 1 Ioan 2:1).

Pe cruce, Tatăl S-a despărțit de Fiul Său, ceea ce a rezultat în moartea Fiului Său. Însă, la învierea și întruparea lui Hristos, în mod deosebit subliniată la Cincizecime, spiritul Tatălui a fost turnat din nou pe Isus fără măsură. Natura umană a lui Isus reprezintă elementul crucial în proslăvirea Sa. Amintiți-vă de rugăciunea lui Isus:

„Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea.” (Ioan 17:4, 5).

Dumnezeul-om Isus Hristos Îi cerea Tatălui proslăvirea. Ca Reprezentantul nostru, Cel de-al doilea Adam, ca Frate al nostru, El cerea proslăvirea Sa; și ca Unul dintre noi, El a primit proslăvirea la Cincizecime (Fapte 2:32, 33; 3:13; Evrei 1:8, 9). Acest lucru a fost făcut „pentru ca El,” Isus, „să umple toate lucrurile”, inclusiv trupul Lui, biserica (Efeseni 4:9, 10).

Spiritul a fost turnat fără măsură de la Tatăl peste Fiul, Capul trupului. De la Isus, Capul nostru, spiritul a curs în restul trupului. Spiritul pe care l-au primit apostolii la Cincizecime a fost Mângâietorul promis. Este spiritul Tatălui venind prin Hristos. Acest lucru a fost simbolizat prin ungerea lui Aaron ca mare preot (Psalmul 133:2).

Prin proslăvirea lui Hristos, spiritul Fiului a fost unit cu spiritul Tatălui, rezultând într-un singur spirit care este atât spiritul lui Dumnezeu cât și Hristos (Romani 8:9-11).

Acesta este acel un spirit, spiritul sfânt, care i-a călăuzit și le-a vorbit apostolilor; acesta este spiritul care a fost mințit și care trebuie să convingă lumea de păcat. Acesta este spiritul despre care a vorbit Ioan când a spus că „*duhul sfânt nu fusese dat*” (Ioan 7:39). Referindu-se la același spirit, Isus a spus: „*Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.*” (Ioan 16:7).

Acest spirit nu este decât viața lui Isus Hristos în care se găsește viața Tatălui. Cu alte cuvinte, acest spirit nu este decât Isus Hristos Însuși în formă spirituală. Atunci când primim spiritul, Îi avem atât pe Tatăl cât și pe Fiul (Ioan 14:23), ceea ce înseamnă că spiritul sfânt este cel de-al treilea mijloc prin care Dumnezeu și Fiul Său pot fi prezenți personal cu noi, ca omniprezenți.

Da, spiritul sfânt este tot atât o persoană ca Dumnezeu și Hristos, dar nu este o altă persoană. Este chiar Persoana lui Isus Hristos Însuși,

umplut cu toată „plinătatea” Tatălui. În următorul capitol vă voi împărtăși mai multe versete care accentuează acest adevăr.

UN ALT SPIRIT

„În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu L-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă evanghelie, pe care n-ați primit-o, o, cum îl îngăduiți de bine!” (2 Corinteni 11:4).

Avertismentul lui Pavel către corinteni nu a fost limitat la primirea unui alt Isus, ci s-a referit și la un alt spirit. În capitolul anterior am descoperit faptul că Biblia afirmă că nu există decât un singur spirit. În cadrul acestui capitol dorim să vedem ce spirit au primit corintenii. De îndată ce vom fi aflat acest lucru, vom putea și care spirit este „un alt spirit”.

Din nou, voi încerca să limitez trimiterile la scrisorile trimise corintenilor, de vreme ce pe ei îi investigăm. Observați următorul pasaj:

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16. Vezi și 1 Corinteni 6:19).

Corintenii au înțeles că spiritul lui Dumnezeu este cel care locuia în ei. Amintiți-vă că mai devreme am descoperit că „spirit” înseamnă „viață”.

„În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:11).

Spiritul tău nu este altcineva diferit de tine însuși. Este identitatea ta, propria ta viață; nu trupul tău, ci componentul spiritual, aspectul tău non-fizic. La fel, spiritul lui Dumnezeu nu este o entitate diferită de Dumnezeu. Este Dumnezeu Însuși fără o formă fizică. Este propria Sa viață.

Însă, textul subliniază o diferență foarte importantă. În timp ce spiritul omului este „în el”, spiritul lui Dumnezeu nu este limitat la forma trupească a lui Dumnezeu. Dumnezeu poate fi prezent pretutindeni (omniprezent) prin spiritul Său.

Observați ce mai spune:

„Căci Domnul este Duhul, și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.” (2 Corinteni 3:17).

Ați observat? „Domnul este Duhul”. Cine este Domnul.

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

Împreună, textele de mai sus ne arată identitatea spiritului sfânt clar ca lumina zilei. Pavel spune că este „un singur Domn Isus Hristos” și apoi spune că „Domnul este duhul”. Pavel i-a învățat pe corinteni că spiritul sfânt este Isus Însuși în omniprezența Sa divină.

În lumina acestor descoperiri, este interesant și relevant ce le-a scris Pavel corintenilor:

„De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.” Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.” (1 Corinteni 15:45).

Această afirmație se armonizează în mod desăvârșit cu ceea ce am descoperit în capitolele anterioare. Isus a fost făcut un duh dătător de viață. La Cincizecime spiritul lui Isus a coborât peste apostoli. El a venit la ei sub forma Mângâietorului promis. El este spiritul adevărului. Observați ce citim în Fapte:

„Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.” (Fapte 3:26).

Dumnezeu L-a trimis pe Isus în formă spirituală pentru a-i binecuvânta pe copiii Săi. Asta este ceea ce a afirmat Pavel:

„Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava!”, adică „Tată!” (Galateni 4:6).

Potrivit cu Pavel, spiritul pe care l-au primit corintenii nu este altcineva decât spiritul lui Hristos sau viața lui Hristos. A fost Hristos Însuși fără formă umană; o manifestare spirituală a Lui Însuși.

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” (2 Corinteni 13:5. Vezi și Romani 8:10; Galateni 2:20; Efeseni 3:17; Coloseni 1:26, 27; 1 Ioan 4:4).

Pavel nu a spus că avem cuvintele lui Hristos, gândurile lui Hristos sau pe prietenul lui Hristos. Nu; el a spus că Isus Hristos este în tine. (Romani 8:10). Și pentru că Dumnezeu era în Hristos (2 Corinteni 5:19), atunci când corintenii L-au primit pe Hristos, l-au primit pe Amândoi; spiritul lui Dumnezeu și spiritul lui Hristos (Ioan 14:23).

Acest aspect este foarte important pentru că, potrivit celor spuse de Pavel, a primi un alt Isus sau un alt spirit este o amăgire de la diavolul care a înșelat-o pe Eva în Eden.

Dar în ceea ce privește Creștinismul de azi? Are același spirit pe care l-a împărtășit Pavel corintenilor, sau un alt spirit?

Din nou, așa cum am descoperit mai devreme, prin învățătura trinității, Creștinismul a primit un alt spirit decât pe Isus și pe Tatăl. Iată și alte exemple:

„Tatăl nu este Fiul, iar spiritul sfânt nu este Tatăl și nici Fiul.” (Understanding the Trinity by Jeffrey E. Brower and Michael C. Rea, University of Notre Dame p.2) (<https://www3.nd.edu/~mrea/papers/Understanding%20the%20Trinity.pdf>)

„Tatăl nu este Fiul; Fiul nu este spiritul; spiritul nu este Tatăl, etc.” (Bible Studies for Youth—Seventh-day Adventist Church. http://aucyouth.adventist.org.au/uploaded_assets/361517).

Doctrina trinității a introdus o altă persoană / ființă numită „Dumnezeu spiritul sfânt”. Potrivit acestei învățături, „Dumnezeu spiritul sfânt” este cel care locuiește în noi, „templul lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:16), în timp ce Isus este în cer împreună cu Tatăl. Prin această învățătură, cea de-a treia persoană / ființă (Dumnezeu spiritul sfânt) a fost înfățișată ca fiind egală cu Dumnezeu, demnă de a primi închinare, reverență și adorare ca Dumnezeu. Și totuși, fiecare cercetător al Bibliei știe că expresia „Dumnezeu spiritul sfânt” nu este menționată niciodată în Scriptură.

În lumina acestor lucruri, pasajul următor este relevant:

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” (2 Tesaloniceni 2:3, 4).

CUM INFLUENȚEAZĂ DUMNEZEIREA NEPRIHĂNIREA PRIN CREDINȚĂ

„Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El.” (1 Corinteni 6:17).

De când am devenit Creștin, am auzit expresia „neprihănirea prin credință” mai mult ca oricare alta. Multe cărți și predici există pe marginea acestui subiect și toate bisericile și grupurile Creștine cu care am intrat în contact pretind că și-au însușit acest adevăr. Atât legalistii cât și liberalii pretind a avea neprihănirea prin credință.

Ce este neprihănirea prin credință? Pentru a înțelege cum subiectul dumnezeirii afectează solia neprihănirii prin credință, trebuie să înțelegem mai întâi ce este neprihănirea prin credință. În câteva cuvinte, neprihănirea prin credință se referă la neprihănirea primită prin credință. Observați următorul pasaj:

„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire¹ pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și Prorocii – și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire.” (Romani 3:20-22).

Să nu ratăm ideea principală. Pavel nu vorbește despre neprihănirea omului. El se referă chiar la neprihănirea lui Dumnezeu Însuși. El o numește „neprihănirea lui Dumnezeu”. Observați ce spune în capitolul 10:

„pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu.” (Romani 10:3).

Neprihănirea fiindu-ne oferită, nu este de origine omenească; este neprihănirea care aparține lui Dumnezeu. Este ceea ce Martin Luther a numit „justitia alienum”, „o neprihănire străină”, o neprihănire care aparține de drept altcuiva. El a continuat spunând că este o neprihănire „extra nos”, din afara noastră, anume, neprihănirea lui Hristos.

Pavel este clar în solia lui. El îndreaptă cititorul către o neprihănire deosebită; o neprihănire care nu poate fi obținută prin supunerea față de

lege. Dumnezeu Și-a manifestat neprihănirea deosebit de întregul principiu al legii, de întreaga idee de supunere față de lege ca mijloc de obținere a neprihănirii și de sistemul legalist pe care evreii l-au prezentat ca fundament al neprihănirii.

Neprihănirea lui Dumnezeu este disponibilă numai „prin credința lui Isus Hristos” pentru toți cei care „cred”. Singura condiție este „credința”. De aici vine expresia „neprihănire prin credință.” Ea reprezintă vestea bună că noi primim neprihănirea lui Dumnezeu prin credință.

Acum, desigur, suntem mântuiți numai prin credință, dar credința care mântuie nu este niciodată singură, ci este mereu însoțită de o schimbare. Nu suntem mântuiți prin credință și fapte, ci prin credința care lucrează. Solia neprihănirii prin credință nu anulează faptele credinței, ci faptele legii. Este o mare diferență între faptele legii și faptele credinței. Primele reprezintă sursa neprihănirii omului, în timp ce celelalte roada neprihănirii lui Dumnezeu.

Însă, revenind la subiectul nostru, neprihănirea prin credință este expresia folosită în legătură cu neprihănirea pe care o primesc prin simpla credință în Isus și prin a-L accepta pe El ca Domnul și Mântuitorul nostru.

Observați ce a scris Pavel filipenilor:

„și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință.” (Filipeni 3:9).

Este neprihănirea care vine de la Dumnezeu prin credință, nu ca rezultat al faptului că eu păzesc legea, ci în urma faptului că eu cred în Isus. Aceasta este învățătura biblică a neprihănirii prin credință. Foarte simplă, dar foarte adevărată și eliberatoare.

Când am auzit solia neprihănirii prin credință, prima mea întrebare a fost: „De ce? Cum este posibil să primesc neprihănirea lui Dumnezeu numai crezând în Fiul Său?”

Până când nu am înțeles adevărul despre Dumnezeu și Fiul Său, în mod deosebit despre identitatea spiritului sfânt, neprihănirea prin credință nu a fost decât o simplă teorie în mintea mea. Am acceptat-o fără a o înțelege. Însă, când am înțeles ceea ce spune Biblia despre spiritul sfânt, am înțeles implicațiile profunde ale neprihănirii prin credință. Am fost capabil să-L preamăresc pe Dumnezeu din adâncul inimii și minții mele pentru minunatul Său plan de mântuire.

Ce este neprihănirea? Te-ai gândit vreodată la asta? Dacă neprihănirea pe care o primi prin credință nu se bazează pe supunerea față de lege, atunci ce este? Evident, nu se poate referi la faptele mele. Da, faptele

neprihănite vor fi rodul unei neprihăniri interioare; însă acum vrem să aflăm rădăcina sau sursa acesteia.

De-a lungul anilor am întâlnit trei moduri de înțelegere a neprihănirii lui Dumnezeu.

Faptele: unii interpretează neprihănirea lui Dumnezeu ca fiind fapte neprihănite. Atenția este îndreptată spre fapte; supunerea față de lege. Atenția este asupra a ceea ce trebuie și asupra a ceea ce nu trebuie să fac. Îți determini poziția față de Dumnezeu potrivit supunerii.

O schimbare în cărțile din ceruri: unii înțeleg neprihănirea lui Dumnezeu ca fiind o simplă modificare în cărțile lui Dumnezeu din ceruri. A schimbare în mintea lui Dumnezeu în ceea ce privește păcătosul. Înainte de a-L accepta pe Isus, Dumnezeu l-a văzut pe om ca fiind păcătos, după care Dumnezeu îl vede ca fiind neprihănit. Accentul se pune pe schimbarea din cărțile cerești, nu pe schimbarea vieții.

O Persoană: există un sâmbure de adevăr în aceste două idei anterioare, dar ambele ratează adevărul. Am ajuns să înțeleg că această neprihănire se referă la o Persoană. Nu este o faptă neprihănită, nici o modificare în scripte. Neprihănirea lui Dumnezeu oferită nouă prin credință se găsește într-o Persoană pentru că este natura Lui. Da, va rezulta în fapte neprihănite, dar nu se găsește în faptele neprihănite.

Poate cineva fi sfânt despărțit de Dumnezeu? Desigur, răspunsul este nu. Dar de ce nu? Deoarece neprihănirea este un atribut care-I aparține numai lui Dumnezeu, de vreme ce fără Dumnezeu nu poți trăi în neprihănire. Același lucru este valabil și în ceea ce privește neprihănirea. Neprihănirea este un atribut al lui Dumnezeu (Matei 19:16, 17; 1 Ioan 1:5; Psalmii 119:137, 142). Fără Dumnezeu, nu putem fi neprihăniți. Sfințirea și neprihănirea sunt atribute găsite numai în Dumnezeu pentru că ele reprezintă natura Lui. În ceea ce privește rasa umană, singura cale prin care putem deveni părtași de natura lui Dumnezeu este prin Hristos (Ioan 14:6). De aceea, neprihănirea este găsită într-o Persoană, nu în fapte.

Revenind, ce este neprihănirea? Iată câteva versete de considerat:

„Iată vin zile”, zice Domnul, „când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune și va face dreptate și judecată în țară. În vremea Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: ‘DOMNUL, NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ!’” (Ieremia 23:5, 6).

„Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare...” (1 Corinteni 1:30).

Aceste versete mărturisesc că Domnul Însuși este Neprihănirea noastră. Isus Însuși „este făcut” pentru noi neprihănire. Numele Lui este „Odrasla

neprihănită”. Dumnezeu a spus „... neprihănire care le vine de la Mine” (Isaia 54:17 - KJV).

De asemenea, observați ce a spus Pavel:

„Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume neprihănirea care se capătă prin credință; pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de poticnire...” (Romani 9:30 - 32).

De ce neamurile, spre deosebire de evrei, au obținut această neprihănire? Ce spune Pavel? Neamurile nu s-au încrezut în propriile lor fapte, ci în Dumnezeu și L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor personal. Evreii L-au respins pe Isus și s-au încrezut în propriile lor eforturi. Neprihănirea se găsește în Isus. Dacă-L ai pe Isus, ai neprihănirea lui Dumnezeu; dacă nu-L ai pe El, nu ai această neprihănire.

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:21. Vezi și Romani 8:1-4).

Noi suntem făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos. În Hristos se găsește această neprihănire. El a fost făcut neprihănire pentru noi. Cu alte cuvinte, neprihănirea pe care o primim prin credință, sau neprihănirea prin care suntem mântuiți, se găsește în viața lui Isus Hristos Însuși. Observați ce spune Biblia:

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10).

Suntem mântuiți și îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu, suntem făcuți neprihăniți primind viața lui Hristos. Mântuirea și neprihănirea sunt găsite în Isus Hristos. *„Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.” (1 Ioan 5:12).*

Aceasta este esența neprihănirii prin credință. Atunci când un păcătos se pocăiește și-L acceptă pe Isus ca Mântuitor personal, Dumnezeu îi împărtășește spiritul sau viața Fiului Său (Galateni 4:6; Fapte 3:26).

De aceea Biblia spune:

„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.” (2 Corinteni 4:10, 11).

Fundamentul soliei neprihănirii prin credință se găsește în locuirea lui Hristos în noi. Singurul motiv pentru care devenim neprihăniți este pentru

că ne împărtășim de natura divină sau neprihănită a lui Dumnezeu prin primirea vieții lui Isus Hristos.

Observați ce spune Biblia:

„Hristos în voi, nădejdea slavei...” (Coloseni 1:26, 27).

„... Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.” (1 Ioan 4:4).

„Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” (Galateni 2:20).

„așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste” (Efeseni 3:17).

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” (2 Corinteni 13:5).

„Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii.” (Romani 8:10).

Aș dori să revin la primul verset din acest capitol: *„Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El.”* (1 Corinteni 6:17). Cu alte cuvinte, atunci când un păcătos se pocăiește, el își schimbă viața cu cea a lui Hristos ceea ce înseamnă că el primește natura, neprihănirea și sfîntirea lui Hristos. Viața lui Hristos este miezul soliei neprihănirii prin credință. Este schimbarea vieții cu o alta, nu o modificare a vieții celei vechi.

De aceea, neprihănirea se găsește într-o Persoană, în Isus Hristos; nu este vorba numai despre a face ce este drept, ci a fi drept. Iar a fi drept ține de spiritul nostru, de lăuntru nostru. Se referă la ceea ce suntem în interior. Când o persoană primește cu adevărat neprihănirea lui Dumnezeu prin credință, viața ei se va schimba. Schimbarea vine mereu după convertire pentru că nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. (Galateni 2:20).

Dragă cititorule, asta înseamnă că solia neprihănirii prin credință este bazată pe acceptarea fiecăruia dintre noi a vieții lui Hristos: Persoana Divină, care este Hristos Însuși.

Toate acestea sunt corelate cu o înțelegere corectă a identității spiritului sfânt. Înțelegerea adevăratei identități a spiritului sfânt care este viața lui Hristos, ne ajută să înțelegem cu să devenim un singur duh cu El. Devenim un singur duh cu El atunci când primim chiar viața Lui.

Evangelhia este despre restaurarea vieții. Biblia ne spune că această viață se găsește în Fiul Său și că noi o primim prin faptul că primi Spiritul Său. Ioan ne spune:

„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.” (1 Ioan 5:11-13).

Prin doctrina trinității, Hristos răpit de la credincios; în loc de a primi viața Lui, el primește o altă persoană / ființă numită „Dumnezeu spiritul sfânt.” Acesta este un atac direct asupra fundamentului soliei neprihănirii prin credință. Primim neprihănirea primindu-L pe Isus, nu o altă persoană numită „Dumnezeu spiritul sfânt” care nu a experimentat niciodată natura umană și care nu a fost niciodată ispitit și nu a biruit niciodată ispita.

După ce am înțeles adevărata identitate a spiritului sfânt, solia neprihănirii prin credință devine o realitate pentru mine. Ea subliniază ce a făcut Hristos și ce continuă El să facă pentru mine; astfel ea-L preamărește pe Hristos în mintea mea. Dintr-o dată, cuvintele lui Pavel „sunteți desăvârșiți în El” devin lumina experienței mele în El (Coloseni 2:10).

Într-adevăr, Isus este totul pentru mine: viața mea, bucuria mea, absolut totul.

CUM MI-A SCHIMBAT VIAȚA,

Convingerea mea este că dacă o învățătură nu are un impact practic în viața mea, aproape că-și pierde relevanța pentru mine. Știind că nu sunt singurul care gândește astfel, am decis să includ în această carte și acest capitol.

De ce cred că este important să studiem acest subiect în profunzime? Ce a făcut acest adevăr pentru mine? Cum mi-a schimbat umblarea cu Dumnezeu? De când am acceptat acest adevăr, am observat câteva schimbări în ceea ce privește modul în care mă raportează la Dumnezeu. Iată câteva din ele:

1. Adevărul despre Dumnezeu și Fiul Său a mărit iubirea mea pentru Ei Amândoi.

Înțelegând calitatea de Fiu a lui Isus a amplificat ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine și cât de mult m-a iubit. Ca tată a trei băieți, știu ce simte un tată pentru fiul lui. Prima dată când am citit istoria lui Avraam care l-a sacrificat pe fiul său, inima mi-a fost sfâșiata de emoție. „Cum a putut?”, m-am întrebat.

Da tată, cunosc dragostea pe care un părinte o are pentru copilul său. Fiecare părinte înțelege asta. Dumnezeu le-a vorbit oamenilor atunci când l-a inspirat pe Ioan să scrie următoarele cuvinte:

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.” (1 Ioan 4:9).

Dumnezeu a ales să-Și manifeste dragostea pentru tine și pentru mine prin faptul că L-a dat pe Fiul Său. El a fost Cel care a insuflat această dragoste părintească în inimile noastre. De ce a făcut asta? Credeți că are vreo legătură cu înțelegerea planului de mântuire?

Când l-am adus acasă de la spital pe primul meu fiu, Daniel, am fost cel mai mândru și fericit tată de pe pământ. În acea seară am îngenuncheat lângă pat și atunci mi-a venit gândul că asta este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mine. Așadar, m-am rugat astfel: „Tată, vreau să experimentez propria Ta experiență. Ajută-mă să înțeleg ce s-a întâmplat lui Isus pe cruce, gândindu-mă la Fiul meu.” Nu voi uita niciodată acea experiență. Nu am putut suporta acel sentiment pentru mai mult de cinci secunde. Am dat din cap și am spus: „Îmi pare rău, Tată, dar nu pot.”

Dumnezeu a avut cu adevărat un Fiu; El m-a iubit cu adevărat atât de mult încât a fost dispus să-L riște pe preaiubitul Lui Fiu pentru a-mi asigura mie mântuirea. El L-a dat cu adevărat pe singurul Lui Fiu născut pentru ca eu să pot trăi. Un Tată adevărat a dat un Fiu adevărat. Nu este o metaforă sau un joc de roluri. A fost o realitate. Această dragoste merită acceptată; o dragoste pentru care merită să mori și, mai mult, o dragoste pentru care merită să trăiești.

Când am înțeles acest adevăr, mi s-a descoperit dragostea lui Dumnezeu pentru mine într-o manieră care este dincolo de cuvinte. Mi-a atins inima într-un mod practic. Credeam că-L iubesc pe Dumnezeu, dar când am înțeles acest adevăr și am contemplat realitatea sa, dragostea mea pentru El a crescut mult. Mai mult decât atât, dragostea Lui a devenit o realitate care nu poate fi pusă sub semnul întrebării.

Este o minune că Ioan a scris:

„Cine este cel ce a biruit lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5:5).

Asta nu este numai teologie. Este manifestarea curată a dragostei lui Dumnezeu. Realizarea dimensiunii dragostei lui Dumnezeu prin înțelegerea calității de Fiu a lui Isus, dă naștere la dragoste pentru Dumnezeu în inimile noastre. Biblia spune că *„Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.”* (1 Ioan 4:19).

Cu cât înțelegerea dragostei lui Dumnezeu este mai profundă, cu atât mai mare este răspunsul din partea inimii noastre. Și cu cât este mai mare dragostea mea pentru El, cu atât mai deplină va fi predarea mea în mâinile Lui.

2. A influențat asigurarea mântuirii și a încrederii în El.

Înțelegerea adevărului despre Dumnezeu a crescut încrederea mea în Dumnezeu și în Fiul Său. Pe tot parcursul experienței mele Creștine, am discutat cu mulți Creștini din diverse denominațiuni ci am cunoscut oameni care au pace în Dumnezeu dar și alții care sunt îngrijorați în ceea ce privește mântuirea personală.

Eu nu m-am îngrijorat de mântuirea mea căci am avut încredere în Dumnezeu. Dar uneori eram nesigur. De când am aflat adevărul despre Dumnezeu, înțeleg jertfa pe care a făcut-o Dumnezeu prin faptul că L-a trimis pe Fiul Său real alături de minunatul adevăr al faptului că Isus locuiește în mine. Dragostea mea pentru Dumnezeu a crescut de patru ori. Creșterea încrederii și pacea în Dumnezeu sunt uimitoare. Pavel a spus:

„... nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.” (2 Timotei 1:12).

Pavel avea o mare încredere în Hristos. A fost un timp în care m-am întrebat cum aş putea şi eu să am o asemenea încredere. Acum nu mă mai întreb. Acum ştiu şi sunt convins că Dumnezeu poate să păstreze ceea ce I-am încredinţat. Cum aş putea să mă îndoiesc de Cineva care m-a iubit atât de mult?

Într-adevăr, *„El, care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”* (Romani 8:32).

Siguranţa mea, certitudinea pe care o am, speranţa pentru mântuire şi viaţă veşnică se găseşte în dragostea şi mila lui Dumnezeu. Cu atâta dragoste arătată pentru mine, cum mi-aş putea pierde încredere? El este Tatăl meu; mă iubeşte la fel de mult pe cât Îl iubeşte pe Fiul Său Isus. Pentru mine asta nu este numai teologie, ci realitatea pentru că ştiu cât de mult îmi iubesc copiii; mi-aş da viaţa pentru ei.

Şi totuşi, Dumnezeu Tatăl a fost dispus să-L vadă pe Singurul Lui Fiu născut murind pe un lemn. El a fost dispus să se despartă de propriul Său Fiu în cea mai cumplită încercare prin care Acesta a trecut, a fost dispus să-L părăsească numai pentru a mă salva pe mine, numai pentru a-mi oferi o nouă şansă de a fi una cu El din nou. Asta nu a fost un teatru, o metaforă, ci un Tată real care L-a dat pe Fiul Lui real, numai pentru mine!

Încrederea şi siguranţa mea în Dumnezeu au crescut ca niciodată înainte. Sunt mai mult decât convins că El poate să-mi păstreze viaţa, sufletul pe care I le-am încredinţat. Acum pot spune împreună cu Pavel că *„dragostea lui Hristos ne constrânge”* (2 Corinteni 5:14 - KJV).

3. Mi-a influenţat rugăciunea.

Isus i-a spus cărturarului: *„Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu ... toată mintea ta...”* (Marcu 12:30 - KJV). I-a spus femeii de la fântână *„Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl.”* (Ioan 4:23).

Înainte de a înţelege acest adevăr, mă rugam lui „Dumnezeu”, dar în mintea mea nu eram sigur cu cine vorbeam. Mulţi Creştini se roagă Lui „Dumnezeu” fără a şti Cine este El. Poţi auzi asta în rugăciunile şi discuţiile lor. Şi eu am fost odată unul dintre ei.

După ce am înţeles acest adevăr, în mod subconştient, rugăciunile mele au devenit mai directe. Pot vorbi cu Dumnezeu Tatăl şi cu Isus, Fiul Lui, înţelegând că vorbesc cu persoane reale. Pot avea o relaţie cu Dumnezeu şi cu Fiul Lui, ştiind că sunt făcut după chipul Lor.

Recent, o persoană împreună cu care obişnuiesc să mă rog, m-a rugat să-i împărtăşesc ceea ce cred eu despre Dumnezeu şi despre Fiul Lui. Am făcut lucrul acesta şi, după câteva zile, mi-am dat seama din rugăciunea

lui că acest adevăr a făcut ceva pentru el. Rugăciunile lui a devenit mai directe. Felul în care a început să I se adreseze lui Dumnezeu a început să fie mai personal.

Am văzut efectul acestui adevăr în rugăciunea mea și în rugăciunile altora. De aceea Isus ne încurajează să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, puterea și MINTEA sau înțelegerea (Marcu 12:30, 33).

4. A influențat modul în care înțeleg neprihănirea prin credință.

După cum am menționat într-un capitol anterior, solia neprihănirii prin credință a devenit o realitate pentru mine după ce am înțeles identitatea spiritului sfânt. Biblia spune că Hristos în mine este nădejdea slavei. Am fost răstignit cu Hristos și El trăiește în mine. Spune că Dumnezeu mi-a dat viața veșnică și că această viață este în Fiul Lui. Și mai spune că cel care are Fiul, are viața.

Nimic din toate acestea nu erau literalmente posibile cu înțelegerea mea anterioară pentru că acea doctrină L-a luat pe Isus de la mine și L-a înlocuit cu o altă persoană numită Dumnezeu spiritul sfânt. Însă, când am înțeles învățătura biblică că spiritul sfânt este viața lui Hristos, Hristos Însuși fără o formă fizică, totul a căpătat sens. Am înțeles această realitate și că dacă Hristos este în mine, sunt neprihănit și mântuit pentru că dețin viața Lui biruitoare, neprihănirea și viața veșnică sunt în mine. Am înțeles că neprihănirea prin credință nu este numai o expresie teoretică sau un adevăr lipsit de practică, ci o realitate care a luat ființă când L-am primit pe Isus în viața mea.

Isus este cu adevărat în mine. Eu dețin viața și neprihănirea Lui pentru că-L am pe El. Cred lucrul acesta și-l primesc prin credință, așa cum spune Scriptura. Ce realitate uimitoare!

5. Mi-a influențat înțelegerea despre cea mai mare amăgire a lui Satan.

Biblia spune că „toată omenirea se va mira după fiară” și că aceștia vor sfârși prin a se închina balaurului care este numit diavolul și Satan. (Apocalipsa 13:3, 4).

V-ați gândit vreodată la asta? Cei care se miră după fiară sunt numiți „toată lumea”. Numărul lor este atât de mare încât lui Ioan au părut în viziune ca fiind aproape toți locuitorii planetei.

Nu am putut înțelege cum s-ar putea împlini această profeție în condițiile în care o treime din populația planetei este Creștină. Dar acum înțeleg. Realitatea tristă este că noi suntem martorii acestei realități. Ceea ce Pavel s-a temut că se va întâmpla, este o realitate acum iar majoritatea Creștinilor sunt complet inconștienți de asta. Satan a reușit să introducă în Creștinism un alt Isus și un alt spirit (2 Corinteni 11:3, 4).

Prin amăgire, Satan aproape a reușit să distrugă fundamentul pe care Isus Și-a construit biserica. Când era la începuturile ei, Isus a spus că o va clădi pe stânca adevărului că El este Fiul lui Dumnezeu (Matei 16:16-18). Azi, din cauza doctrinei trinității, Creștinii sunt ponegriți și dați afară din biserici dacă cred în calitatea literală de Fiu a lui Isus.

Așa cum am văzut în capitolul 4, în ultimele zile copiii lui Dumnezeu vor avea scrise pe frunțile lor numele Tatălui și al lui Isus. Biserica apostaziată va avea scris pe frunte ei „taină” (Apocalipsa 14:1; 17:5), care simbolizează dumnezeul căruia i se închină.

Înțelegând acest adevăr, am fost eliberat de amăgirea mortală a lui Satan. Mă rog ca toți copiii lui Dumnezeu să fie eliberați.

„Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8:36).

Cum poți fi cu adevărat eliberat dacă-L respingi pe Fiul?

REALITĂȚI DEMNE DE CONSIDERAT

Biblia ni-I prezintă deseori pe Tatăl și pe Fiul ca Ființe individuale, dar niciodată pe spiritul sfânt astfel. Observați următoarele:

Părtășia noastră este numai cu două Ființe, nu cu trei (1 Ioan 1:3).

Sfatul de pace a fost între două Ființe, nu trei (Zaharia 6:13).

Dacă rămânem în învățătura lui Hristos, primim două Ființe, nu trei (2 Ioan 9).

Când Ioan a fost luat în viziune în cer, el a văzut acolo numai două Ființe, nu trei (Apocalipsa 7:9, 10; 22:22, 23).

În Apocalipsa 4, Ioan vede o singură Ființă pe tron (Apocalipsa 4:2, 3). Ființele din jurul tronului se închină Acestei singure Ființe spunând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” Cei 24 de bătrâni I se închină Aceleiași Ființe, spunând: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:8-11).

Singura Ființă care stă pe tron are o carte în mână (Apocalipsa 5:1); numai Isus, „Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David” (Apocalipsa 5:5) a putut să ia și să deschidă această carte. Observați descrierea Scripturii:

„Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.” (Apocalipsa 5:6, 7).

Cine este Cel care stă pe tron și este venerat ca Dumnezeu în cer? Cine este Mielul?

În timp ce trinitatea și triteismul introduc un alt spirit spunând că „Tatăl nu este Fiul, Fiul nu este duhul; duhul nu este Tatăl” etc., modalismul nu face asta. De vreme ce nu am spus multe despre teologia „Unicul”ului în această carte, am decis să scriu câte ceva despre asta.

Modalismul, teologia „Unicul”ului sau crezul „Numai Isus” afirmă un singur Dumnezeu: o Ființă sau un spirit divin unic care se manifestă pe

Sine în trei moduri: Tată, Fiu și spirit sfânt. Ideea principală a acestei doctrine este că Isus este Tatăl și tot Isus este spiritul sfânt. Un Dumnezeu se descoperă pe Sine în diferite „moduri”. Nu există trei persoane, ci numai una cu trei manifestări.

Însă, atunci când citim Scriptura, descoperim pasaje care nu se armonizează cu acest crez. Iată câteva:

Lucrarea creației a fost atribuită la două Persoane, nu numai una. În Geneza 1:26, Dumnezeu Îi spune Fiului Său: *„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...”* Acest pasaj și multe altele atribuie lucrarea creației Tatălui și Fiului Său, dovedind existența a două Ființe înainte de creație. (Comparați Proverbe 30:4 cu 8:30. Vezi de asemenea și 1 Corinteni 8:6, Efeseni 3:9, Evrei 1:1-3). Numai acest concept contrazice teologia „Numai Isus” deoarece demonstrează prezența a două Ființe înainte de creație. Dacă sunt două, nu poate fi numai una singură.

În Geneza 19:24 citim că *„Atunci, Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și peste Gomora pucioasă și foc de la Domnul din cer.”* În acest pasaj sunt menționați doi Domni. Unul era în cer (Tatăl) iar celălalt era pe pământ (Fiul care a venit împreună cu doi îngeri și i-a vorbit lui Avraam în Geneza 18).

În Psalmul 110:1 citim că *„Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”* Acest verset ne prezintă în mod clar doi Domni: Unul Îi spune Celuilalt să se așeze la dreapta Sa (compară cu Matei 22:43, 44; vezi de asemenea Evrei 1:13). Dacă Fiul a trebuit să se așeze la dreapta Tatălui, cum poate exista numai o singură persoană?

În Daniel 7:9 citim că *„Mă uitam la aceste lucruri până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile lui, ca un foc aprins.”* Câteva versete mai jos scrie că a văzut pe Cineva care a fost adus înaintea Celui îmbătrânit de zile: *„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.”* (Daniel 7:13). Daniel L-a văzut pe Îmbătrânitul de zile stând pe tron și o altă Persoană numită Fiul Omului venind înaintea Sa. Asta înseamnă că sunt două Ființe, nu numai una. O scenă asemănătoare descoperim în Apocalipsa capitolele 4 și 5 așa cum am văzut mai devreme. Ambele pasaje prezintă pe Tatăl și pe Fiul.

În Fapte 2:32, 33 citim că *„Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.”* Din nou descoperim două Ființe: Isus primind spiritul Tatălui Său, stând la dreapta Sa.

În Evrei 1:8, 9 citim că „pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate. Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea, de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi.” Tatăl Îl numește pe Fiul Său „Dumnezeu” și pe Sine „Dumnezeul Fiului Său”, implicând două Ființe. Citim de asemenea că Tatăl L-a uns pe Fiul cu uleiul bucuriei. Pentru ca Unul să-L ungă pe Celălalt, trebuie să fie Doi.

Un singur verset din Biblie Îl numește pe Isus „Părintele veșnic” (Isaia 9:6 - KJV). Datorită acestui pasaj, unii au concluzionat că Isus este Tatăl. Dar nu asta este ceea ce pasajul afirmă. Pentru detalii, citiți Obiecția 3 din capitolul 15.

Dintr-un alt punct de vedere, iată câteva întrebări provocatoare:

Pronumele impersonal „it” (din limba Engleză) este folosit uneori în Biblie cu referire la spiritul sfânt, dar niciodată cu referire la Tatăl și la Fiul Său (Ioan 1:32; Romani 8:16, 26; 1 Petru 1:11). Dacă sunt co-egali în maniera în care doctrina trinității implică, de ce este folosit acest pronume numai pentru una dintre persoane și nu și pentru celelalte două?

Dacă doctrina trinității este corectă, de ce să nu ne închinăm și să ne rugăm și spiritului sfânt? Dacă trebuie să facem asta, unde este dovada Biblică?

Dacă doctrina trinității este corectă, de ce spune Biblia că după ce toate lucrurile Îi vor fi supuse, „și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” cu referire la Tatăl? (1 Corinteni 15:24, 28).

Dacă, potrivit învățăturii trinității, este adevărat că Tatăl NU este spiritul sfânt și că spiritul sfânt nu este Tatăl, atunci cine este Tatăl lui Isus? Din punct de vedere Biblic, spiritul sfânt a venit la Maria după care ea a fost însărcinată. (Luca 1:35; Matei 1:18, 20).

Dacă Creștinii din primul secol au fost trinitarieni, de ce scrie în Fapte 19 că ucenicii care fuseseră botezați cu botezul lui Ioan au spus „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.” (Fapte 19:2)?

De ce expresiile „Dumnezeu spiritul sfânt” și „Dumnezeu Fiul” lipsesc din Biblie?

Este cu adevărat Isus Fiul lui Dumnezeu, sau nu? Este Fiul lui Dumnezeu dinainte de întrupare, sau nu? Dacă este dinainte de întrupare, atunci cum este El Fiu dacă există trei persoane co-eterne, ceea ce înseamnă că niciuna nu a fost înaintea celeilalte?

Un ultim aspect demn de remarcat este realitatea șocantă a faptului că teologii trinitarieni și comentatorii Bibliei recunosc, cu toate că sunt

trinitarieni, că această doctrină nu se găsește în Biblie. Iată câteva exemple extrase din surse protestante și catolice:

Millard J. Erickson (Profesor de teologie la Seminarul Teologic Baptist în cartea sa despre trinitate, „Dumnezeu în trei persoane”): „Această doctrină prezintă paradoxuri ciudate din multe puncte de vedere ... A fost prima doctrină pe care biserica a analizat-o sistematic, și totuși rămâne una dintre cele mai greșit înțelese și disputate doctrine. Mai mult, ea nu este în mod clar și explicit afirmată în Scriptură, dar este în mod general privită ca fiind o doctrină centrală, indispensabilă credinței Creștine.” (pag. 11, 12).

„Adventist Review”, Vol. 158, No. 31, 1981, pag. 4: „În timp ce niciun pasaj nu afirmă clar doctrina trinității, este acceptată ca adevăr de scriitorii Bibliei și menționată de câteva ori. ... Numai prin credință putem accepta existența trinității.”

Charles Ryrie (profesor de teologie sistematică și decan de studii doctorale la Seminarul Teologic Dallas, fost președinte și profesor la Universitatea Cairn), în lucrarea lui renumită „Teologie fundamentală” scrie următoarele: „Multe doctrine au fost acceptate de evanghelici ca fiind afirmate în mod clar în Biblie, doctrine în sprijinul cărora nu există dovezi textuale. Doctrina trinității reprezintă cel mai bun exemplu în acest sens. Este corect să spunem că Biblia nu afirmă în mod clar doctrina trinității ... De fapt, nu există nici măcar un singur pasaj care s-o dovedească, dacă prin aceasta înțelegem un verset sau un pasaj care să afirme în mod clar că există un Dumnezeu în trei persoane ... Ilustrațiile de mai sus dovedesc falsitatea concluziei că dacă ceva nu este afirmat textual de Biblie, noi nu putem afirma ... Dacă ar fi așa, nu aș fi putut niciodată să predau doctrina trinității.” (1999, pag. 89, 90).

Profesor Shirley C. Guthrie, Jr. (savant trinitarian, în best seller-ul „Doctrina Creștină): „Biblia nu afirmă doctrina trinității. Nici cuvântul ‘trinitate’ și nici expresii de felul ‘unu în trei’, ‘trei în unu’, ‘o esență sau substanță’ și nici ‘trei persoane’ nu reprezintă expresii Biblice. Limbajul doctrinei este limbajul bisericii vechi luat din filosofia greacă.” (pag. 76, 77).

Roger Olson și Christopher Hall în cartea lor „Trinitatea”: „Este de înțeles faptul că importanța dată acestei doctrine îi nedumerește pe mulți Creștini și studenți. Aceasta nu este nicăieri în Scriptură afirmată în mod clar și categoric. Doctrina trinității s-a dezvoltat gradual după completarea Noului Testament în punctul culminant la controversei. Doctrina completă a trinității a fost scrisă în secolul patru în cadrul a două mari concilii ecumenice: Nicea (325 d.Hr.) și Constantinopol (381 d.Hr.).” (pag. 1, 2).

Richard Rice (profesor de teologie și filosofie a religiei la Universitatea Loma Linda) a scris în cartea sa „Domnia lui Dumnezeu, o introducere în

teologia Creștină din perspectiva unui adventist de ziua a șaptea, 1985: „Rolul trinității în doctrina lui Dumnezeu a ridicat întotdeauna întrebări. Unul dintre motive este că acest termen nu apare în Biblie și nici nu există vreo afirmație clară a acestei idei. Dar Biblia oferă cadrul pentru formularea ei, iar conceptul reprezintă o dezvoltare a conceptelor și pretențiilor biblice. Așadar, chiar dacă doctrina trinității nu este parte din ceea ce spune Biblia despre Dumnezeu, este parte din ceea ce biserica trebuie să spună pentru a conserva perspectiva biblică despre Dumnezeu ... Putem găsi aluzii la această doctrină în Vechiul Testament și expresii preliminare ale acesteia în Noul ... Așa cum indică aceste pasaje, idea trinității are precedente în Biblie, chiar dacă o dezvoltare completă a doctrinei trinității nu poate fi găsită acolo.”

Profesorul Fernando L. Canale a scris în „Manual de teologie adventistă de ziua a șaptea, Enciclopedia adventistă de ziua a șaptea,” volumul 12, pagina 138, „Doctrina despre Dumnezeu”:

„Conceptul trinității, și anume ideea că trei sunt unu, nu este afirmată nicăieri ci numai asumată.!

Dicționarul Biblic Oxford: „Pentru că trinitatea este o parte atât de importantă a doctrinei Creștine târzii, este uimitor faptul că acest termen nu apare în Noul Testament. De asemenea, dezvoltarea conceptului a trei parteneri co-egali în Dumnezeire găsit în crezurile târzii, nu poate fi găsită nicăieri în limita canonului (Scripturii).” (Bruce Metzger și Michael Coogan, editori, 1993, „Trinitatea”, pag. 782.).

Enciclopedia Biblică Catolică Harper-Collins (Ediția 1995): „Însă astăzi, savanții sunt în general de acord că nu există nicio doctrină a trinității nici în Vechiul Testament și nici în Noul Testament ... Ar însemna să trecem cu mult peste intenția și formulările Vechiului Testament să presupunem că o doctrină Creștină formulată la sfârșitul secolului al patrulea sau în secolul al treisprezecelea poate fi găsită acolo. În același fel, Noul Testament nu conține o doctrină explicită a trinității.”

„Taina trinității” de Raoul Dederen, publicată în „Adventism Review”, 26 August, 1993: „Unii for tinde să se opună doctrinei (trinității) pentru că nu se găsește în mod clar afirmată în scripturi.”

Și în ultimul rând dar nu pe ultimul loc, provocarea lansată protestanților de un savant catolic, Graham Greene: „Oponenții noștri pretind uneori că niciun crez nu trebuie păstrat în mod dogmatic dacă nu este în mod explicit afirmat în Scriptură. ... Dar bisericile protestante au acceptat ele însele unele dogme precum trinitatea pentru care nu există o autoritate în Evanghelii.” (Revista „Life”, 30 octombrie 1950).

Care este fundamentul tău? Dragă cititorule, pe ce-ți clădești credința? Da, este șocant să realizezi că cea mai importantă „doctrină” a

Creștinismului nu se găsește în Biblie. Este uimitor să-ți dai seama că ceea ce am crezut și prețuit ca adevăr timp de mai bine de 1600 de ani, este chiar ceea ce distruge fundamentul pe care Isus Și-a clădit biserica. Nu este ușor.

Dar ce este și mai șocant și uimitor este că, în ciuda dovezilor clare împotriva acestei doctrine și a Cuvântului lui Dumnezeu care arată adevărul, mulți decid încă să ignore dovezile, să-și închidă ochii în fața adevărului și să se prindă de tradițiile și filosofiiile oamenilor.

Prin faptele lor, ei repetă atitudinea fariseilor și actualizează cuvintele lui Isus:

„Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.’ Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni, precum spălarea urcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea. ... Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră. ... Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!” (Marcu 7:6-13).

Ce vei face tu, dragă cititorule? Tu ce poziție vei lua?

ȘI ACUM CE?

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.” (Maleahi 4:5).

Ultimele cuvinte ale lui Maleahi la finalul Vechiului Testament se referă la Ilie și importanța lui pentru cei care trăiesc înaintea zilei „Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.”

Cuvintele lui constituie o profeție despre cineva care va veni în „*duhul și puterea*” lui Ilie (Luca 1:17) pentru a propovădui o solie similară celei a lui Ilie. Înainte de prima venire a lui Isus, lucrarea aceasta a fost făcută de Ioan Botezătorul (Matei 17:12, 13) iar înainte de cea de-a doua venire a lui Hristos, ultima carte a Noului Testament ne vorbește despre o solie asemănătoare celei a lui Ilie care va fi propovăduită în toată lumea:

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evangheliă veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:6, 7).

Această solie reprezintă un apel la închinarea către Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, la fel cum solia lui Ilie a fost o chemare la închinarea către adevăratul Dumnezeu (1 Regi 18:21). Mai mult decât atât, aceasta anunță că „*a venit ceasul judecății Lui*” ceea ce este sinonim cu „*ziua Domnului*” (Isaia 13:6).

Dragă cititorule, mesajul acestei cărți pe care o citești acum reprezintă un aspect crucial al soliei lui Ilie. Este o chemare la a ne închina adevăratului Dumnezeu, așa cum am văzut și în capitolele anterioare. Fiind poporul lui Dumnezeu dinaintea acelei zile mari și înfricoșătoare a Domnului, nu putem oferi lumii solia celor trei îngeri și nici nu putem pregăti calea Domnului dacă nu ne închinăm Dumnezeului lui Ilie.

La fel ca în zilele lui Ilie, poporul lui Dumnezeu este în confuzie referitor la identitatea Dumnezeului Bibliei. Prin doctrina trinității, Satan a introdus un alt Isus și un alt spirit. El i-a înșelat pe Creștini să se închine unui alt dumnezeu care se găsește numai în filosofii și tradițiile omenești.

Trinitarianismul, triteismul și modalismul neagă închinarea la Isus, introducând astfel un alt dumnezeu decât Cel menționat în Scripturi; fiecare dintre acestea introduc un dumnezeu care nu are niciun fiu.

Învățătura Bibliei este foarte clară la acest punct:

Biblia afirmă cu tărie monoteismul, așa cum am văzut anterior. De opt ori ni se spune că nu există decât un singur Dumnezeu, și toate aceste se referă în mod clar la o Singură Ființă, Tatăl. (Maleahi 2:10; Marcu 12:32; Romani 3:30; 1 Corinteni 8:4, 6; Efeseni 4:6; 1 Timotei 2:5; Iacov 2:19). El este Sursa tuturor lucrurilor (1 Corinteni 8:6).

Și aceeași carte și aceiași autori ne spun că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Multe versete mărturisesc despre acest lucru. El este Fiul lui Dumnezeu pentru că a fost născut din Dumnezeu în zilele veșniciei înainte ce orice lucru să fi fost creat. Nașterea lui din Dumnezeu reprezintă sursa divinității, autorității și a egalității Sale cu Dumnezeu. Calitatea de Fiu a lui Isus reprezintă temelia pe care planul de mântuire și biserica sunt clădite. Atacând calitatea Sa de Fiu așa cum fac trinitarianismul, triteismul și modalismul, reprezintă un atac direct la divinitatea și egalitatea Sa cu Dumnezeu, fiind astfel un atac la adresa planului de mântuire și la adresa bisericii lui Dumnezeu.

Din nou, așa cum am văzut anterior, spiritul sfânt este cel de-al treilea mijloc pentru care Dumnezeu interacționează cu omenirea. Motivul este faptul că este Propriul Său spirit care vine la noi prin Fiul Său, Isus Hristos. Nu este numai o putere sau o influență, dar nici o altă persoană sau ființă decât Tatăl și Fiul, ci chiar viața și prezența lui Isus Hristos, în care locuiește Tatăl. Atunci când primi spiritul sfânt, Îl primim atât de Tatăl cât și pe Fiul.

Așa cum a fost în zilele lui Ilie, la fel este și astăzi. Poporul lui Dumnezeu au fost înșelați să se închine unui dumnezeu pe care părinții lor nu l-au cunoscut; unul diferit de Dumnezeul lui Avraam, a lui Moise, a lui Ilie, a lui Isus și al apostolilor. Un Dumnezeu care nu are niciun fiu și care este străin Scripturilor așa cum au admis în mod clar mulți teologi, profesori și comentator trinitarieni (afirmație documentată în capitolul anterior).

Dragă cititorule, acest subiect nu este lipsit de importanță. El are de-a face cu identitatea Dumnezeului care ne-a creat și care ne-a mântuit. El afectează închinarea noastră și modul în care înțelegem planul de mântuire.

Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, a prevăzut nevoia de a trimite o solie înainte de ziua cea mare și înfricoșată a Domnului, solie care să-i îndrume pe oameni să I se închine adevăratului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Cuvintele Lui sunt „*închinați-vă Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor.*” Aceste cuvinte se referă la Dumnezeu Tatăl (Fapte 4:24, 27).

Trinitatea, în toate variațiile ei, cea care a devenit doctrina cea mai îndrăgită a Creștinismului, este o amăgire, conducând Creștinii să se închine unui dumnezeu străin Scripturilor.

Ce vei face tu? Cui I te vei închina?

Cuvintele lui Ilie străpung istoria și ajung chiar la tine astăzi:

„Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El, iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 Regi 18:21).

Va fi răspunsul tău asemănător cu cel al evreilor către Ilie, sau cu cel al lui Iosua?

„Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.” (Iosua 24:15).

„Voi cine ziceți că sunt?” a fost întrebarea pe care Isus a adresat-o apostolilor în trecut și ție astăzi.

Care este răspunsul tău?

SECȚIUNEA 2

Următoarea secțiune reprezintă o serie de studii Biblice care au fost alcătuite gândindu-mă la tine. Ele reprezintă o dovadă Biblică în plus referitor la subiectul în discuție și un mijloc care te va ajuta să împărtășești adevărul cu alții.

Formatul simplu care a fost folosit permite oricărei persoane care are inima deschisă să împărtășească acest subiect din Biblie și să răspundă majorității obiecțiunilor. Sfatul care ne-a fost dat este următorul:

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului.” (2 Timotei 2:15).

Acesta va fi mottoul nostru pe parcursul acestor studii.

Este important de subliniat faptul că fiecare persoană are nevoie să cunoască adevărul pentru sine înainte de a-l împărtăși cu alții. Când am aflat acest adevăr, fiind atât de fericit datorită descoperirii lui, am început să-l împărtășesc cu alții. Însă când mi-au fost adresate întrebări sincere, nu am avut răspunsuri. Părea că nu știam despre ce vorbeam, situație care a fost desigur folosită de dușmanul adevărului.

Sfatul meu pentru tine, dragă cititorului, este să te familiarizezi cu majoritatea obiecțiunilor și cu răspunsurile la acestea înainte de a încerca să împărtășești acest adevăr. Însușește-ți adevărul prin studiu și cercetare personală. Biblia spune că *„Inima celui neprihănit se gândește ce să răspundă”* (Proverbe 15:28).

În ultimul rând, dar nu de ultimă importanță, pe măsură ce te vei implica în discuții sau studii Biblice în mod deosebit pe marginea acestui subiect, asigură-te că asculți și înțelegi bine înainte de a răspunde: *„Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire”* (Iacov 1:19).

Secțiunea 2

Studii Biblice

Lecția 1: Este important și putem înțelege?.....	73
Lecția 2: Cine este Dumnezeuul Bibliei?.....	76
Lecția 3: Suveranitatea lui Dumnezeu Tatăl.....	79
Lecția 4: Cine este Isus?.....	83
Lecția 5: Egalitatea Tatălui și a Fiului.....	87
Lecția 6: Spiritul sfânt - partea 1.....	90
Lecția 7: Spiritul sfânt - partea 2.....	94
Lecția 8: Tatăl și Fiul în sanctuar.....	98
Lecția 9: Un alt spirit.....	47
Lecția 10: Cum influențează Dumnezeirea neprihănirea prin credință.....	50
Lecția 11: Cum mi-a schimbat viața.....	56
Lecția 12: Realități demne de considerat.....	61
Lecția 13: Și acum ce?.....	67

ESTE IMPORTANT ȘI PUTEM ÎNȚELEGE?

1. Se bucură Dumnezeu atunci când poporul Lui nu-L cunosc?

„Ascultați cuvântul Domnului, copiii lui Israel, căci Domnul are o controversă cu locuitorii țării, pentru că nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoștință de Dumnezeu în țară.” (Osea 4:1 KJV).

Controversă: ceartă, dispută, ceva împotriva).

2. Care este întreaga datorie a omului?

„Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.” (Eclesiastul 12:13).

3. Ce înseamnă să te „temi de Dumnezeu”?

Scriitorii Bibliei au folosit un stil numit „paralelism” atunci când exprimau un gând, după care l-au repetat folosind diferite cuvinte, dar cu același înțeles.

„Frica de Domnul este începutul științei, dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura.” (Proverbe 1:7).

„Începutul înțelepciunii este frica de Domnul și știința sfinților este priceperea.” (Proverbe 9:10).

„atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu.” (Proverbe 2:5).

„temerea de Domnul” = „cunoașterea de Dumnezeu”

4. Care este prima solie pe care trebuie s-o proclamăm în ultimele zile?

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

O parte din această primă solie îngerească este de a readuce oamenilor cunoașterea de Dumnezeu.

5. Este important să-L cunoști pe Dumnezeu?

„Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda și nu-Mi vei mai fi preot. Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi!” (Osea 4:6).

„Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi-de-tot!” (Osea 6:6).

6. De ce este cunoașterea de Dumnezeu atât de importantă?

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

„Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos!” (2 Petru 1:2).

7. Ce implică cunoașterea de Dumnezeu?

A. Află Cine este Dumnezeu.

„Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri, dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.” (2 Timotei 1:12).

Pavel știa Cine este Dumnezeu și acesta este motivul pentru care a putut să-L înfățișeze celor care I se închinau în neștiință: Fapte 17:23.

B. Află căile, slava și caracterul Lui.

„Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul acesta este poporul Tău!” (Exodul 33:13).

„Moise a zis: „Arată-mi slava Ta!” (Exodul 33:18).

Căile = slava.

„Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” (Exodul 33:6, 7).

„Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.” (1 Ioan 4:7-9).

A-L cunoaște pe Dumnezeu = a=L iubi pe Dumnezeu și pe semenii pentru că Dumnezeu este dragoste.

C. Păzește poruncile Lui

„Ei se laudă că-L cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși și netrebnici pentru orice faptă bună.” (Tit 1:16).

8. Ce trebuie să fac pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu imediat?

„dacă vei cere înțelepciune și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu.” (Proverbe 2:3-5).

9. Putem noi cunoaște Cine este Dumnezeu? Ni S-a descoperit Dumnezeu în cuvântul Său?

„În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți” (Romani 1:20).

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.” (1 Ioan 5:20).

10. Care este singurul lucru cu care ne putem mândri?

„Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu”, zice Domnul.” (Ieremia 9:23, 24).

CINE ESTE DUMNEZEUL BIBLIEI?

1. Potrivit Vechiului Testament, câți dumnezei există?

„Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn.” (Deuteronomul 6:4).

„Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El.” (Deuteronomul 4:35).

„Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic. Pământul tremură de mânia Lui și neamurile nu pot să sufere urgia lui.” (Ieremia 10:10).

2. Potrivit Noului Testament, câți dumnezei există?

„Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic și că nu este decât un singur Dumnezeu.” (1 Corinteni 8:4).

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:6).

„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2:5).

„Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară!” (Iacov 2:19).

3. Cine este cel mai calificat pentru a ne învăța despre adevăratul Dumnezeu?

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” (Ioan 1:19).

„Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia noastră.” (Ioan 3:11).

4. Potrivit spuselor lui Isus,

A. Cine este „Singurul Dumnezeu adevărat”?

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

B. Cui a spus Isus că trebuie să ne rugăm?

„Iată dar cum trebuie să vă rugați: ‘Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.

Pâinea noastră cea de toate zilele¹ dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!” (Matei 6:9-13).

C. Care este cea mai mare poruncă?

„Unul din cărturari, care-i auzise vorbind, fiindcă știa că Isus răspunsese bine saducheilor, a venit la El și L-a întrebat: „Care este cea dintâi dintre toate poruncile?” Isus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: ‘Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn’ și ‘Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.’ Iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’ Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.” Cărturarul I-a zis: „Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El” (Marcu 12:28-32).

Înainte de a-L iubi pe Dumnezeu, avem nevoie să-L cunoaștem. O înțelegere corectă a lui Dumnezeu este vitală pentru relația noastră cu El. Cărturarul a fost de acord că există decât un singur Dumnezeu, și nu este altul în afară de El.

D. L-a corectat Isus pe cărturar?

„Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.” Și nimeni nu îndrăznește să-I mai pună întrebări.” (Marcu 12:34).

Credința cărturarului reflecta credința întregii nații. Iudeii credeau că nu există decât un singur Dumnezeu.

„Voi faceți faptele tatălui vostru.” Ei I-au zis: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.” (Ioan 8:41).

E. Cine este Dumnezeuul evreilor?

„Isus a răspuns: „Dacă Mă slăvesc Eu Însumi, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeuul vostru” (Ioan 8:54).

F. Cui I se vor închina adevărații închinători?

„Femeie”, i-a zis Isus, „crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți, noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (Ioan 4:21-23)

5. Potrivit apostolilor, Cine este singurul Dumnezeu?

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

„Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl nostru și tot cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.” (Iacov 3:9).

„pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.” (Romani 15:6).

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:6).

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1:3).

6. Cine este Dumnezeul cel viu și adevărat?

„Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum de la idoli v-ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți: pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1:9, 10).

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU

TATĂL

Ce spune Biblia despre suveranitatea Tatălui? Iată câteva adevăruri despre Dumnezeu Tatăl care ne vor aduce lumină la acest subiect.

1. Tatăl este Sursa ultimă a tuturor lucrurilor.

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

„Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării.” (2 Corinteni 5:18).

„Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.” (Romani 11:36).

2. Tatăl este Dumnezeul lui Hristos.

A. În perioada întrupării.

„Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli , Eli, Lama Sabactani?” Adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46).

B. După înviere.

„Nu mă ține”, i-a zis Isus, „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” (Ioan 20:17).

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru, Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.” (Efeseni 1:3).

„Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim , care are să se coboare din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.” (Apocalipsa 3:12).

Vezi și Evrei 1:9; 1 Petru 1:3.

3. Numai Tatăl este numit „Cel Preaînalt”.

Compară următoarele două pasaje:

„Dar ei tot n-au încetat să păcătuiască împotriva Lui, n-au încetat să se răzvrătească împotriva Celui Preaînalt în pustie.” (Psalmul 78:17).

„El a zis: „Negreșit, ei sunt poporul Meu, niște copii care nu vor fi necredincioși!” Și astfel El S-a făcut Mântuitorul lor. În toate necazurile lor, n-au fost fără ajutor și Îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit; El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime. Dar ei au fost neascultători și au întristat pe Duhul Lui cel sfânt, iar El li S-a făcut vrăjmaș și a luptat împotriva lor.” (Isaia 63:8-10).

Dumnezeu Tatăl este subiectul acestor versete. Cele două Ființe menționate, Dumnezeu Tatăl (care numit „Mântuitorul”) și Hristos (care este numit „Îngerul care este înaintea Feței Lui”).

... în timp ce Isus este numit „Fiul Celui Preaînalt”.

„Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt? Te jur în Numele lui Dumnezeu să nu mă chiniești!” (Marcu 5:7).

„Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuțit, a căzut jos înaintea Lui și a zis cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt? Te rog nu mă chinui.” (Luca 8:28).

Versetele de mai sus fac o deosebire clară între Tatăl și Fiul. Tatăl este numit „Cel Preaînalt” în timp ce Isus este numit „Fiul Celui Preaînalt”.

4. Tatăl este mai în vârstă decât Isus.

„Ați auzit că v-am spus: ‘Mă duc și Mă voi întoarce la voi.’ Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: ‘Mă duc la Tatăl’, căci Tatăl este mai mare decât Mine.” (Ioan 14:28).

Cuvântul „mai mare” din pasajul de mai sus vine din grecesul „meizon” (G3187 “μείζων”) care înseamnă „mai bătrân” așa cum este tradus în

„Cel mai mare va fi rob celui mai mic” (Romani 9:12).

5. Tatăl este mai mare decât toți.

„Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.” (Ioan 10:29).

6. Tatăl este Capul lui Hristos.

„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos.” (1 Corinteni 11:3).

7. Tatăl este deasupra tuturor.

„Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:4-6).

8. Tatăl este Domnul cerului și al pământului.

„Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor.” (Matei 11:25).

Vezi și Luca 10:21.

Și nu numai aceasta, dar Biblia ne descoperă de asemenea unele dintre lucrurile pe care Isus le-a primit de la Tatăl Lui, ceea ce ne arată mai multe aspecte despre suveranitatea lui Dumnezeu Tatăl.

9. Ce a primit Isus de la Tatăl Său?

A. Viața.

„Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.” (Ioan 5:26).

B. Puterea și autoritatea.

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Matei 28:18).

Vezi de asemenea și Matei 11:27; Ioan 5:22-27; 17:2.

C. Împărăția.

„I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.” (Daniel 7:14).

„El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David.” (Luca 1:32).

D. Dreptul de a primi închinare.

„Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis.” (Ioan 5:22, 23).

Vezi și 1 Corinteni 15:24-28; Efeseni 1:22.

E. Numele.

„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2:9).

„ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor.” (Evrei 1:4).

F. Toate lucrurile.

„Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate lucrurile în mâna Lui.” (Ioan 3:35).

Versetele de mai sus reprezintă o dovadă amplă în ceea ce privește suveranitatea lui Dumnezeu Tatăl. Însă, prin aceasta, nu diminuăm poziția, valoarea sau divinitatea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu.

CINE ESTE ISUS?

1. Cine a pretins Isus că este?

„cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: ‘Sunt Fiul lui Dumnezeu!’” (Ioan 10:36).

2. Ce a afirmat Dumnezeu Tatăl referitor la identitatea lui Isus?

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” (Matei 3:16, 17).

„Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!” (Matei 17:5).

3. Ce au înțeles ucenicii despre identitatea lui Isus?

„Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (Matei 16:15, 16).

„Da, Doamne”, I-a zis ea, „cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.” (Ioan 11:27).

„Cei ce erau în corabie au venit de s-au închinat înaintea lui Isus și I-au zis: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 14:33).

„Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu.” (Fapte 9:20).

4. Știau îngerii căzuți că Isus era Fiul lui Dumnezeu?

„Diavolul I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acestea să se facă pâine.” (Luca 4:3).

„Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascutit, a căzut jos înaintea Lui și a zis cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt? Te rog nu mă chinui.” (Luca 8:28).

„și a strigat cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui Preaînalt? Te jur în Numele lui Dumnezeu să nu mă chinuiești!” (Marcu 5:7).

Satan și îngerii căzuți au știut dinainte de cădere că Isus era Fiul lui Dumnezeu, de unde și provocarea lui Satan din pustiu și mărturia demonilor.

5. Cine mai este numit „fiu al lui Dumnezeu” în Scriptură?

„Adam, fiul lui Dumnezeu.” (Luca 3:38).

Adam a fost fiul lui Dumnezeu prin creație (Geneza 5:1), așa cum au fost și îngerii (Iov 38:7).

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3:1).

Noi suntem fii ai lui Dumnezeu prin adopție (Romani 8:15).

6. Cum este Hristos Fiul lui Dumnezeu?

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.” (1 Ioan 4:9).

Isus nu este Fiu prin creație așa cum a fost Adam; nici prin adopție asemenea nouă; El este Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu. El este Fiu pentru că a fost născut din Tatăl.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16 KJV).

Dacă Dumnezeu L-a dat pe Singurul Lui Fiu născut, înseamnă că Dumnezeu trebuie să fi avut un Fiu înainte de întrupare pe care să-L poată oferi.

7. Când a devenit Isus Fiul omului?

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege” (Galateni 4:4).

„Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus.” (Luca 1:31).

Isus a devenit Fiul omului când a fost născut din Maria, la întruparea Sa.

8. Când a fost Hristos născut din Tatăl?

„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.” (Mica 5:2).

„Obârșie” înseamnă „origine”. Isus a fost născut în zilele din vechime, din veșnicie (nota marginală: zilele eternității).

9. Ce s-a întâmplat în zilele veșniciei?

„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu erau încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmbă

din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului, când a pironit norii sus și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă El, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui” (Proverbe 8:22-30).

În pasajul de mai sus, referindu-se la înțelepciune (1 Corinteni 1:24, 30; Coloseni 2:3), Isus indică spre timpul dinainte de actul creației, ca momentul în care El a fost „născut” sau „avut” de Tatăl.

10. A fost Isus numit „Fiul lui Dumnezeu” înainte de întrupare?

„Cine s-a suit la ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și cum îl cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” (Proverbe 30:4).

„Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului și nevătămați, și chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!” (Daniel 3:25).

„Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!” (Psalmul 2:12).

11. În timpul perioadei în care a fost întrupat, a afirmat Isus că a fost născut din Tatăl?

„Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine Însuși, ci El M-a trimis.” (Ioan 8:42).

„Căci Tatăl Însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu.” (Ioan 16:27).

12. Este important ca noi să credem că Isus este Fiul real, literal al lui Dumnezeu?

„Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.” (1 Ioan 2:22, 23).

„Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său.” (1 Ioan 5:10, 11).

„Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3:36).

„Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui.” (Ioan 20:31).

13. De ce L-au omorât evreii pe Isus?

„Isus tăcea. Și marele preot a luat cuvântul și I-a zis: „Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.” „Da”, i-a răspuns Isus, „sunt! Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” Atunci, marele preot și-a rupt hainele și a zis: „A hulit! Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum ați auzit hula Lui.” (Matei 26:63-65).

„Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.” (Ioan 19:7).

Isus a preferat să moară decât să nege identitatea Lui de Fiu al lui Dumnezeu! Cu cât mai mult noi, muritorii, ar trebui să mărturisim faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

14. Ce le este promis celor care-L primesc pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu?

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

EGALITATEA TATĂLUI ȘI A FIULUI

Am înțeles faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu pentru că a fost născut din Tatăl în zilele veșniciei.

1. Sunt Tatăl și Fiul egali?

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu” (Filipeni 2:6).

Mai departe vom cerceta Scripturile pentru a vedea dacă Dumnezeu ne descoperă fundamentul acestei egalități. De ce sunt Tatăl și Fiul egali?

2. Ce a moștenit Isus prin nașterea Sa divină?

„ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor.” (Evrei 1:4).

„Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă în locul pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui; să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El.” (Exodul 23:20, 21).

Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, a moștenit Numele Tatălui Său. Știm de asemenea că Isus, care a fost Îngerul care a mers înaintea evreilor, avea de pe atunci Numele Tatălui. De aici concluzionăm că Isus a moștenit Numele Tatălui înainte de întrupare ceea ce înseamnă că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu dinainte de Betleem.

3. Ce înseamnă „numele”?

Natură: *„I-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, i-a binecuvântat și le-a dat numele de „om” în ziua când au fost făcuți.” (Geneza 5:2).*

Autoritate: *„Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi.” (Ioan 5:43). Vezi și Ioan 10:25 și Matei 21:23.*

Caracter: *„Un nume bun este mai de dorit decât o bogăție mare și a fi iubit prețuiește mai mult decât argintul și aurul.” (Proverbe 22:1). Vezi și Proverbe 15:30 și Eclesiastul 7:1.*

Moștenind Numele Tatălui, Isus a moștenit natura Tatălui, natură divină.

4. Ce înseamnă asta practic?

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preaînalte” (Evrei 1:1-3).

Hristos este întipărirea Ființei Tatălui. El are aceeași natură și viață divină ca a Tatălui. Calitatea Sa de Fiu și moștenirea Sa Îl califică pe Isus pentru a fi:

- A. Proprietar: „moștenitor al tuturor lucrurilor”.
- B. Creator: „prin care a făcut și veacurile.”
- C. Chipul lui și egal cu Dumnezeu: „oglundirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui.”
- D. Mentținător: „ține toate lucrurile.”
- E. Mântuitor: „a făcut curățirea păcatelor.”
- F. Mijlocitor: „a șezut la dreapta măririi, în locurile preaînalte.”

5. Afirmă Biblia că Hristos a fost chipul lui Dumnezeu înainte de întrupare?

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei” (Apocalipsa 12:7).

„Mihail” înseamnă „Unul ca Dumnezeu”. Din nou, acest lucru confirmă faptul că Isus a moștenit Numele din veșnicie.

6. Ce a mai moștenit Isus?

„Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.” (Ioan 5:26).

Chiar viața pe care o are Tatăl I-a fost dată și Fiului Său prin moștenire. Aceasta este viața originală, nemuritoare pe care Fiul o oferă celor care cred (Ioan 17:2).

7. Îl face acest lucru pe Isus o Ființă divină, demnă de slava și închinarea noastră?

„Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate. Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea, de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi.” (Evrei 1:8, 9).

„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. ... Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El” (Coloseni 2:9; 1:19).

Plinătatea dumnezeirii sau a divinității locuiește în Fiul. El este pe deplin divin pentru că Tatăl Lui este Dumnezeu.

8. Ar trebui să-L slăvim pe Fiul așa cum Îl slăvim pe Tatăl?

„pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis.” (Ioan 5:23).

Noi Îl preamărim și ne închinăm Fiului la fel cum o facem față de Tatăl. Ei împărtășesc aceeași natură divină. Noi Îl onorăm în mod suprem pe Dumnezeu atunci când Îl preamărim pe Fiul (Filipeni 2:11).

9. Au înțeles iudeii că Isus a pretins că este egal cu Tatăl?

„Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea, astfel, deopotrivă cu Dumnezeu.” (Ioan 5:18).

10. De ce au vrut evreii să-L omoare pe Isus?

„Iudeii I-au răspuns: „Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.” Isus le-a răspuns: „Nu este scris în Legea voastră: ‘Eu am zis: «Sunteți dumnezei»? Dacă Legea a numit dumnezei pe aceia cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, și Scriptura nu poate fi desființată, cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: ‘Sunt Fiul lui Dumnezeu!’” (Ioan 10:33-36).

Din pretenția că este Fiul lui Dumnezeu, iudeii au înțeles că Isus a pretins că este egal cu Dumnezeu. Și Isus a înțeles același lucru. Egalitatea lui Isus cu Tatăl se bazează pe calitatea Lui de Fiu.

SPIRITUL SFÂNT – PARTEA 1 –

Spiritul lui Dumnezeu / Spiritul omului.

1. După al Cui chip am fost făcuți?

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Geneza 1:26).

2. Cu Cine vorbea Dumnezeu? Mai este vreo altă ființă ca Dumnezeu?

Biblia Îl descrie pe Hristos ca singura Ființă care poartă chipul lui Dumnezeu.

„Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 4:4).

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu” (Filipeni 2:6).

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea.” (Coloseni 1:15).

„ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor.” (Evrei 1:4).

Din moment ce Biblia nu ne descoperă că ar exista vreo altă ființă care să poarte chipul lui Dumnezeu, trebuie să concluzionăm că în Geneza 1:26 Dumnezeu Tatăl vorbea cu Fiul Său.

3. Ce implică termenii „chip” și „asemănare”?

„La vârsta de o sută treizeci de ani, Adam a născut un fiu după chipul și asemănarea lui și i-a pus numele Set.” (Geneza 5:3).

Descoperisem că Set a fost după chipul și asemănarea lui Adam. Aceasta include atât partea fizică cât și cea spirituală.

4. Din ce este omul (sufletul viu) făcut?

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” (Geneza 2:7)

Trupul uman + spiritul uman = ființa umană fie.

Dacă omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu iar omul are două componente, un spirit și un trup, nu înseamnă că și Dumnezeu și Hristos au un spirit și o formă fizică?

A. Are Dumnezeu o formă fizică?

Profeții L-au văzut pe Dumnezeu:

Mica: „Ascultă dar cuvântul Domnului! Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Lui de domnie și toată oștirea cerurilor stând lângă El, la dreapta și la stânga Lui.” (2 Regi 22:19).

Isaia: „În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.” (Isaia 6:1).

Vezi și Daniel 7:9, 13 și Apocalipsa 4:2, 3.

Hristos avea forma lui Dumnezeu înainte de întrupare:

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu” (Filipeni 2:6).

Isus a spus că Tatăl Său are o formă pe care niciun om nu a văzut-o:

„Nu că cineva a văzut pe Tatăl, afară de Acela care vine de la Dumnezeu; da, Acela a văzut pe Tatăl.” (Ioan 6:46).

Noi Îl vom vedea pe Dumnezeu:

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5:8).

B. Are Dumnezeu un spirit?

Tatăl:

„Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” (Ioan 4:24).

Isus:

„De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.” Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.” (1 Corinteni 15:45).

Vezi și Filipeni 1:19.

Formă/trup divin + spirit Divin = Ființă Divină

6. Există paralele între om și spiritul lui și Dumnezeu și spiritul Lui?

„În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:11).

Pasajul de mai sus ne spune că legătura omului cu spiritul său este aceeași cu legătura lui Dumnezeu cu spiritul Său. În timp ce spiritul omului este în el, spiritul lui Dumnezeu nu este limitat la forma fizică a lui Dumnezeu.

7. La ce se referă spiritul omului?

La minte:

„În al doilea an al domniei lui Nebucadnețar, Nebucadnețar a avut niște vise. Duhul îi era tulburat și i-a pierit somnul.” (Daniel 2:1)

Evident, Nebucadnețar nu putea dormi deoarece se gândea la visul pe care-l avusese. Cu alte cuvinte, mintea îi era tulburată.

La inimă:

„Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit.” (Psalmul 34:18).

Vezi și Psalmul 51:10, 17; 77:6; 78:8; Ezechiel 36:26.

Viață / suflare:

„Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață, prin ea mai am și eu suflare, căci Tu mă faci sănătos și îmi dai iarăși viața.” (Isaia 38:16).

Vezi și Iov 27:3; Apocalipsa 11:11.

Spiritul omului este personalitatea, caracterul și viața sa. Este propria lui persoană.

8. Cum explică Biblia spiritul lui Dumnezeu?

Mintea - compară Isaia 40:13 cu citatul lui Pavel:

„Cine a cercetat Duhul Domnului și cine L-a luminat cu sfaturile lui?” (Isaia 40:13).

„Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?” (Romani 11:34)

Viața:

„Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.” (Ioan 6:63).

„Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii.” (Romani 8:10).

La fel ca în cazul legăturii dintre om și spiritul său, spiritul lui Dumnezeu este legat de Persoana Sa. Spiritul lui Dumnezeu este propria Sa personalitate, caracter, viață și gânduri.

9. Dacă spiritul omului nu este altceva decât propria sa prezență sau persoană, ce putem spune despre spiritul lui Dumnezeu și propria Lui prezență?

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta?” (Psalmul 139:7).

„Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt!” (Psalmul 51:11).

Concluzie: Dumnezeu are o formă vizibilă și o prezență spirituală. Spiritul Său nu este limitat la trupul Său. În același fel în care spiritul nostru este propria noastră persoană, minte și prezență, la fel și spiritul lui Dumnezeu este propria Sa persoană, minte și prezență.

SPIRITUL SFÂNT – PARTEA 2 –

Identitatea spiritului sfânt

Până acum am descoperit că spiritul lui Dumnezeu este propria Sa viață, prezență și persoană. Mai departe dorim să descoperim de unde vine spiritul sfânt și care este identitatea sa.

1. Ce a promis Isus înainte de înălțarea Sa?

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. ... Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 14:16, 17, 26).

2. Potrivit Bibliei, al Cui spirit este spiritul sfânt?

Comparați următoarele două pasaje:

„Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela, căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt.” (Marcu 13:11).

Matei redă în felul următor:

„Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijorați, gândindu-vă cum sau ce veți spune, căci ce veți avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.” (Matei 10:19, 20).

Spiritul sfânt = spiritul Tatălui

Comparați de asemenea și următoarele două pasaje.

„Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” (2 Petru 1:21)

Vorbind despre același subiect, Pentru afirmă în prima lui epistolă:

„Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate.” (1 Petru 1:10, 11).

Spiritul Sfânt = Spiritul lui Hristos

Potrivit versetelor anterioare putem concluziona că

spiritul lui Hristos = spiritul sfânt = spiritul Tatălui.

3. Câte spirite sfinte există?

„Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre.” (Efeseni 4:4).

4. Când primim spiritul sfânt, pe Cine primim?

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:23).

Potrivit cuvintelor lui Isus, atunci când primim spiritul sfânt, Îl primim atât pe Tatăl cât și pe Fiul.

5. Tatăl și Fiul au același spirit / viață?

„Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru, da, este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii.” (Romani 8:9, 10).

Vorbind despre același spirit, în acest pasaj Pavel folosește următorii termeni: spirit, spiritul lui Dumnezeu, spiritul lui Hristos, Hristos. Acest lucru ne arată că Pavel a crezut că spiritul sfânt este spiritul / viața atât a Tatălui cât și a Fiului.

6. De unde vine spiritul?

„Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.” (Ioan 15:26).

7. De ce vine spiritul de la Tatăl?

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

„Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.” (Romani 11:36).

Spiritul (viața lui Dumnezeu) vine de la Tatăl pentru că toate lucrurile vin de la El. El este surse tuturor lucrurilor.

8. Prin cine vine spiritul la noi?

„Căci prin El (Hristos) și unii, și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh.” (Efeseni 2:18).

„După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!” (Ioan 20:22).

Spiritul Tatălui vine la noi prin Isus, și prin El se și întoarce.

9. Cine vine la noi pentru a fi mângâietorul nostru?

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” (Ioan 14:18, 19).

10. Cum Îl trimite Tatăl pe Isus la noi: în trup sau în spirit?

„Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său care strigă: „Ava”, adică: „Tată!” (Galateni 4:6).

Observați că Pavel spune că atunci când primim spiritul lui Isus, strigăm „Ava, Tată”. Și totuși, în Romani 8:15 ne spune că atunci când primim spiritul sfânt strigăm de asemenea „Ava, Tată.” Aceasta este o altă confirmare a faptului că spiritul sfânt nu este altcineva decât spiritul lui Isus. Comparați și Galateni 4:6 cu Fapte 3:26.

11. Când primim spiritul lui Isus, este acesta altcineva decât Isus?

„Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.” (2 Corinteni 3:17).

În 1 Corinteni 8:6 Pavel ne-a spus că este numai un singur Domn, Isus Hristos, iar în Efeseni 4:4 că nu există decât un singur spirit. Dar Pavel ne spune în versetul de mai sus că „Dumnezeu este duhul”. Dacă Domnul este Isus și nu există decât un singur spirit, atunci nu este decât logic și biblic să credem că spiritul sfânt nu este altcineva decât Domnul Isus Hristos în formă de spirit. spiritul este persoana lui Isus.

12. Ne spune Biblia că Isus a devenit un spirit?

„De aceea este scris: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu.” Al doilea Adam a fost făcut un duh dător de viață.” (1 Corinteni 15:45).

13. De ce spune Biblia uneori că Mângâietorul vine atât de la Tatăl cât și de la Fiul, în timp ce în alte locuri spune că Isus este duhul?

„că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine..” (2 Corinteni 5:19).

„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. ... În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.” (Ioan 14:10, 20).

14. Cine este Cel care bate la ușa inimilor noastre?

„Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apocalipsa 3:20).

15. Care este nădejdea slavei?

„căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.” (Coloseni 1:27)

TATĂL ȘI FIUL ÎN SANCTUAR

1. De unde putem învăța mai multe despre calea lui Dumnezeu?

Biblia ne spune că calea lui Dumnezeu este în sanctuar:

„Calea Ta, oh Dumnezeule, este în sanctuar! Care dumnezeu este mare ca Dumnezeul nostru?” (Psalmul 77:13 - KJV).

Ce afirmă sanctuarul despre Dumnezeu? Câte Ființe ne descoperă sanctuarul și serviciile din el?

2. Câte stadii implică serviciul de la sanctuar?

Serviciul de la sanctuar implica trei stadii: curtea, Sfânta și Sfânta Sfintelor. Vom studia fiecare dintre aceste stadii în parte pentru a vedea ce putem învăța din ele.

A. Sfânta Sfintelor:

a. Ce lecții putem învăța din Sfânta Sfintelor despre Dumnezeu?

Dumnezeu a afirmat cu tărie că numai o singură ființă în afară de Sine putea intra în Sfânta Sfintelor.

I. Isus, marele nostru preot: Numai marelui preot îi era îngăduit să intre în Sfânta Sfintelor (Evrei 9:6, 7). Isus este Marele nostru Preot ceresc (Evrei 4:14; 5:10; 6:20).

II. Dumnezeu Tatăl pe tron: prezența lui Dumnezeu a fost deasupra scaunului milei (Exodul 25:21, 22; Psalmul 80:1). Dumnezeu Tatăl este Cel care stă pe tronul Sanctuarului Ceresc. (Apocalipsa 4:2; 5:1-6).

III. Isus prezintă rugăciunile noastre Tatălui: numai o singură ființă, marele preot, putea duce tămâie în prezența lui Dumnezeu în timpul zilei ispășirii (Leviticul 16:11-13). Tămâia reprezintă rugăciunile sfinților amestecate cu neprihănirea lui Hristos (Psalmul 141:2; Apocalipsa 5:8; 8:3). Hristos este Cel care primește rugăciunile noastre și le prezintă Tatălui Său amestecate cu meritele și neprihănirea Sa.

b. Câte Ființe Divine găsim în Sfânta Sfintelor? Și care sunt acestea?

Un studiu simplu asupra Sfintei Sfintelor din sanctuarul pământesc ne arată că existau două Ființe divine: Tatăl și Fiul, simbolizați prin marele preot pământesc și prezența lui Dumnezeu pe tron.

B. Sfânta:

a. Ce lecții putem învăța despre Dumnezeu din Sfânta cortului?

I. Isus este Marele nostru Preot ceresc: preoții sau marele preot care serveau în prima încăpere Îl simbolizează pe Hristos, Marele nostru Preot.

II. Prezența lui Dumnezeu în Sfânta: Biblia ne mai spune că în sanctuarul pământesc Dumnezeu Își manifesta prezența în ambele încăperi:

„Și când intra Moise în cort, stâlpul de nor se cobora și se oprea la ușa cortului, și Domnul vorbea cu Moise. Tot poporul vedea stâlpul de nor oprindu-se la ușa cortului; tot poporul se scula și se arunca cu fața la pământ la ușa cortului lui. Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui. Apoi, Moise se întorcea în tabără, dar tânărul lui slujitor, Iosua, fiul lui Nun, nu ieșea deloc din mijlocul cortului.” (Exodul 33:9-11).

(Vezi de asemenea și Exodul 29:42-44; 30:36; 40:34,35; 1 Regi 8:10, 11; 2 Cronici 5:13, 14; 7:1, 2).

În pasajul de mai sus avem exemplul prezenței celor două ființe vii: Moise, mijlocitorul, și Dumnezeu. Desigur, știm că Moise Îl reprezenta pe Isus, singurul Mijlocitor dintre Dumnezeu și om (1 Timotei 2:5). Astfel, acest exemplu ne arată prezența lui Isus, Mijlocitorul și Marele nostru Preot, și a lui Dumnezeu Tatăl în prima încăpere a sanctuarului.

III. Masa pentru pâinile punerii înainte: pe această masă erau așezate două rânduri de pâine, fiecare având câte șase pâini. (Leviticul 24:5, 6). Iată de ce aceste două rânduri de pâine Îi reprezintă pe Tatăl și pe Fiul:

două coroane: masa avea două coroane sau o coroană dublă pe ea (Exodul 25:23-25). De ce două?

Isus este pâinea: pâinea Îl reprezintă pe Isus (Ioan 6:51). Dar Isus a spus „Eu și Tatăl una suntem.” (Ioan 10:30). Astfel, pâinea Îl poate reprezenta și pe Tatăl. De aceea Dumnezeu a poruncit ca marele preot să așeze pâinea în două rânduri (nu într-unul sau în trei), reprezentându-I pe Tatăl și pe Fiul.

Isus se împărtășește de tronul Tatălui: Apocalipsa 3:21 ne spune că Isus stă pe tronul Tatălui Său; astfel, sunt două Ființe divine pe tron.

Masa pentru pâinile punerii înainte cu cele două rânduri de pâini este o reprezentare potrivită a prezenței Tatălui și a Fiului în prima încăpere a sanctuarului ceresc în care Isus împlinește slujba Sa în Sfânta.

b. Câte Ființe Divine ne prezintă Sfânta și care sunt acestea?

Un studiu al Sfintei dovedește prezența a două Ființe divine: Isus, Mijlocitorul și Preotul, și Dumnezeu Tatăl. Din nou, două Ființe, nu trei.

c. Dar spiritul sfânt? Este prezent în Sfânta?

În Sfânta se găsesc elemente impersonale și neînsuflețite care reprezintă spiritul sfânt, ca uleiul folosit la candelabru. Dar ideea este că nu descoperim nicăieri o a treia ființă reprezentând spiritul sfânt. Duhul este acolo, da, dar nu în formă trupească ca Tatăl și Fiul. Uleiul este simbolul spiritul sfânt, dar uleiul este folosit în Sfânta pentru a produce lumină, care este un simbol al lui Isus (Ioan 8:12; 9:5).

C. Curtea de afară

a. Ce lecții putem învăța din această încăpere despre Dumnezeuire?

Slujba din curte implica trei ființe:

I. Isus este jertfa: jertfa, fie că era vorba despre un miel sau despre un alt animal (Leviticul 4:3) Îl reprezenta pe Isus, Fiul lui Dumnezeu (1 Petru 2:5).

II. Noi suntem păcătoșii: păcătosul care aducea jertfa cu propriile mâini (Leviticul 4:4) îl reprezenta pe păcătosul care își mărturisește păcatele și aduce o jertfă spirituală (1 Petru 2:5).

III. Isus este Preotul: preotul lua sângele în sanctuar (Leviticul 4:5). Acesta Îl reprezintă de asemenea pe Isus, Marele nostru Preot (Evrei 4:14; 5:10; 6:20).

b. Câte Ființe divine regăsim în serviciul din curte?

Acestea sunt singurele ființe care erau implicate în serviciul din curte. Nu descoperim decât o singură Ființă.

c. Ce reprezintă ceilalți preoți?

Desigur, mai mult de un preot erau implicați atât în slujba din curte cât și în cea din Sfânta. Acești preoți reprezintă una din următoarele două opțiuni: un simbol al lui Hristos sau pe toți sfinții (Biblia îi numește pe urmașii lui Hristos „o preoție divină” în 1 Petru 2:9. Ei îi reprezintă pe cei ce conlucrează împreună cu Dumnezeuirea).

Indiferent despre care credeți că este corectă, ideea principală rămâne în picioare: nu există nicio ființă care să reprezintă spiritul sfânt.

d. Este spiritul sfânt reprezentat în curte?

Putem descoperi în curte reprezentări al spiritului sfânt, dar sunt impersonale și neînsuflețite, diferite de reprezentările lui Isus. Pentru exemplificare putem considera focul de pe altarul arderii de tot: în Fapte 2:3 spiritul sfânt este turnat în forma limbilor de foc. Apoi avem apa din lighean și ne amintim că în Noul Testament apa a fost folosită pentru a reprezenta spiritul sfânt (Ioan 4:14; 7:38, 39; Apocalipsa 22:1).

Dar ideea principală rămâne în picioare, și anume că nicăieri nu putem vedea spiritul sfânt fiind reprezentat ca o ființă vie asemenea Tatălui și Fiului.

e. Care este unul dintre rolurile pe care la avea marele preot în curte și care face trimitere la lucrarea lui Isus pe pământ?

Este important să observăm că unul dintre rolurile sau datoriile marelui preot era să-i învețe pe oameni (Ezechiel 44:23), lucrare ce avea desigur loc în afara cortului de vreme ce nimeni în afară de preoți nu avea voie să intre acolo. Cu alte cuvinte, preotul nu trebuia numai să slujească în sanctuar înaintea lui Dumnezeu, dar trebuia să și învețe poporul.

Aspectul fascinant constă în faptul că preotul trebuia să-și schimbe hainele înainte de a merge să-i învețe pe oameni. Trebuia să îmbrace alte haine decât cele pe care le purtau în prezența lui Dumnezeu.

„iar când vor ieși să se ducă în curtea de afară, la popor, vor lepăda veșmintele cu care fac slujba și le vor pune în odăile Sfântului Locaș; se vor îmbrăca în altele ca să nu sfințească poporul cu veșmintele lor.” (Ezechiel 44:19).

În acest detaliu simbolul ne oferă lumină. Una dintre îndatoririle lui Hristos, Marele nostru Preot, este să-i învețe pe oameni în afara sanctuarului. Nu numai asta, dar potrivit simbolului, El trebuie să poarte alte haine, sau trebuie să apară într-o „altă formă”, diferită decât cea pe care o are în prezența lui Dumnezeu.

Și asta este exact ceea ce face Hristos. În timp ce Isus slujește în sanctuarul din cer în trupul Lui fizic, El slujește prin spiritul Său pentru biserica de pe pământ (Galateni 4:6). Isus a promis că va fi cu noi pentru totdeauna și că nu ne va părăsi niciodată (Matei 28:20; Evrei 13:5). Biblia ne spune că Isus a fost cu urmașii Lui „lucrând împreună cu ei” (Marcu 16:20).

După cum putem vedea, sanctuarul pământesc ne prezintă numai două Ființe divine: Tatăl și Fiul. Nu există niciun loc pentru o a treia persoană în sanctuar. Mai mult decât atât, serviciul de la sanctuar ne învață că pentru a împlini simbolul, Isus trebuie să facă ceea ce a făcut preotul, și anume să meargă și să-i învețe pe oameni, ceea ce și face prin spiritul Său, prin spiritul sfânt. Apostolii au înțeles aceasta, motiv pentru care Pavel spune că Isus este spiritul sfânt (2 Corinteni 3:17; 1 Corinteni 8:6).

Răspunsuri la obiecții

Obiecția 1: Geneza 1:2.....	103
Obiecția 2: Geneza 1:26.....	104
Obiecția 3: Isaia 9:6.....	105
Obiecția 4: Isaia 44:6.....	107
Obiecția 5: Matei 12:31, 32.....	109
Obiecția 6: Matei 3:16, 17.....	111
Obiecția 7: Matei 28:19.....	113
Obiecția 8: Ioan 1:1.....	115
Obiecția 9: Ioan 14:16.....	117
Obiecția 10: 1 Ioan 5:7.....	120

GENEZA 1:2

„Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.” (Geneza 1:2).

Obiecție: spiritul sfânt era prezent la creație motiv pentru care trebuie să fi fost cineva asemenea Tatălui și a Fiului.

Răspuns: creația a fost atribuită spiritului sfânt în aceeași măsură în care a fost atribuită Tatălui și a Fiului datorită textului de mai sus. Dar ceea ce cititorii par să nu observe este terminologia posesivă folosită acolo: „Duhului LUI Dumnezeu”. Scriptura nu spune „Dumnezeu, Duhul.”

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Lui.” (Psalmul 33:6).

Termenul ebraic pentru „suflarea” este “רוּחַ, rûach” care este același tradus prin „Duh” în Geneza 1:2. Înțelesul ar trebui să fie clar: spiritul lui Dumnezeu este suflarea lui Dumnezeu. Acest lucru este confirmat mai departe de Isus în Ioan 20:22: „După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!” Isus a suflat propriul spirit, nu pe altcineva. Este același spirit menționat în Geneza 1:2, „spiritul LUI Dumnezeu” care poate fi tradus și „suflarea lui Dumnezeu.”

„Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață.” (Iov 33:4).

Spiritul lui Dumnezeu este echivalentul suflării Lui. Asta este ceea ce înseamnă acel cuvânt.

GENEZA 1:26

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:26).

Obiecție: acest text, ca și cel din Geneza 11:7, dovedește că Dumnezeu este o pluralitate de trei persoane pentru că pronumele „nostru” se referă la toți trei.

Răspuns: este adevărat că „nostru” se referă la mai mult decât o singură persoană în creație, dar nu neapărat la trei. Se poate referi la doi și nu la trei. Scriptura spune că „Dumnezeu ... a creat toate lucrurile prin Isus Hristos” (Efeseni 3:9). Ar trebui să fie evident faptul că „Dumnezeu” în acest verset este altcineva decât Isus Hristos. Și, potrivit Evrei 1:2, Dumnezeu Tatăl a creat toate lucrurile prin Fiul Său.

Mai mult, în Proverbe citim că *„Cine s-a suit la ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și cum îl cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?”* (Proverbe 30:4).

Acest verset atribuie lucrarea creației celor două Persoane, Tatăl și Fiul. Proverbele 8:22-30 de asemenea atribuie lucrarea creației Celor Doi. Dumnezeu Tatăl este sursa tuturor lucrurilor și El a creat totul prin Fiul Său, Isus Hristos. După cum puteți vedea, atât Vechiul cât și Noul Testament atribuie lucrarea creației Celor Doi.

Mai mult, Dumnezeu a spus *„să facem om după chipul NOSTRU, după asemănarea NOASTRĂ”*. Evident, Dumnezeu vorbea Cuiva care avea chipul și asemănarea Sa. Potrivit Bibliei, Hristos este Singurul care este „ imaginea fidelă” a Tatălui (Evrei 1:3; vezi de asemenea și întrebarea 2 din lecția 6).

Acum putem ști cu siguranță Cine vorbește în Geneza 1:26. Dumnezeu Tatăl a spus Fiului Său *„să facem om după chipul Nostru”*.

ISAIA 9:6

„Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnic, Domn al păcii.” (Isaia 9:6 KJV).

Obiecție: Acest pasaj dovedește trinitatea pentru că Hristos este numit „Dumnezeu tare” și „Părintele veșnic”.

Răspuns: acest pasaj este deseori folosit pentru a dovedi trinitatea pentru că Hristos este numit „Părintele veșnic”. Dar pasajul nu face nicio referință la vreo trinitate. Este Hristos Tatăl într-o trinitate? Dacă este, atunci cum este și Fiul? Sau dacă El este atât Tatăl cât și Fiul, atunci cum poate fi o trinitate? Pentru existența unei trinități, trebuie să existe trei persoane. Pentru a vedea o trinitate, distincția dintre Tatăl și Fiul trebuie păstrată. Hristos este numit „cea de-a doua persoană în trinitate”, dar dacă acest text dovedește trinitatea sau se referă la aceasta, atunci el dovedește că Hristos nu este cea de-a doua persoană, ci prima. Și dacă El este prima, atunci cine este cea de-a doua? Este foarte clar faptul că acest text nu face nicio referință la o asemenea doctrină. Și, comparând Scriptură cu Scriptură, putem fi siguri că pasajul nu susține nici doctrina „numai Isus”. Această doctrină afirmă unitatea indivizibilă a lui Dumnezeu în care nu există decât un singur Dumnezeu care Se manifestă în moduri diferite în dispensațiuni diferite. În Vechiul Testament este Tatăl, în Noul Testament este Isus și după înălțarea Lui, este spiritul sfânt.

Fiul este numit „Părintele veșnic”, nu al Lui Însuși, nici al Tatălui Său, ci al copiilor pe care Tatăl l-i i-a dat. El a spus „Eu și copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu.” (Evrei 2:31). Pavel citează Isaia 8:18 și îl aplică la Hristos. Observați ce a spus Isus: „Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” (Ioan 6:44).

El este Părintele nostru în sensul că El este cel de-al doilea Adam. Așa cum cel dintâi Adam este părintele rasei omenești, Cel de-al doilea Adam, Isus, este Părintele veșnic al rasei de oameni care este răscumpărată. Observați de asemenea că profeția a spus „Numele Lui va fi”. Aceasta a fost o profeție a ceea ce urma să se întâmple în viitor, la momentul în care „un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat.”

Observați de asemenea că Isaia 9:6 spune că „Numele Lui va fi ... Dumnezeu tare.” Acest termen accentuează natură divină a lui Hristos. El este într-adevăr tare, căci toată puterea l-a fost dată Lui (Matei 28:18) și El

este divin datorită nașterii Sale divine așa cum am văzut în lecțiile 4 și 5. Se cade așadar să ne referim la Fiul ca fiind puternic, căci este într-adevăr. Se cade să ne referim la El ca fiind „Dumnezeu” căci Dumnezeu Cel Preaînalt se referă la Fiul Său ca „Dumnezeu” în Evrei 1:8. De aceea, termenii „Părintele veșnic” și „Dumnezeu tare” se pot aplica pe bună dreptate Fiului.

ISAIA 44:6

„Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și, afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.” (Isaia 44:6).

Obiecție: acest verset vorbește despre Singurul Domn și spune că „afară de Mine nu este alt Dumnezeu.” Acest lucru trebuie să însemne că Acest un Domn include pe Tatăl, pe Fiul și pe spiritul sfânt pentru că toți sunt Dumnezeu. Și dacă nu-i include pe toți, atunci acest text neagă faptul că Isus este Dumnezeu.

Răspuns: dacă veți citi cartea lui Isaia, veți observa din capitolul 40 că începe o nouă secțiune cu un nou stil. În fiecare capitol, de la 41 și 46, descoperim versete care afirmă același lucru ca cel de mai sus. Însă nu asta nu este tot. Descoperim de asemenea că

Dumnezeu subliniază că El este deasupra oamenilor (Isaia 41:2-4),

Dumnezeu îi provoacă pe închinătorii la idoli și pe idoli lor (Isaia 41:21-24).

Ceea ce spune Dumnezeu prin Isaia nu se referă la legătura dintre Tatăl și Fiul Său așa cum le-ar plăcea trinitarienilor, ci mai degrabă subliniază sau accentuează relația dintre Dumnezeul cerurilor și dumnezeii falși de pe pământ - fie că este vorba despre oameni care se înalță la rangul de Dumnezeu, sau idoli care sunt venerați. Un verset care arată acest lucru este următorul:

„Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu, și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea mea, idolilor.” (Isaia 42:8).

Observați cum termenul „altuia” este pus în paralel cu „idolilor”. Dumnezeu spunea că nu-Și împărtășește slava cu idoli.

Înțelegând toate acestea, observați maniera în care Hristos este menționat în aceste capitole cu toate că ele accentuează aspectul unui singur Domnu:

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.” (Isaia 42:1).

Acest verset apare între următoarele două:

„Cine a făcut și a împlinit aceste lucruri? Acela care a chemat neamurile de la început, Eu, Domnul, Cel dintâi și Același până în cele din urmă veacuri.” (Isaia 41:4).

„Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu, și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea mea, idolilor.” (Isaia 42:8).

Contextual, este foarte clar că Hristos („Robul Meu”) este menționat ca o persoană / ființă separată de Cel care a spus „Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu, și slava Mea n-o voi da altuia.”

Dar aş vrea să întorc întrebarea înapoi către cel care a ridicat-o: cine este „Domnul, Regele lui Israel” și cine este „Robul” Lui? Este evident că primul se referă la Tatăl în timp ce al doilea se referă la Hristos.

MATEI 12:31, 32

„De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului omului va fi iertat, dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.” (Matei 12:31, 32).

Obiecție: prin negarea trinității și a spiritului sfânt ca fiind a treia persoană, nu huliți împotriva spiritului sfânt și astfel comuteți păcatul de neiertat?

Răspuns: acest verset este deseori înțeles și aplicat greșit cum că ar însemna că păcatul de neiertat este respingerea persoanei duhului sfânt. Dar este aceasta interpretarea corectă? Ce înseamnă „hula împotriva Duhului Sfânt” de fapt?

Nu ar trebui să trecem cu vederea contextul:

„Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși este pustiită și orice cetate sau casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate dăinui. Dacă Satana scoate pe Satana, este dezbinat; deci cum poate dăinui împărăția lui? Și dacă Eu scot afară dracii cu ajutorul lui Beelzebul, fiii voștri cu cine-i scot? De aceea, ei vor fi judecătorii voștri. Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi. Sau cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa. Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine risipește. De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.” (Matei 12:25-31).

Istoria paralelă se găsește în Evanghelia după Marcu și ne aduce și mai multă lumină:

„Adevărat vă spun că toate păcatele și toate hulele pe care le vor rosti oamenii li se vor ierta, dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt nu va căpăta iertare în veac, ci este vinovat de un păcat veșnic.” Aceasta, pentru că ei ziceau: „Are un duh necurat.” (Marcu 3:28-30).

În Marcu găsim motivul pe care Isus l-a afirmat: păcatul de neiertat a fost „pentru că ei ziceau: „Are un duh necurat.” După ce l-a vindecat pe cel orb și mut, fariseii l-au acuzat pe Isus de faptul că alungă demonii folosindu-se de puterea lui Beelzebub (Matei 12:24). Ca răspuns la acuzația lor, Isus a spus:

„De aceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.”

Ce are de-a face acuzarea lui Isus că face minuni prin puterea lui Beelzebub cu respingerea Duhului sfânt? Ce L-a determinat pe Isus să spună asta?

Este clar că păcatul împotriva Duhului sfânt este comis atunci când o persoană atribui în mod conștient și voit lucrarea spiritului sfânt lui Satan. Acolo unde există o respingere a adevărului și a dovezilor într-o manieră voită și determinată, persoana păcătuiește împotriva spiritului sfânt. Păcatul de neiertat nu este respingerea persoanei duhului sfânt, căci nu acesta era subiectul contextului, ci mai degrabă respingerea luminii și refuzul de a se pocăi și de a asculta apelurile spiritului sfânt. Prin respingerea continuă a pocăinței și refuzul de a primi lumina pe care Dumnezeu a lăsat-o pe cărarea noastră, Îi blocăm calea lui Dumnezeu de a mai ajunge la noi. Așezându-ne acolo unde Dumnezeu nu ne mai poate ajunge, comitem păcatul de neiertat prin faptul că nu-I mai lăsăm lui Dumnezeu niciun mijloc de a mai ajunge la noi.

MATEI 3:16, 17

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” (Matei 3:16, 17).

Obiecție: la botezul lui Isus Îl vedem pe Tatăl care vorbește din ceruri, pe Hristos pe pământ și pe spiritul sfânt care coboară în forma unui porumbel. Nu este aceasta o dovadă clară a prezenței celor trei persoane sau a trinității?

Răspuns: răspunsul este foarte simplu. Dacă nu adăugăm la ceea ce spune Scriptura, nu vom ajunge în confuzie. Iată modul în care toate cele patru Evanghelii descriu acea întâmplare:

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El.” (Matei 3:16).

„Și îndată, când ieșea Isus din apă, el a văzut cerurile deschise și Duhul coborându-Se peste El ca un porumbel.” (Marcu 1:10).

„După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt S-a coborât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: „Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!” (Luca 3:21, 22).

„Ioan a făcut următoarea mărturisire: „Am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El.” (Ioan 1:32).

Iată câteva din adevărurile afirmate mai sus:

- Este vorba despre spiritul LUI Dumnezeu. A fost spiritul Cuiva, și anume al lui Dumnezeu.
- COBORÂREA lui a fost asemenea unui porumbel.
- FORMA lui a fost asemenea unui porumbel.
- Ioan folosește pronumele impersonal „it”.

Sprijină aceste afirmații concluzia că spiritul sfânt este o persoană separată de Dumnezeu? Cu siguranță că Ioan nu ar fi folosit pronumele impersonal pentru a se referi la o ființă divină. Spiritul sfânt este de fapt spiritul care aparține lui Dumnezeu.

Ceea ce s-a petrecut la botez a fost de fapt o împlinire directă a profețiilor lui Isaia:

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război, izbăvirea;” (Isaia 61:1).

Isus a citat aceste cuvinte chiar după experiența Sa din pustie (Luca 4:18). Acestea erau împliniri directe ale profețiilor din Vechiul Testament referitoare la coborârea spiritului sfânt:

„Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.” (Isaia 11:2).

„Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.” (Isaia 42:1).

Oricui cititor sincer realitatea este simplă și clară. Spiritul sfânt este spiritul DOMNULUI, propriul Său spirit și nu altcineva pe care-l cheamă „spiritul Domnului”. Mulți cred în mod eronat că „Spiritul Domnului”, „Spiritul lui Dumnezeu”, „Spiritul sfânt”, „Duhul sfânt” etc. sunt nume proprii. Dar nu sunt. Aceste expresii descriu despre al cui spirit este vorba și ce fel de spirit este. Spiritul aparține DOMNULUI și este sfânt pentru că aparține unei Persoane sfinte. Acesta este motivul pentru care Isus a putut să spună:

„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar, dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl.” (Ioan 10:37, 38).

Cum a fost Tatăl în Hristos?

Răspunsul se găsește în toate versetele menționate mai sus. Tatăl a fost în Isus prin spiritul Său. Și tot astfel Isus va fi în noi (Ioan 14:20), prin spiritul Său.

MATEI 28:19

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” (Matei 28:19).

Obiecție: de ce ne-a spus Isus să botezăm „în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.” dacă trinitatea este greșită? Nu dovedește aceste verset că sunt trei persoane în Dumnezeu?

Răspuns: înainte de a răspunde la versetul de mai sus, aș dori să adresez câteva întrebări:

Subiectul lui Isus în acel pasaj era identitatea lui Dumnezeu?

Versetul de mai sus sau chiar întregul capitol menționează vreodată cuvântul „Dumnezeu”?

Versetul de mai sus afirmă că Dumnezeu este compus din trei ființe sau persoane?

Afirmă versetul de mai sus ceva în legătură cu natura Tatălui, a Fiului sau a spiritului sfânt?

Ne spune versetul de mai sus cine este spiritul sfânt?

Afirmă versetul de mai sus că există trei nume?

Răspunsul sincer la întrebările de mai sus este „nu”. Versetul nu vorbește despre identitatea lui Dumnezeu și nu ne spune nimic despre natura Tatălui, a Fiului sau a spiritului sfânt. Dar ne confirmă faptul că există un Tată, există un Fiu și există un spirit. Nu există nicio umbră de îndoială cu privire la existența lor.

Legătura dintre Tatăl, și Fiul și spiritul nu este definită în acest pasaj. A insista că acest pasaj înseamnă că există trei persoane în Dumnezeu trece dincolo de informația cuprinsă în acest pasaj. A defini relația ca fiind între trei ființe coegale și coetern, nu se poate folosind acest pasaj.

Dar ce spune acest text? Cum a fost înțeles de cei care L-au auzit pe Hristos rostind aceste cuvinte? Răspunsul poate fi cu ușurință găsit în cartea Faptelor. Descoperim că toate botezurile înregistrate, au fost făcute în Numele lui Isus și nu în Numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt (Fapte 2:38; 8:16; 10:48; 19:5).

Acest lucru ridică întrebarea: au înțeles greșit ucenicii porunca lui Isus? Au greșit ei botezându-i pe oameni în Numele lui Isus? Nu putem crede

asta. Noi credem că ucenicii au avut o înțelegere mai bună decât mulți alții în ceea ce privește porunca lui Isus. Motivul pentru care ei nu au văzut nicio diferență între a boteza în Numele lui Isus sau în Numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt este următorul:

Cuvântul „nume” înseamnă „autoritate” (Ioan 5:42). Atunci când suntem botezați, ne așezăm sub autoritatea și puterea Tatălui, a Fiului și a spiritului sfânt. Folosirea singularului „nume” confirmă acest lucru. Acum mărturisim că suntem sigilați cu autoritatea și caracterul Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt.

Lui Isus I S-a dat toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28:18; Ioan 5:27, 43). El are autoritatea Tatălui, are autoritatea Fiului (a Lui Însuși) și, cu o corectă înțelegere a spiritului sfânt (care este propriul Său spirit și persoană, Hristos Însuși și nu altcineva), El are autoritatea spiritului sfânt. Hristos are această autoritate datorită legăturii Sale cu Tatăl (fiind Singurul Lui Fiu născut). Aceasta este moștenirea Lui divină (Evrei 1:4).

De aceea, de vreme ce Isus are autoritatea Tatălui (a Tatălui Său), a Fiului (a Lui Însuși) și a spiritului sfânt (a propriului Său spirit), botezurile carea apar în cartea Faptelor (în Numele Domnului sau în autoritatea Domnului) reprezintă o recunoaștere a autorității Tatălui, a Fiului și a spiritului sfânt, cea mai mare autoritate în cer și pe pământ. Hristos este singurul mijloc prin care putem ajunge sub acea autoritate. (Ioan 14:6).

IOAN 1:1

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” Ioan 1:1

Obiecție: acesta este unul dintre cele mai clare texte care dovedește trinitatea. Textul afirmă în mod clar că Isus, Cuvântul, este Dumnezeu Însuși.

Răspuns: acesta este unul dintre cele mai greșit înțelese texte și a fost greșit folosit pentru a dovedi o învățătură care se opune în mod total afirmației textului. Să aruncăm o scurtă privire asupra originalului grecesc:

1722 [e]	746 [e]	1510 [e]	3588 [e]	3056 [e]	2532 [e]	3588 [e]	3056 [e]	1510 [e]	4314 [e]	3588 [e]	2316 [e]	2532 [e]	
En	archē	ēn	ho	Logos	kai	ho	Logos	ēn	pros	ton	Theon	kai	
1	Ἐν	ἀρχῇ	ἦν	ὁ	Λόγος ,	καὶ	ὁ	Λόγος	ἦν	πρὸς	τὸν	Θεόν ,	καὶ
In [the]	beginning	was	the	Word	and	the	Word	was	with	-	God	and	
Prep	N-DFS	V-IIA-3S	Art-NMS	N-NMS	Conj	Art-NMS	N-NMS	V-IIA-3S	Prep	Art-AMS	N-AMS	Conj	

2316 [e]	1510 [e]	3588 [e]	3056 [e]
Theos	ēn	ho	Logos
Θεὸς	ἦν	ὁ	Λόγος .
God	was	the	Word
N-NMS	V-IIA-3S	Art-NMS	N-NMS

Dacă ne uităm cu atenție la textul original, acesta ne spune că cele două cuvinte traduse prin „Dumnezeu” nu sunt identice. Primul este un substantiv (Yeon) care se referă la Tatăl, motiv pentru care în limba greacă este scris „Dumnezeul”. Cel de-al doilea (Yeov) este ceea ce în limba greacă este cunoscut ca fiind un nominativ predicativ pre-verbal Anarthrous. Acest lucru înseamnă că Cuvântul este CALITATIV Dumnezeu.

Cuvântul nu este Dumnezeul și Cuvântul nu este UN dumnezeu, ci Cuvântul este calitativ Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Cuvântul deține anumite calități sau atribute ale lui Dumnezeu. De aceea mulți traducători au exprimat acest verset tocmai pentru a sublinia acest aspect:

„... Și Cuvântul era divin.” (James Moffat).

„... Și El era asemenea lui Dumnezeu.” (Today’s English Version).

„... Și ceea ce era Dumnezeu, era și Cuvântul.” (The Revised English Bible).

După cum putem vedea, multe traduceri oferă acestui pasaj un înțeles care este în armonie cu originalul. Astfel, ceea ce textul afirmă este că Cuvântul, Hristos, este DIVIN la fel ca și Tatăl, având aceeași natură divină. Acest text NU spune că Hristos este Dumnezeu Tatăl, una și aceeași Persoană. (Revizuiți lecția 5 „Egalitatea dintre Tatăl și Fiul” pentru mai multe informații).

IOAN 14:16

„Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16).

Obiecție: nu a spus Isus clar faptul că spiritul sfânt este o altă ființă decât El Însuși atunci când a promis că ne va trimite un „alt Mângâietor”?

Răspuns: ce a vrut Isus să spună atunci când a zis „alt Mângâietor”? Se referea la altcineva decât El Însuși?

Isus explică ce a vrut să spună două versete mai jos. El spune clar că „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” (Ioan 14:18). Acest „alt Mângâietor” nu este altcineva decât Hristos Însuși într-o altă formă (în formă spirituală). El nu poate fi văzut (fizic) ca atunci când a fost pe pământ. Asta este ceea ce spune. Observați: „Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” (Ioan 14:19). El dispare din fața ochilor noștri, dar este încă cu noi în spiritul Său. Asta este ceea ce a spus trei versete mai târziu: „Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.” (Ioan 14:21).

Biblia confirmă această concluzie (că Domnul Isus este duhul, și nu altcineva) atunci când ne spune că „Domnul este Duhul, și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.” (2 Corinteni 3:17).

Cum au înțeles ucenicii expresia „alt Mângâietor”? Au înțeles ei faptul că Isus le vorbea despre altcineva? Să-i lăsăm pe ei să răspundă:

„Iuda, nu Iscarioteanul, I-a zis: „Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă, și nu lumii?” (Ioan 14:22).

Foarte clar! Iuda a înțeles în mod clar faptul că Hristos este Cel care va reveni la ei, și nu altcineva. Observați că întrebarea lui nu este „Cine?” ci „Cum?”. Iuda nu se întreba cine va veni la ei ca un alt Mângâietor, ci se întreba cum va reveni Hristos la ei. Observați cuvintele pe care le-a folosit Iuda: „Te” referindu-se la Hristos, nu la altcineva. Este atât de clar. Nu este ceva ciudat ca Domnul nostru să revină într-o altă formă. El a demonstrat asta pe calea către Emaus: „După aceea, S-a arătat într-alt chip la doi dintre ei pe drum, când se duceau la țară.” (Marcu 16:12). Acest lucru ne-a fost ilustrat de către marele preot care-și schimba hainele când ieșea să învețe poporul (vezi Lecția 8).

Când Isus S-a arătat într-o „altă formă”, era tot El. Când Isus vorbește despre un „alt Mângâietor”, de ce ar fi ciudat să fie vorba tot despre El?

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” (Ioan 14:18). „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” (Matei 28:20). Slavă Domnului! Este clar și simplu. Isus se retrage de pe tărâmul vizualului, dar prezența Sa personală (spiritul Lui) este încă cu noi.

În timp ce cele afirmate mai sus constituie o dovadă suficientă, afirmația este confirmată și mai mult dacă ne uităm la context. Să comparăm ceea ce Isus a spus despre Sine cu ceea ce a spus despre celălalt mângâietor. Iată ce citim în Ioan 14, versetele 15-21.

Isus	Mângâietorul
1. Lumea nu Mă va mai vedea vs. 19	1. Lumea nu îl va vedea vs. 17
2. Dar voi Mă veți vedea vs. 19.	2. Dar voi îl cunoașteți vs. 17
3. Isus era atunci cu ei	3. El va locui cu voi vs. 17
4. Eu în voi vs. 20	4. Va fi în voi vs. 15
5. Eu voi veni la voi vs. 18	5. Vă voi da un alt mângâietor vs.16
6. Voi fi cu voi până la sfârșit Mat. 28:19	6. Va rămâne cu voi pentru Totdeauna vs. 16

Așadar, din pasajele de mai sus putem vedea o asemănare între rolul pe care celălalt mângâietor trebuia să-l ia și ceea ce Isus a spus că El, nu altcineva, urma să facă.

Dar cuvântul care constituie o piedică pentru mulți este „alt”. Dar modul în care noi înțelegem acest cuvânt ne determină că credem că trebuie să fie vorba despre o altă ființă, altcineva decât Isus Însuși. Dar este acesta adevărul? Aceasta este înțelegerea corectă a cuvântului? Este acesta mesajul pe care a dorit Isus să-l transmită ucenicilor Săi?

Să lăsăm Biblia să interpreteze pentru noi. Iată ce a spus profetul Samuel lui Saul:

„Duhul Domnului va veni peste tine, vei proroci cu ei și vei fi prefăcut într-alt om.” (1 Samuel 10:6).

Acum întrebarea este: a devenit Saul un alt om? Cu siguranță că nu! Expresia „alt om” însemna că va fi un altul, dar în sensul că va fi umplut cu spiritul lui Dumnezeu, dar el rămâne aceeași ființă, nu se transformă într-alta. Nu de fiecare dată în care Biblia folosește cuvântul „altul” vrea să spună o altă ființă.

Înțelegând acest lucru, dacă revenim la Ioan 14 și aplicăm acest principiu, putem vedea că Isus vorbea despre Sine la persoana a treia. Era „un alt mângâietor” în sensul „într-o altă formă”. Isus era cu ei în trup, dar urma să revină într-o altă formă, în forma spiritului. De fapt, Biblia ne

spune că Isus a fost făcut un duh dător de viață (1 Corinteni 15:45). Acesta este motivul pentru care El a spus despre mângâietor: „este cu voi și va fi în voi.”

Cine era cu ei atunci? Isus.

Cine urma să fie în ei? Isus (versetul 20).

Având acest aspect clar, observați urătoarea idee din contextul capitolului 14. Dacă urmărim cuvintele lui Isus „să-L iubim și să păzim poruncile Lui”, iată ce urmează să se întâmple:

Tatăl vă va da un alt mângâietor (Ioan 14:15, 16).

Isus ni se va arăta (Ioan 14:21).

„Noi” - Tatăl și Fiul - „vom veni și ne vom face locuința cu el.” (Ioan 14:23).

Cineva ar putea înțelege că dacă Îl iubim pe Isus și păzim poruncile Lui, se vor întâmpla trei lucruri diferite: fie va veni un al mângâietor, sau va veni Isus Însuși, sau vor veni Tatăl și Fiul. Dar dacă înțelegem că spiritul sfânt este spiritul lui Isus Însuși, știind că Tatăl și Fiul împărtășesc același spirit / viață (Romani 8:9; Ioan 5:26; vezi de asemenea lecțiile 6 și 7) și că sunt două persoane diferite dar care au un singur spirit, inimă și caracter, atunci înțelegem și armonizăm cele trei opțiuni. Mângâietorul este spiritului lui Isus Însuși care este și spiritul Tatălui. Acesta este motivul pentru care atunci când vine mângâietorul, Îl avem atât pe Tatăl cât și pe Fiul în noi (Ioan 14:23).

1 IOAN 5:7

„(Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și acești trei una sunt.)” (1 Ioan 5:7).

Obiecție: acesta este un text clar și lămurit care dovedește că Tatăl, Fiul și duhul sfânt sunt un Dumnezeu. Cum poți continua să respingi trinitatea în lumina acestei dovezi?

Răspuns: textul enumeră trei și spune că sunt una. Un trinitarian va înțelege că asta înseamnă că sunt un Dumnezeu. Acest lucru se realizează prin adăugarea cuvântului „Dumnezeu” după „una”. Dar nu asta este ceea ce afirmă versetul. El spune că „una” se aplică mărturiei care este adusă, nu persoanelor lui Dumnezeu. Ei sunt toți una prin faptul că mărturisesc același lucru, așa cum spune versetul: „trei sunt care mărturisesc”. Din contextul capitolului (chiar al întregii epistole), descoperim că Ioan nu vorbește despre cine este Dumnezeu (câte persoane sau ființe). Contextul imediat al pasajului ne oferă răspunsul simplu. Să citim versetul 8 în care sunt enumerați cei trei:

„Și trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul, apa și sângele, și acești trei sunt una în mărturisirea lor.” (1 Ioan 5:8).

Unitatea la care se referă acest verset nu se referă la natura spiritului, a apei și a sângelui. Este vorba despre unitatea în mărturie. Ei sunt una în faptul că mărturisesc același lucru: „acești trei sunt una în mărturisirea lor.” Acest lucru este evident oricărui cititor. Asta este exact ceea ce a vrut Ioan să spună în versetul 7. El folosește aproape aceleași cuvinte, adăugând mai multă informație în versetul 8. „Aceștia trei” (Tatăl, Cuvântul și spiritul) „sunt una” spune el. Nu un Dumnezeu (sau Dumnezeire, cum mai spun unii), ci UNA ÎN MĂRTURISIRE. Ei sunt de acord în ceea ce privește acea mărturisire.

Care este mărturisirea despre care vorbește Ioan în această epistolă a sa?

„Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.” (1 Ioan 2:23).

„Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii.” (1 Ioan 4:14).

„Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el, în Dumnezeu.” (1 Ioan 4:15).

„Cine este cel ce a biruit lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5:5).

Ioan Îl menționează pe Fiul lui Dumnezeu de 18 ori în această epistolă. Este evident că gândul din mintea lui era calitatea de Fiu a lui Isus.

El dezvoltă mai departe ceea ce a scris în versetul 7 al capitolului 5 în următoarele două versete:

„Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea pe care a făcut-o El despre Fiul Său.” (1 Ioan 5:9).

El indică spre mărturia Tatălui despre Fiul Său. Care este aceasta?

„Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!” (Matei 17:5).

B. *„Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său.” (1 Ioan 5:10).*

Ioan indică de asemenea spre mărturia că duhul va convinge inima credincioșilor. Care este mărturia pe care spiritul sfânt a adus-o despre Isus prin apostoli?

„Filip a zis: „Dacă crezi din toată inima, se poate.” Famenul a răspuns: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.” (Fapte 8:37).

„Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu.” (Fapte 9:20).

Sunt și multe alte mărturisiri asemănătoare aduse de cei care au fost mișcați de spiritul lui Dumnezeu.

După cum putem vedea, după ce menționează faptul că Tatăl, Fiul și spiritul sfânt mărturisesc același lucru, Ioan se referă la mărturia Tatălui și a spiritului sfânt.

A mărturisit și Isus același lucru?

„cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: ‘Sunt Fiul lui Dumnezeu!’” (Ioan 10:36).

De aceea nu este corect față de cuvântul adevărului să afirmăm că pasajul din 1 Ioan 5:7 afirmă trei persoane divine co-egale, co-eterne. De asemenea, anulăm mărturia lui Ioan atunci când negăm că Fiul lui Dumnezeu a fost născut (Ioan 3:16) din Tatăl din zilele veșniciei (Mica 2:5), din zilele care sunt atât de departe în eternitate încât nu pot fi calculate. A afirma existența a trei ființe co-egale și co-eterne înseamnă a nega legătura de Tată-Fiul și de asemenea înseamnă a nega faptul că Isus este Fiul

Dumnezeului Celui Viu, reducând acea nobilă legătură la o simplă metaforă sau la un rol! Cei care folosesc acest text pentru a afirma trinitatea (negându-L pe Fiul lui Dumnezeu), nu fac altceva decât să distrugă mărturia pe care cerul dorește să ne-o descopere!

Pentru mai multe informații în limba engleză, vizitați
www.revelation1412.org

Pentru mai multe informații în limba română, vizitați
www.divinavindecare.ro